

Lit. Lat. rec. A

97

212 Poet. Recent.

Poetic:

a) Poete Latin: recent: 153.

Johan. Meier. Brem.

Berolini 1698.

Symb.

יְהוָה מִן הַיָּם

Poemata Bezae, Lutetia. An. 1548. ex Officina
Conradi Badii. Cette Edition est citée par Mr.
Jurieu dans son Apologie pour les Reformateurs.
Part. 1. ch. 8. p. 142. et doit contenir les Juvenilia,
parce que la piece dont il est question dans l'endroit
cité de Jurieu, se trouve parmi les Juvenilia.

Dans le 3. Tome des Deliciae Poetarum Gallo-
rum, ou l'on a fait entrer les Juvenilia et les
Poésies de Beze, ils y sont sous le nom de
Adeodati Sebæ Veseliensis, et non pas sous ce-
lui de Theodori Bezae. p. 578.

J'ay une Edition, qu'on appelle la troisieme, qui a
ete publiée du consentement de l'auteur l'an 1576,
à Geneve en 8vo mais dans laquelle il a retranché
tout ce qu'il luy a paru estre un peu libre, comme il
le dit luy meme dans sa dedicace à Mr. Ducitius. p. 11.
L'Exemplaire que j'en ay acheté dans une Auction, a été
entre les mains d'un Jurieu, qui s'est donné la peine
de copier tous les endroits retranchés des précédentes
Editions, et de les joindre en Msct. à celui-ci.
De sorte que quand je n'aurois pas déjà un exemplaire
des premières Editions, que j'ay, j'en aurois pour
tant un dans celui-ci, ou tous les endroits tronqués
sont restitués en Manuscrit. on a joint à cette
Edition en 8. de l'an 1576. Les Pseaumes en Latin
la Tragedie Françoise du sacrifice d'Abraham, et
le Cantique de Salomon, avec quelques autres Poésies
sues; quæ ad ejus poemata antea excusa accesserunt
tant de lui que de la composition de quelques uns de ses
amis avec lesquels il a été en commerce de lettres.

THEODORI
BEZAE VEZELII

Poëmata varia.

SYLVÆ.

EPITAPHIA.

ICONES.

CATO

ELEGIÆ.

EPIGRAMMATA.

EMBLEMATA.

CENSORIVS.

*Omnia ab ipso Auctore in unum nunc Corpus
collecta & recognita.*

ANNO M. D. XCVII.

ZASTRISELLORVM

INSIGNIA,

Quorum in Præfatione fit mentio.

ALNO M. D. XCVII

Generosa & Antiqua Nobili-

*tatis viro, Domino V E N C E S L A O
M O R K O V V S K Y de Z A S T R I -
S E L L, Domino in B O S K O V V I Z &
L E T O N I Z, Marchionatus Moravia Sena-
tori, & S. C. M. Consiliario: Patruo, Tutori, ac
Patri suo observando. N E C N O N ceteris
adgnatis meis uniuersis & singulis.*

V E N C E S L A V S M O R K O V V S K Y
de Z A S T R I S E L L Iunior.

S. P. D.

A G N O & excellenti ingenio
viri, cum diuinum illud, sibi à
summo rerum opifice datum,
agnouissent, & se doctrinæ pe-
nitus dedidissent, quicquid po-
terat laboris impendi, contem-
ptis rebus aliis, ad inquirendæ
veritatis studium, & ad benemerendum de gene-
re humano omne id contulerunt: existimantes, sine
hoc indefesso studio homines hominum nomen

¶ ij

nequaquam tueri posse, & in perpetuis ac plusquam Cimmeriis tenebris versandum esse. Hac in sententia & Pythagoras fuisse videtur, qui duo hominibus longè pulcherrima data esse dicebat, veritatem amplecti, & beneficiis operam dare: addens vtrumque cum Deorum immortalium operibus comparari posse. Quàm bene hoc cadat in D. Theodorum Bezam nostrum, organum illud Dei magnum, ac nobile, testantur tot eius lucubrationes, à tot annis editæ, quas præsens suspicit ætas, posteritas mirabitur: quo viro, mihi, cui ex singulari Dei prouidentia contigit cum eo domesticè ac familiariter viuere, nullum vel pietatis, vel prudentiæ, vel denique virtutum omnium, quæ virum verè nobilem deceant, exemplum contigit videre illustrius: & quod me magis mouet, quòdque per omnem vitam in hoc circumferam pectore, cuius summo ingenio, summo cum iudicio coniuncto, summa ætas nihil deterit. Ad veritatis quod attinet studium, quo ardore, & zelo illud amplexus fuerit, iuuenis etiam, quibus & quot periculis sese obiecerit, quomodo patriam, parentes, cognatos, & alia huius vitæ commoda lubens deseruerit: testatur Confessio ad parentem scripta, Confessio, inquam, qua plurimæ Ecclesiæ nunc pro sua vtuntur: testatur Historia Gallica, & patet hoc Orbi Christiano. Quantum verò mereri studuerit, immò quantum bene meritus sit de Ecclesiæ & Christi gloria, quantum de bonis literis, quorum

quorum vel solo nomine in omnium eruditorum pectoribus consecratus dicatúsque semper stabit ac manebit: quantum denique de multis aliis: ego mihi dicere non sumo, & satius esse iudico tantis de rebus tacere, quàm pauca dicere. Certè D. O. M. hunc virum hoc videtur finxisse consilio, vt haberent alij quem imitarentur, cuius similes esse velent. Videbor fortasse etiam dum hæc pauca profero, viro modestissimo, si hæc legat, nimium in sui laudatione profusus, ego mihi nimium parcus. Sed vt ad propositum descendam, inter D. Bezæ merita infinita, refero ego, & mecum referunt alij, scripta quoque eius poëtica. Quum enim Deus hoc ingenium constituisset omni bonorum genere cumulare, noluit ornamento hoc carere, poëtica videlicet facultate, de qua non minùs verè quàm elegãter Venusinus noster: putes hunc esse poëtam, Ingenium cui sit, cui mens diuinior. Itaque vt in aliis, ita in hac quoque arte laudatissima excellere datum est, & ita excellere, vt etiam princeps sit habitus Epigrammatis præsertim scribendi, iam tum ætatis, quum in Gallia florerent eruditissimi, Ioannes Stracelius, Adrianus Turnebus, Georgius Buchananus, Ioannes Teuius, Antonius Goueanus, Mellinus Sãgellafius, Salmonius Macrinus. Quid? & ipsis Italis admirationi fuit, inter quos tum facile præstantissimus habebatur M. Antonius Flaminus, qui non veritus est de D. Beza, quum Francisci secundi Genethliacon conscripisset, in hanc

x erumpere vocem, nunc demum sese agnoscere Mu-
sas superatis Alpibus in Gallias penetrasse. Non
autem hîc loquor de præclaro illo opere poëtico,
1 utpote Psalterio Gallicano, quod ita exceptum
fuit, vt etiam in Germanicam, Bohemicam, An-
glicanam, Scoticam, & plures linguas feliciter sit
translatum, quódque cantant, ac in deliciis habent
2 Ecclesiæ Orthodoxæ omnes: neque de illo loquor,
in quo Psalterium totum variis carminum generi-
bus, Latinè reddidit eruditissimè, & penè ad ver-
bum, vitatis quantum potuit fieri paraphrasibus,
quod facilè ex comparatione cum magno illo Bu-
3 chanano apparere poterit: omitto etiam Canticum
illud Canticorum Solomonis, versibus trochaicis
dimetris catalecticis ita adornatum, vt facilè alios
à simili conatu abstertere possit. Sed de hoc opere
oratio instituitur, quod nunc in lucem damus, quo
Bezam non minus meritum esse affirmo, quàm in
scriptis suis aliis. An enim hoc non est bene mere-
ri, si virtutem suis ornes laudibus, latentem in bo-
nis ingeniis excites: si vitia virtuti obstantia dete-
steris, & quantum in te est, tollas: si honestam de-
functorum, & quos Deus aliis prælucere voluit,
memoriam in vitam reuoces? Quæ omnia, & plu-
ra, quàm hîc sint præstita diiudicanda & amplifi-
canda relinquo amicis, viris laudatis. Ij enim in
causa sunt, ij multiplicibus tandem effecerunt pre-
cibus, vt opus hoc ab ipso auctore in hac summa
seneçta, in tantis occupationibus sit collectum &
recognitum.

recognitum. Sed recensendæ sunt causæ, quibus, hoc vt faceret, passus sibi est ab amicis persuaderi. Intellexit enim & pro certo compertum habuit, Iuuenilia ista sua poëmata ab Aduersariis, non ^{*Iuuenilia*} tam in sui, quàm in Dei ipsius odium, subinde recudi, & hoc non tantùm, sed & multò indigniora effingi ac addi. Quæ sanè audacia, vel impietas potius, detestanda est & intolerabilis. Scripsit ista D. Beza, liberius quidem, sed iuuenis admodum, & adhortante viro optimo doctissimoque Meliore * Volmario præceptore suo, edidit, incitatus in super- exemplis, tam recentiorum, quàm veterum. Sed quàm primùm Christi cognitione fuisset imbutus, & veræ Ecclesiæ ciuis factus esset, nemo ista prius, nemo seuerius, & quidem publicè, quàm ipse D. Beza damnauit: ac ab eo tempore omnia sua dicta & scripta in solius Redemptoris sui laudem direxit. Grauis equidem hæc causa, sed & altera non parum quoque ponderis habet. Admonitus enim fuit, & à non paucis, sua ista vndique colligi poëmata, ea præsertim quæ nondum edita, & futurum vt publicentur, in scio, siue etiam inuito auctore: quod ferre nec potuit, nec debuit, ne ab amicissimis quidem: edoctus exemplis aliorum eximiorum virorum, qui ab istis collectoribus magis deformati, quàm ornati fuerunt. Quibus de causis coactus ferè fuit hunc vt in modum præsens opus colligeret & recognosceret. Quum autem nihil minùs ille cogitaret, quàm de editione, & mihi ex

domestica eius dulcissimáque conuersatione in patriam esset redeundum, placuit viro optimo, & ad omnem humanitatis laudem factó, in perpetuam amicitiaē nostræ memoriam, me hoc opere, præter omnem expectationem, donare, & meo arbitrio rem totam committere. Ego verò gauisus tanti viri erga me beneuolentia immortalis, & ne quid temerè statuerem, communicavi ista, tam cum meis, quàm cum D. Bezæ amicissimis. Illis itaque non tantùm consentientibus, verùm etiam ferò adhortantibus, ac vrgentibus, prodeunt hæc Poëmata: Poëmata hæc dico, in quibus Musæ & Charites ipsæ tenellos suos digitos fragrantis rosarum succo delibutos, vt in Callimachi poëmatis olim, abluisse sunt visæ: spe non dubia fretus D. Bezam hanc editionem in optimam accepturum partem. Tibi verò, Patruæ obseruande, ac vobis omnibus Agnati charissimi, donum hoc vicissim dono, offero, vobis dico, & confecro: Quibus potiùs? Sed tibi in primis, Patruæ, pater, & tutor, qui ab ipsa pueritia mea parētis erga me vice defunctus es, qui secūdum Deum causa es bonorū meorū omnium. Tua paterna cura & prudentia factum, vt præclaros illos viros ad studiū illud sapientiaē mihi præeuntes audiuerim: ex quibus honoris ac gratitudinis causâ nomino Melchiorum Tilesum, Laurentium Circlerum, Ioannem Theopoldum, Gregorium Bersmannum, Wolfgangum Amlingum, Ioannem Iacobum Grynæum, & tandem ipsum
hunc

hunc nostrum D. Theodorum Bezam. Ante omnia mihi sæpe occurrit, quanto cum fructu, vnà cum multis aliis generosis adolescentibus prima iecerim literarum fundamenta in illustri ac celebri Schola Brigenfi Silesiorum: & propterea nunquam intermitto bene precari Illustrissimo, Reuerendissimóque Principi, ac Domino, D. Ioachimo Friderico, Duci Lignicensi, & Brigenfi, præposito Magdeburgensi, &c. nutritio eius scholæ benignissimo: optans simul & optaturus semper, vt Filij quoque celsitudinis suæ Illustrissimi, parentis & maiorum laudatissimis insistant vestigiis, sicuti magna iam de illis spes affulget, in primis de natu maiore, Principe Ioanne Christiano. Quod meū votum augeri sentio, quoties recotdor (nunquam autem non recordor) eiusdem laudatissimi Principis beneficio, quum iam essem in extera mittendus loca, ac studiorum itinerumque meorum cursus esset absoluendus, Ioannem Paludium Brigensem, singulari quodam fato mihi fuisse præfectum. Ille enim quantum de me & familia mea, vt paucis multa dicam, meritus sit, testatum reliquit ipse D. Beza in Præfatione sua Viri mei Nobilis, & ego apud omnes bonos prædicare non desino, donec is qui sum, esse desinã. Vides igitur, dū alios laudo, te ipsum laudo, ex cuius fonte vel cura fideli hæc proficiscuntur. Precor autem ex animo, cū bona tibi omnia, tum etiam hoc, vt nō minori cum felicitate

ac laude, atque etiam sub eodem Ioanne Paludio,
administrari cōtingat tutelam Georgij Sigismun-
di Prakschicky de Zastrifell, patruelis nostri, o-
mnibus nobis charissimi, & siue ingenium, siue
industriam spectemus, non vulgaris expectatio-
nis. Sed effecisti iam, vt ille & in hospitio & in
conuictu, tam sua, quàm familiæ totius cum lau-
de, apud D. Bezam mihi successerit. Habet præter-
ea stimulum veræ sectandæ gloriæ Georgius Si-
gismundus, quod olim parenti suo à clarissimo il-
lo Efromo Rudingero, Psalterij à se editi tomus
alter est dicatus. Habet & populares suos, D. La-
dislaum Baronem Zerotinum, cum præfecto Geor-
gio Scherhakelio ab Harttenfels: & D. Zdenko-
nem Brtnicensem, Baronem Valssteinium, cum E-
phoro suo Adamo Ropatio à Riffemberg, aliós-
que amicos Generosissimos, qui suis virtutibus
currenti calcar addere possunt. Eorum enim, quos
nominavi studia, peregrinationes, & conatus, ad
hunc finem omninò sunt directi, vt exemplo sint
posteris, suisque consiliis aliquando Rempubli-
cam & patriam iuuent. Sed & magnas data hac
occasione, atque immortales habeo gratias, Illu-
strissimo Heroi, ac Domino Carolo Baroni Zero-
tino, Arte & Marte clarissimo, perpetuo Morauicę,
ac familię Zerotinorum ornamento, Cognato no-
stro multis nominibus obseruando, quòd literis
suis ac commendationibus chariores nos D. Bezæ
efficere

U P P

efficere studuerit & dignatus sit: vnde, cum non exigua fluxerint cōmoda, precamur Deū vt nobis hunc Carolum diu seruet incolumem, florentem, de patria bonisq̄ue omnibus bene merentem. Ita enim audiui ab exteris peregrinantibus, se cum in Germaniam irent, studio suo satisfacisse non sunt arbitrati, nisi & Morauiam viderint: neque cū in Morauiam venissent, nisi Caroli Zerotini aspectu & colloctione fruerentur. Cui similem ferè laudem in vicina Bohemia ab exteris obtinet & iam diu obtinuit vir magnificus D. Venceslaus Budovvici à Budovva V. Cæs. M. Consiliarius, communis amicus noster. Sed ad te redeo, obseruande Domine Patruē, Pater, & Tutor, obnixè rogans, vt tibi & toti nostrę familię preciosum hunc thesaurum commendatum esse sinas. Et quia D. Bezæ placuit eleganti Epigrammate nostra exornare insignia, visum fuit ea hīc adiicere. Priora verò quę sunt, illis nunc vtimur, & vsi fuerunt maiores nostri. Altera, antiquiora videntur, sed eadem sunt, & inuenta non ita pridem in agro quodam nostro, quibus aliquis ex nostra familia ante aliquot centum annos, in Senatu patrię (vt certò animaduertimus) ad confirmandum consilium quoddam publicum, quod adhuc reseruatur, vsus fuit. Nec intermittere hoc loco possum, quid de nobis Morauię scribat Historicus. Ille enim multis probare conatur rationibus, familiam Zastri-

fellorum ex Galliis oriundam. Quicquid sit, gra-
ta nobis esse debet ista cum Gallis amicitia, inpri-
mis D. Bezæ viri nobilissimi erga nos omnes be-
neuolentia singularis. Viuat igitur Beza cum suis
omnibus, viuat iterum atque iterum, cui placi-
dam optamus senectam, cui officia nostra de-
ferimus omnia. Scripsi ex arce Bos-
covicensi, Mense Martio.

cl. cl. xcvii.

PPP

AD GENEROSVM ET NO-
bilissimum D. Venceslaum M. de Zastrifell,
elegantissima Th. Bezæ Poëmata
publicantem.

O Te mirificis venerandum dotibus, ô te
Ter Zastrifelli diuitem?
Nimirum sua non tantùm claustrisque serisque
Plebes recondit vilior:
Immò arcana potens Stagirei scripta magistri
Orbi Philippus inuidet.
At tu, Noſter opes tibi quas donauerat uni
Cunçtis fruendas exhibes.
Sic sua quæ immeritis nimiùm nimiùmque modestus
Damnarat ignibus Maro,
Iam Varus, iam Tucca, bonis iam carmina iuſſit
Proſtare Caſar poſteris.
Sic generosa ſuo diduci è palmite vitis
Letas ſinit propagines:
Sic gazas gremio Tellus fœcunda latentes
Cunçtis fruendas exhibet:
Denique & Omnipotens ſic munera lucis & aure
Facit benignus publica.
Et propriâ ſine labe ſuos Sol aureus ignes
Præbet fruendos omnibus.
Mirum igitur dictu! lauro non diſpare diſpar
Ambos venuſtat indoles,
Commendâtq; piùm pariter mens ſobria BEZAM,
Munifica ZAſTRISELLIUM.

IAC. LECTIVS.

AD EUNDEM.

*NON sola vatam nobilior cohors
Laudes meretur, pollice quæ lyras
Dulci retractans digna Phæbo,
Digna canit Charitum choræis.*

*Parem reportat postuenientibus
Seclis honorem qui melioribus
Fauet camoenis, Palladisque
Doctificas veneratur artes,
Frontesque lauru Pieria colit
Semper virentes: nec carie finit
Squallente morderi, specûve
Tartareo monumenta mergi,*

*Quæ docta finxit Thespiadum manus,
Et laudat auspex Cynthius. Hinc decus
Auxit superbum qui ferocem
Rex Macedo Babylona vicit,*

*Atque ipse Caesar qui Pharias rates
Mersit profundis fluctibus Actij,
Thuscusque Mecænas, Et omni
Scipiades memorandus æuo.*

*Hi dona pluris Pegasidum Indicis
Fecere gemmis. Nam capiunt citas
Obliviones, si diserto
Vate carent benefacta Regum,*

Sed

*Sed veeta cunctis temporibus manet
Virtus sonoro carminis alite,
Ridetque Saturni volucris
Invidiam rabidosque dentes.*

*Hoc, Zastrifelli, tramite providus
Mansura poscis premia gloria
Quum bella te dolci gerentem
Pro patria laribusque charis.*

*Idem Thalia pellit amor bonos
Probare semper Phœbigenum choros:
Et, Beza quos olim sonavit
Doctiloquus grauiore plectro
Vulgare versus, & Morauum urbibus
Monstrare alumnum Calliopes, sacra
Cui Delius lucens venustat
Fronde caput, facilesque Musa.*

*Quem voce Gallus Nectarea modos
Fundentem amœnos suspicit, & potens:
Anglus duellis, accolæque
Eridani, rigidusque Teuto.*

*Et Belga fortis quem Polyhymnia
Miti renidens lumine conspicit.
Et longa cui per bella crescit
Dulcisona studium Camœna.*

*At, Beza quamuis ludicra nunc vocet,
Lenesque gerras carmina, arundine
Quæ puriori lusit olim,
Et rapidis, nimium seuerus,*

*Flammis cremari mandet (ad igneas
Quòd tendat arces, quæque decent pios
Mystas, & urgentis senectæ
Damna leuant miseranda, Christum*

*Spirare toto pectore gestiât:)
Parere iussis talibus haud licet,
Nec luce fas unquam labores
Perpetua violare dignos.*

*Quæ scripta quondam iusserat ignibus
Sæuis aduri grandiloquus Maro,
Seruauit Augustus, vetustæ
Fata vetans iterare Troiæ.*

IO. IACOMOTVS BARRENSIS.

EPIGRAMMA GEORGII BV-
chanani iam olim ad Th. Bezam scriptum.

*P*resul optime, sacra Christiana
Qui castè colis & facis canisque,
Ad te carmina mitto, nec Latino,
Nec Graio sale tincta, sed Britannis
Nata in montibus, horrida sub arcto,
Nec cælo neque seculo erudito.
Quæ si iudicio tuo probentur,
Vt classis modò in vltimæ referri
Possint centurias, nihil timebo
Censuram inuidiæ, nihil morabor
Senatus critici seueritatem,
Nihil grammaticas tribus: mihi vnus
Beza est curia, censor, & Quirites.

THEODORI BEZÆ
SYLVÆ.

DEVOTIO P. DECII PATRIS.
ex T. Liuij historiarum libro octauo.

Sylua I.

*AM Romana acies uerti, iam cedere
leuo*

*Cæperat in cornu uirtus Romana, nec
ullum*

*Subsidium est: patria Decius quum totus amore
Feruicus, & trepidos manibus uultuque moratus,
Quò ruitis? (dixit) quò uirtus prisca recessit?
Vnde fuga hæc? unde iste timor? uos cedere notis
Hostibus, & toties uictis dare terga Latinis?
At moueat iurata fides, sanctique Senatus
Imperium: moueantque foci, moueantque penates.*

*Dixerat. interea uictor fugientibus hostis
Imminet, & trepidi nutant hinc inde Quirites.
Ille autem intrepidus, Quos consul sistere uoce
Non potui, (dixit) reuocabo morte. sacrati
Me dudum hoc uates monuere, iecurque recisum.
Ergo age sacrorum o custos, concepta profare*

*Carmina: Romanis consul sit victima: nostro
Sanguine queratur victoria, sanguine nostro.
Placentur sœui manes, placetur Erinnyis.*

*Mox igitur prætextam armis imponere iussus,
Velatusque caput, mentoque innixus, & imis
Subiecto pedibus telo fortissimus heros
His se deuouit verbis, præfante ministro:*

*Iane, & tu custos Capitoli Iuppiter, audi,
Et gemini Roma auctores, Mauorsque Quirinæque,
Et reliqua in nostris notissima numina fastis:
Vos etiam o manes Decium hæc audite precantem:
Si qua premit patriam Nemesis, nunc vincere Romã
Crimina si qua vetant, Decius luat omnia solus.
Seruetur patria incolumis, pulsoque Latino,
Sublimes ducant Romani ex hoste triumphos.
Interea, collega, aciem patriamque tuere:
Ominor ecce fugam moriens mortemque Latinis.*

*Desierat: faciem lux protinus occupat ingens.
Qualis post noctis tenebras fulgore corusco.
Emicat, & totum illustrat Sol aureus orbem:
Talis equo insiliens Decius sublimis habenas
Laxat, & in medios volat imperterritus hostes.
Illum fulgentemque armis cinctumque Gabino
Ipse admiratur Veseris, miratur & ipse
Iuppiter, & læuum tonat. audito omine lati
Prospiciunt Romani omnes, oculisque sequuntur,
Consulis attoniti facto. Iam terga Latinus
Vertit, & aduentu vnus mutata repente*

Sors

*Sors omnis: redeunt acies, animis que receptis
Instat victori victus, tandemque feroces
Romanus pellit, Decio moriente, Latinos.*

*At si homines docuit patria postponere vitam
Vana superstitione, quanto nos iustius omnes,
Vere Deus, tibi nos & nostra sacrabimus uni.*

MORS CICERONIS. EX T.

Liuij historiarum libro CXX.

Sylua II.

*ERgo ut ventorum rabiem pelagique furorem,
Tullius indomitum aspexit, Conuertite vela,
(Dixit) & huic tandem moriturum reddite ripa.
Scilicet has grates gladiis erepta tuorum,
Patria persolues? Nec plura effatus, ab imo
Corde trahens gemitus memorata ad nomina Roma,
Imbre oculos lacrymisque genas impleuit obortis.
Ac licet assiduis exercita turba periclis,
Inuiti lacrymas nauta tenuere, diuque
Obnixi frustra seuos transcendere fluctus,
Inuiti iratis laxarunt carbasa ventis,
Et tandem incolumem statuerunt littore proram.*

*Descendit maestus Cicero, multoque labore
Membra trahit confecta senex, simul undique magna
Circunstabat herum seruatorum turba, periclis
Nec nimium stupefacta suis, nec tempore duro
Pollicitam fractura fidem. Pars apparat enses,*

Pars domino adsistit, cæcâque ambage viarum
 Lectica impositum ducunt, si fallere sæuos
 Carnificum possint gladios. Sic Tullius ibat,
 Tullius ille toga princeps, magnique Senatus:
 Quum procul aduentare viros, inimicâque signa
 Conspicit, & stricto mortem procul ense minantem
 Poppilium, cuius quondam seruauerat ipse
 Fortunas vitamque rei, quum libera Roma
 Olim illum audiret mirareturque tonantem.
 Iam quoque sæuus adest posciturque Herennius hostem.
 Quid faciat? num forte manus protendat inermes,
 Aut mercede petat veniam? num flectere verbis
 Defensi quondam conetur militis iras?
 Hoc virtus ætasque vetant, & pectore in alto
 Fixus amor patriæ: Romæque cadentis imago:
 Vertite (ait) currus, plenis curratur habenis
 Immeritam in mortem. Bruti Cassique beatæ
 Viuite vos animæ: quòd si non omnia nobis
 Fata nocent, forsân neque nos moriemur inulti.
 Iam vixi mihi Roma satis, me vita vereri
 Acta vetat nigra damnosa obliuia mortis.
 Occide: at noscent venturi cuncta nepotes,
 Aeternamque dabunt morienti hæc funera vitam.
 Immò (aut fallor ego, & frustra tibi Roma creatus
 Augur eram quondam) non semper amica fauebit,
 Antoni, fortuna tibi: ciuésque peremptos
 Tempus erit victrix à te quo Roma reposcat.
 Ne iuuet interea meliores querere sedes.

Desierat

Desierat: iugulumque parans, immota tenebat,
 Ora senex. Illum properantem in fata nec ipsi
 Aspiciunt equites lati: positoque furore,
 Ut glabrum videre caput canamque senectam,
 Vix tandem inuiti lacrymas tenuere cadentes,
 Ipsique è manibus gladij cecidere cruentis.
 Vnus torua ferox torquens Herennius ora,
 Degeneres quid statis? ait. simul ense superbo
 Colla secat, nec adhuc satiatum cade, scelestum
 Adiunxisse iuvat sceleri scelus. Ergo disertis
 Ausas Antoni vitam signare tabellis
 Cedit & ipse manus. Morientem vidit ab alto
 Inuitus cælo Phœbus: piceaque refertur
 Nube caput texisse diu. fleuere cadentem
 Et flebunt Latia æternum Graiaque camœna.
 Flexanimis verò Pitho (mirabile dictu)
 Suetæ illi quondam, tum res, tum verba loquenti
 Suggestere, & suavi conspergere nectare linguam,
 Ut patuit iugulus, moriente aufugit amico,
 Et terras, eheu, nunquam reditura, reliquit.
 Poppilius volat interea, truncoque relicto,
 Antoni portat sacris spectacula mensis.

NATALIA DOMINI.

Sylua III.

Pervigiles alius longa in conuiuia noctes,
 Gaudia consumptas aut in furtiva tenebras,

a. iij.

*Infami celebret captans ex carmine nomen:
 At tu sancta meis potiùs sacrata camœnis
 Materies, ô nox, esto, qua virginis olim
 Clausa licet sacro patuerunt viscera partu,
 Viscera quæ cœli tempestatumque potentem
 Gestauere Deum, tandemque illæsa dedere
 Humanis cernendum oculis: tu conscia partus
 Vna noui, tu nascentis primordia Lucis
 Luce prior nox vidisti, dignissima Lucis
 Nomine non Noctis, quæ cæca & nigra vocatur,
 Illius primos Solis quæ senserit ortus,
 Ipse accepta refert clarus cui lumina Titan,
 Et quæcunque micant splendenti sydera cœlo:
 Tu teneri primos vagitus prima puelli,
 Tu primos cœli plausus, tu gaudia mundi
 Audisti, nox ô felix, quum læta volantum
 Ad Domini cunas resonarent agmina fratrum,
 Et Domino totus nascenti applauderet orbis.
 Tu vili impositum fœno, stabulôque iacentem
 Es mirata simul, simul es miserata puellum.
 Tu quoque pastorum pietatem, & nescia fraudis
 Pectora mirata es, quum Tityrus inde relictis
 Accurrens gregibus, CHRISTI natalia lætus
 Viseret: hinc caderet Damœtas, surgeret Aëgon:
 Dum cœli monitis & claro numinis ore
 Attoniti puerum properant inuisere regem.
 Quid castæ matris curas, immixtæque curis
 Gaudia commemorem? dum tanto pignore, cœli
 Consortem*

Consortem agnoscit sese, natumque tuetur
 In gremio, nasci quem vix dum senserat ipsa,
 Parturiens, pariensque simul, virgoque, parensque.

At vos interea spatiosa per atria reges,
 Aut medios inter lusus, turpesque luparum
 Fortè greges miseri infelix traducitis ævum,
 Aut saturo efflatis pigros è pectore somnos,
 Gens inuisa Deo, magni quam rector olympi
 Et quondam spreuit nascens, & natus abhorret.
 Felices tenebræ, quantumuis clara diei
 Lux collata quibus, non lux, sed opaca videtur
 Nox potiùs. Nam certa diem sua tempora claudunt,
 Et vicibus certis Phœbus surgitque caditque.
 Est quoque quum ingrata vicinus ab orbe sororis
 Sic premitur, nigra ut tectus ferrugine vultum,
 Quod reliquis præbet luménque iubarque requirat.

At vobis, tenebræ, qui præbet lumina Titan,
 Phosphorus ipse sibi est, & non finitus horizon.
 Sed cur postremo patres te mense locarunt,
 O nox, quam nostræ testem appellare salutis
 Et decet, & fas est? cur non hac inchoat annum
 Nox, quæ felicis spem nobis reddidit ævi?
 Scilicet exactos quæ nox finire labores
 Spondet, & æternæ promittit munera pacis,
 Iure etiam exactum nobis hæc terminat annum.
 Adde quòd hoc primùm redituri tempore Phœbi
 Spem capimus, ductore capro. Iure ergo reuectos
 Vno mense duos olim memorare vetustas

*Instituit soles: iure o'nox fausta, piorum
 Religionem patrum, toto vigilans in orbe,
 Applausuque sonas: sed non quaterne orgia qualem
 Consuerant madido fierent quum sacra Lyæo,
 Sed qualem decet esse virum, queis pectore in alto
 Mens habitat, cœli patrium quæ spirat amorem.
 Ipse equidem tibi sacra feram, nox sacra, quotannis,
 Solennisque preces addam, o'nox optima nostris
 Materies nimium felix inuenta camœnis.*

PRÆFATIO POETICA IN
 Psalmum Davidis LI.

Sylva IV.

*Fortè pererratis cœlo, terraque, marique,
 Ales Amor, (dæmon quo non est certior ullus
 Mortales pulchri falsa sub imagine mentes
 Fallere, lethalique animos afflare veneno)
 Inuisæ sacras Iudææ callidus urbes
 Venerat: Et iam tum magno molimine regem
 Fundantem intuitus Solymas feliciter arces,
 Progeniemque memor Iessæo ex sanguine duci,
 Venturam Satanae excidio, Satanaeque ministris,
 Mene, (ait) à prima qui victor origine mundi
 His homines domui telis, horrendaque seculo
 Diluvia inuexi (laus est hæc nostra) priori:
 Cui Ninon, ingentemque incesta Semiramis urbem
 Sacrauit, nostras testantia mœnia vires:*

Cui

Cui Sodome versa in cineres, ambustaque longè
 In tenues abiit regio vicina fauillas:
 Quo duce mille furens armauit Gracia naues,
 Et nunc Troia nouem iacet oppugnata per annos:
 Qui prius indomitū (quid nō mihi fœmina præstat?)
 Sampsonem insano fregi meretricis amore:
 Iesiada unius non posse abrumpere cœpta,
 Diuinisque procul curis auertere mentem?

Dixerat iratus, pharetrâque accinctus & arcu
 Tandem ad Bersabes conuertit lumina vultus:
 Bersabes, qua non formosior altera cunctas
 Isacidum populis inter numerata puellas,
 Sed coniuncta viro, & mater iam digna videri.
 Et mox tam raras mortali in corpore dotes
 Miratus, iuuat hinc (inquit) vibrare sagittas.
 Este procul tela & pharetra. nanque ista ministrant,
 Lumina tela mihi. hinc regum Mauortia corda,
 Fallor ego, aut infans olim vicisse Cupido
 Credar, & hæc varias spargetur fama per vrbes.

Sic ait: & subito pharetrâque arcuque relictis,
 Aëreum indutus corpus (mirabile dictu)
 Callidus affectans formosam hinc inde puellam,
 Observat tacitus furtim: tandemque repertis
 Sese oculis infert, claroque in lumine condit.

Hanc igitur casu, vitreo tum fonte lauante,
 Nescio quid meditans sublimi David ab arce
 Conspexit, vir nec cuiquam pietate secundus,
 Nec quoquam inferior vates, seu fundere dulce

Ore melos, digitis seu tangere plectra iuuar et.
 Quid non audet Amor? regis doctique piique
 Protinus excusso violauit lumina telo:
 At pavidus tanto caligat lumine David.
 Ecce irrupit Amor dominus, sparsisque veneno
 Sensibus, humenti mox calfacit ossa calore,
 Atque imo tandem infligit sub pectore vulnus:
 Mens quoque victa labat, flammisque oppressa fatiscit.
 Ipse sui oblitus cecas sub pectore flammis
 David alit, nec iam studiis incumbit honestis,
 Nec sibi iam querit sese quibus artibus ipse
 Afferat: hoc unum noctuque diuque labore
 Sollicitus voluit magno, qua callidus arte
 Efficiat forma ut tandem potiatur amata.
 Quid faciat? blandis adiungit munera dictis.
 Paret Bersabe: tumido sic addita ventri
 Sarcina. sed nondum David sua gaudia credit
 Plena satis: res ipsa placet, crimenque probatur:
 At metuit famam, dicique recusat adulter.
 Adde onus ignaro conceptum coniuge: quippe
 Fortè aberat longè Vrias, & tempore in illo
 Pro patria afflictæ rebus, populique salute
 Tractabat gladios miles. reuocatur in urbem
 Principis imperio: paret, castrisque relictis
 Iussus adest. Illum nec formosissima coniux,
 Nec nati traxere domum, sed principis aulam
 Ingreditur properans. simulatop plurima vultu
 Inquiri David, quam tandem exercitus urbem
 Obsideat,

Obsideat,

Obsideat, quibus inclusus sit mœnibus hostis,
 Euentu quonam pugnatum. singula pandit
 Ille, nec infelix nouit quàm dira parentur.
 Quippe, licet mensa exceptum, vinoque madentem,
 Coniugis ut spreuisse thoros, aulaque manere
 Assiduum vidit David, iam censet apertum
 Omne nefas, iam facta palàm sua crimina credit.
 Vis igitur, sed tecta, placet: capitique parantur
 Coniugis insidia. quid non audetis amantes?
 Iam nil iura valent, nil magni iussa Tonantis,
 Expertusque Deus toties. iam victus amore
 Ipse odit sese. O semper nocitura voluptas,
 Ut transuersa rapis mortalia pectora tecum!

Nox erat, & latè carpebant omnia somnos:
 At vigil insano fraudes in pectore David
 Mille parat: calammum tandem postulatque tabellas,
 Et se de patriæ rebus dum scribere multa
 Versutus simulat, versa in contraria mente,
 Imperat ut pugna statuatur in ordine primus
 Vrius, primusque ruat moriturus in hostes.
 Ergo ut prima dedit venientis signa diei
 Lucifer, Vriam mox in sua castra reuerti
 Rex iubet, inscriptasque duci perferre tabellas.
 Letus at ille volat, nec se sua fata tenere
 Clausa manu nouit: tandemque in fronte locatus,
 Immeritam infelix petiit per vulnera mortem.

Hæc Pater omnipotens ex alto singula cælo
 Cernebat, iam tum iratus, quum cedere fœdi

Imperio insanum regem spectaret Amoris.
 Ut verò in fontem cecidisse agnouit amicum,
 Et fuso hostiles gladios tinxisse cruore,
 Tum demum infremuit totus, vultumque serenum
 Iratus posuit: tremuerunt omnia latè,
 Terribilique procul sonuerunt astra fragore.
 Protinus exorto compleri murmure cælum
 Turbato cæpit Domino: veniuntque frequentes
 Aligeri fratres, quæ tanti causa tumultus
 Inter se rogitant trepidi, quæ litis origo,
 Quos hæc ira notet: num totas fulmine terras
 Perdere fortè paret, num cæli extrudere ciues,
 Aut priscum reuocare chaos. quippe affore tempus
 Audierant, ipsos olim quo verteret orbes
 Cælorum, & totum flammis misceret olympum.
 Cælorum in medio, quæ se super omnia tollit
 Sublimis moles mundum complexa rotundum,
 Stat thronus & gemmis totus conflatus & auro:
 Hic superùm residet Princeps, hinc singula cernens
 Temperat æterno componitque omnia nutu.
 Hunc geminæ circum dicuntur stare sorores,
 Iustitia, & placido lenis Clementia vultu.
 Altera districto cunctis velut ense minatur,
 Turbatisque oculis testatur pectoris iras:
 Altera blanditurque oculis, similisque precanti
 Vertere commoti memoratur numinis iras.
 Huc igitur postquam conuenere undique diui,
 Tum Pater iratus, Quanam hæc dementia? quanam
 Improbitas,

Improbitas, (inquit) nostrum contemnere numen
 Mortales audere viros, & pectore ferri
 Indomito auctorem contra? quid plurima fando
 Commemorem? terraque datas totius habenas,
 Et maris imperium, liquidoque volantia caelo?
 Mentem ego diuinam tribui, qua libera mortem
 Despiceret, qua me qua caeli edisceret orbes.
 Hoc cunctis commune bonum. quid propria natis
 Commoda nunc referam toties concessa Iacobi?
 Vos meministis enim regis contusa superbi
 Pectora, vos medio gradientes & quore turmas,
 Deletasque acies scitis, partosque triumphos.
 Scitis ut in terras summo descendere caelo
 Sustinui, ut leges illis & iura tuenda
 Sancirem vitæ: nostri quoque testis amoris
 Sol erit, assueto vetitus descendere cursu:
 Et scisse Iordanis aquæ, sonitusque tubarum
 Captæ urbes, pulsique sua ditione tyranni.
 Hac illis igitur tribui: quid maxima verò
 Tot bona commemorem Iessæo præstita vati?
 Illi ego pastori memini tribuisse coronam,
 Ereptoque pedo sceptrum donasse ferendum:
 Quinetiam vasto memini eripuisse giganti:
 Quumque graues urgere minas odiūmque Saūlis
 Sensissem, tutum ipse dedi (miseratus egentis)
 Exilium, & placida florentia regna quiete.
 Nunc tamen antiquos mores imitatus auorum,
 Oblitusque mei, nec caeli spernere leges,

*Nec scelus infandum sceleri iunxisse veretur.
Hinc leges, hinc iura iacent violata sacrati
Coniugij, hinc noster non digna morte peremptus
Vindictam petit Vrius. nunc ergo superbum
Ulciscar regis pectus, populúmque ferocem
Delebo iratus, nostri monumenta doloris.*

*Desierat, toto exoritur quum murmur olympo.
Protinus at mæsto assurgens Clementia vultu,
Conqueritur lacrymans. nec enim, si plectere dignis
Suppliciis homines placeat, iam fulmina posse
Sufficere, aut animas deinceps captura nocentes
Tartara: desertum fore mox sine ciuibus orbem.
Frustra igitur toties miseris mortalibus olim
Est promissa salus? nec crescere virga sinetur
Expectata piis? sua sunt stata tempora pœna,
Integra quum mundi peritura est machina flammis.
Ne, Genitor, ne te crudelem nomine dici
Quæso sinas: tua nota satis sunt numina mundo.
At si pœna placet, si res tam sæua probatur,
Hoc unum rogitò supplex, hoc pectore toto
Flagito, fas ut sit sceleris monuisse peracti
Davidem: feret ille preces, tandémque furore
Deposito, scelus hoc illi noxámque remittes.*

*Vix bene desierat mitis Clementia blandas
Ferre preces, quum deposita Pater optimus ira,
Conceptum penitus dilabi corde calorem
Sensit, & hæc tandem sedato pectore fatur:
At miseros servare iuvat. Sic fatus, abire*

Aligerum

Aligerum mandat selectum ex ordine fratrum
 Casarie insigni iuuenem, cui candida circum
 Ludebat stola longa pedes, variaeque micabant
 Distincta veluti gemmis rutilantibus ala:
 Ceu tricolor nubes inter nitet Iris aquosas.
 Hunc igitur properè Solymorum inuisere terras
 Imperat Omnipotens, vatiq̄ue aperire Nathani
 Et scelera & scelerum auctorem: quem sedulus ipse
 Arguat, & meritum ostentans pro talibus ausis
 Supplicium, culpam cogat criménque fateri.
 Nec mora: iussus adest, primóque à limine regem
 Compellat vates, Salve rex, (inquit) & audi
 Quid sceleris media patratum euenerit urbe.
 Ecce, fuit pecoris quidam ditissimus vnus,
 Et pecoris quidam contrà pauperrimus vnus:
 Illi mille greges, cui huic tantum vnica, verum
 Chara fuit, primis paruum quam eduxerat annis,
 Ipso etiam gremio, & lecto dignatus eodem.
 Ille aduentantem casu excepturus amicum,
 (Proh facinus) bubúsque suis, ouibúsque pepercit:
 At miseram arripiens vicini pauperis, eheu,
 O rex, maētavit seuus coxitque bidentem.
 David ad haec animo grauiter cōmotus, At (inquit)
 Sic faueat dextrum mihi numen, vt iste cruentas
 Dignus qui proprio pendat vel sanguine pœnas,
 Pauperis octuplici pensabit fœnore damnum.
 Hæc ille intuitus seuo quem lumine vates.
 Ergo (ait) infelix, audi, quid numinis ira

Nuntiet, ô regum rex indignissime, tene
 Tam subito oblitum quanto te euexit honore
 Cunctipotens, inopem, mediisque ab ouilibus olim
 Acceptum, & saui toties totiesque leonis
 Faucibus ereptum, solij quum sede locaret,
 Sacrarétque isto tantum diademate regem?
 Ten' miserum tali pollutum cæde, quietem
 Ducere, quem ad pœnã poscant pro immanibus ausis
 Crimina? sic igitur turpem traducere vitam
 Amplexus medios inter? geminóne nocentem
 Crimine, cælorum fas est conuexa tueri?
 Qui superos, qui te, patriámque, tuosque, scelestus
 Prodideris? at tempus erit quum cæde tuorum
 Ipse oculos pasces, bellique domestica surgent
 Semina, & incestus, & fratrum vulnera cernes:
 Tu modò flecte Deum lacrymis. Sic ille tonare
 Vix bene desierat, quum toto expalluit ore
 David, & attonitus. vix tandem voce recepta,
 Peccaui infelix, inquit. Nec plura loquutus
 Protinus è solio miser exilit, & sua pugnīs
 Pectora cū gemitu plāgens, sceptrumque, coronámque
 Abiicit, & partes animum conuertit in omnes.
 Ergo miser nunc inuisos accusat amores,
 Nunc iussa meminit cædis, criménque fatetur
 Consciuis, & casum insontis deplorat amici.
 Multa est ante oculos Bersabe, at nulla calores
 Intus flamma parit: victus cum matre Cupido,
 Et pavor in vacuo solus iam pectore regnat.

Quid

Quid faceret? flentem ipse licet veniámque precātem
 Mutata subito soletur voce Nathanes,
 Pacatam his lacrymis affirmans numinis iram,
 Semianimis pergit lacrymans, & vate relicto,
 Spémque metúmque inter, lucem vitámque perosus,
 Nil prater latebras captat. Palatia ponè
 Antrum erat horrendum, fracti quâ culmina montis
 Exesas vasta claudebant mole cavernas:
 Horrebántque rubis latè omnia, & undique sentes
 Dumíque tribulíque, & Soli invisá vorago.
 Húc igitur multo turgentia lumina fletu
 Aduertens mœstus sublimi David ab arce,
 Vespere iam seras noctis properante tenebras,
 At tu, tu nostri domus (inquit) conscia luctus,
 Tu mihi testis eris iustorum nempe dolorum.
 Sic faueas nostro rubicunda ex crimine luna:
 (Fortè erat aut visa est Phæbe rubicundior) at vos
 Sydera, quæ invisos toties vidistis amores,
 Mutatum spectate virum. Sic fatus, eburnam
 Suspendit zona citharam, qua suetus ad omnes
 Mentis erat curas uti, qua sæpe sonante
 Depulerat suos inimico à rege furores.
 Ergo abit, & pullo circumvelatus amictu,
 Speluncam ingreditur tacitus, largóque madentes
 Imbre oculos cælo attollit: tandémque recepta
 Mente, miser tales tremebundo pectore fletus
 Orditur, mœstas cithara resonante querelas.

GEORGIUS BVCHANANVS

Scotus, Sylua V.

*A*udieram Gattos, & quos Septentrio quondam
 Barbarus immanes, vlticem in numinis iram,
 Effudit populos, scelerata mœnia Romæ,
 Et quæcunque prius spoliato ex orbe sacrarant
 Imperij fastusque sui monimenta Quirites,
 Partim æquasse solo, partim iniecisse voraci
 Consumenda rogo: ut quæ olim fastigia cælis
 Intulerat, septem attollens in nubila montes,
 Nunc prostrata suis celebretur Roma ruinis.
 At non ingenium solers, linguamque disertam,
 A Eternis quibus illa opibus tot secula felix
 Roma olim cunctas inter caput extulit vrbes,
 Hæc, inquam, reliquis longè anteferenda trophæis,
 Non equidem audieram Gattosve aliàsve feroces,
 Quas procul Oceanus gentes glacialis inundat,
 Noscere, mirari nedum potuisse: rapaces
 Barbarus ut prædæ istius dulcedine captus
 Iniiceret Musis ungues, quas deinde rigenti
 Captiuas sic diligeret, colerétque sub Arcto,
 Ut medias inter glacies, Boreæque sonori
 Pectora nata gelu, Musarum ardore calerent:
 Attamen hoc factum si quis dubitauerit, idem
 Vel medio lucere die Titana negarit,
 Vel te virtutésque tuas ignorat ineptus,

Aonidum

*Aonidum immortale decus, Buchanane, sororum.
 Namque tibi extrema propè nato ad littora Thules,
 Os tenerum Aonides sic formauere puella,
 Sic Graio pariter melle illiuère labella,
 Pectora Romano sic impleuere sonore,
 Vt te Roma, licèt Scottorum ad littora natum,
 A Equoreas inter cautes, atque horrida Cete,
 Tanquam vrbe in media ciuem sibi vindicet ortum:
 Inde autem magni te Mantua clara Maronis
 Iuret stirpe satum, at contra Verona, Catulli:
 Asserat hinc Venusinus, & hinc Pelignus: & inde
 Corduba te repetat, repetat quoque Bilbilis inde.
 Hunc igitur vatem Buchananum Scottia iactes
 Vna tuum, felix tantis natalibus vna.
 Maeste quoque ingenij tanta virtute, Georgi,
 A Eternùm & Latij spoliis ornatus opimis,
 Inuidiâque omni maior, Buchanane, triumphâ.*

IN STRABONIS GEOGRAPHICOS libros ab Isaaco Casaubono felicif-
 simè & eruditissimè emendatos

Th. Bezæ Carmen

Sylua VI.

*TER senos agerem vitæ quum feruidus annos,
 Visendique orbis pulchro succensus amore:
 Hoc duce fretus ego, quo nullus certius vno
 Monstrauit mundo, visendum quidquid in omni,*

c ij

Et maria & terras, Hispanis orsus ab oris,
 Impiger inspexi, gelidam quâ se usque sub Arcton,
 Porrigit Europa, & Tanais se littore claudens,
 Inde petit variis sinuosum anfractibus Austrum,
 Limitis Eoi quâ servat barbarus oras
 Sauromata, inde truces Thraces, Macedoq; superbus,
 Et qua Cycladibus collisum funditur equor
 & Aegæum, Euripique diu latrantibus undis
 Infractum, doctas versus deflectit Athenas:
 Et bimaris tandem elapsum de faucibus Isthmi,
 Hinc Maleam, hinc contra Minoia littora pulsat,
 Ionio exceptum, quo tota infrâque suprâque
 Itala terrarum domitrix prætextitur ora:
 Gallica perpetuo dum radens littora cursu,
 Hesperiasque legens Eoi limitis urbes,
 Herculeis qua porta patet suffulta columnis,
 Oceani nostrum pelagus se mergit in undas.

Quid plura? Europa superato limine, latos
 Sarmatiae alterius campos, duce fretus eodem,
 Ingredior, Scythicumque gelu: nec me Immaus ingēs,
 Non Colchis, Chalybèsque feri, non ferrea claustra,
 Non illæ infames æterno frigore cautes
 Caucasæ, Hircanæ aut tigres potuere morari
 Extremos hominum properantem visere Sinas,
 Et sua ab arboribus peccentes vellera Seres.
 India dein, medio findit quam gurgite Ganges,
 Gedrosisque ingens determinat Indus ab oris,
 Perlustrata mihi, Brachmanum & turma sophorū.

Quid.

Quid gētes memorē innumeras? quid flumina? mōtes?
 Oppida? perpetuo spectat quæ vertice Taurus,
 Ille Asia Taurus latè dominator utraque,
 Horrescunt Latiae quorum fera nomina Musæ?
 Persida quinetiam & Babylonis vidimus arces,
 Penè unis urbem complexam mœnibus orbem,
 Et volucrem Tigrin, contento qualis ab arcu
 Missa sagitta volat, curvata cortice cymba,
 Traieci: nec me innumeris sinuosus aquarum
 Euphrates gyris tenuit remoratus euntem
 Cappadocum in campos, ubi dives Apollinis astu
 Cræsus Halyn superans, regno est spoliatus auito.
 Hinc Galatas nostros spectavi, & inhospita Ponti
 Littora lustravi trepidans, equitēsque Bithynos,
 Persarūmque diu rubuit qui strage cruentus
 Granicon, & Xerxi quondam æquora strata superbo,
 Et campos ubi Troia fuit, Xantique fluenta,
 Exigua illa quidem, magno sed maxima vati:
 Hellas ubi est Asia lento collisa duello.
 Ionicum hinc littus, magna & delubra Dianæ
 Inspexi, fame cupido succensa latroni.
 Æolis hinc spectata mihi, & quas Hermus arenas
 Aurifer, & Lesbi voluit Pactolus in æquor:
 Quique recurvatis ludit Meander in undis,
 Venalēsque Cares animæ: & post Doridos isthmum,
 Clara Rhodos, Lyciæ & quidquid complectitur ora.
 Pamphylij deinceps montes, Cilicūmque beatæ
 Messes, & latrociniis infamis Isaurus.

*Inde mihi portas rigidus patefecit Amanus.
 Venimus hinc Issum Persarum strage madentem:
 Inde cauas Syria valles, camposque beatos,
 Et gemini cedros Libani, priscamque Damascum,
 Et, Cypro oppositum qui fertur in equor Orontem,
 Sidona hinc, versamque Tyri devenimus oram,
 Et claras Iordanis aquas, infamia donec
 Stagna petens fædo totum se sulphure condat.
 Balsama quin etiam miris Ierichuntis in hortis
 Vidimus, & sanctas Solymorum ascendimus arces,
 Templam meo malè nota duci: & saxosus Idumes
 Quidquid ager nutrit, Nabathæaq; pascua quidquid.
 A Equoris inde sinus geminos pervenimus inter,
 Cinnamæque & Panchæa metunt ubi thura Sabæi.
 Et fuit iste via longa mihi terminus alter.*

*Perrexi fortis tamen, & duce fretus eodem,
 Isthmum transgressus, bifidum qui dividit orbem,
 Oceanumque mari à nostro discrimine parvo
 Dissociat, Pelusiacas superare paludes
 Ausus ego, & septem exundantis flumina Nili.
 Hic & Alexandri celebrata ex nomine Magni
 Mœnia, & ad portum Pharias spectauimus arces.
 Miratique diu spectacula barbara Memphis,
 Pyramidas, quantum tostas Libya inter arenas
 Nilus abit, tantum aduerso nos flumine nixi.
 Mœnia Thebarum centum circumdata portis
 Vidimus & Meroes vrbes, umbrasque Syenen
 Solstitij penitus iacentem tempore nullas.*

A Ethiopas

A Ethiopas hinc occiduos, Libyámque perustam
E mensi, sursum media inter monstra ferarum,
*L*ittora Marmarica, Pssyllos, Battique Cyrenen,
*I*nde Afros, Numidásque vagos, Maurósque feroces
*V*isimus, Hercules donec celebrata columnis
*F*essos excepit, quæ nos emiserat, ora,
*I*mponens finémque via, metámque labori.

*A*t verò anfractus cæcos, salebrásque viarum,
*P*eruvia quæ fuerant, nunc sentibus obsita densis,
*A*mbages varias, limum, turpésque lacunas
*Q*uis fando enumeret? quoties dux optimus ipse,
*T*rita sibi non iam agnoscens vestigia, mecum
*S*ubstitit? incertique via consedimus ambo?
*D*eerat enim nobis dux hic Casaubonus alter,
*I*lle duci quem fata meo iussere benigna
*E*sse ducem, dumisque vias purgare reuulsis,
*L*imosásque situ longo detergere fossas,
*E*t quibus obstructi fuerant hinc indéque calles,
*I*ngesta solerter humo complere lacunas.
*Q*uòd nisi me hac aliò reuocaret serior etas,
*N*on equidem addubitem, tanto duce fretus utroque,
*R*ursus inire vias, totúmque revisere mundum.

*A*t vos, ô iuvenes, felici sydere nati,
*I*ncoctum quibus est generoso pectus honesto,
*C*arpite iter tutum fortes, expérsque pericli:
*I*gnorat quod quisquis iter, versatur auorum
*C*æcus in historia, & ceu lumine cassus oberrat.
*D*iscite sed memores semper, quum numinis omne

Hoc

*Hoc sit opus, vero vos, & vestra omnia soli
 Consecrare Deo: neque sic terrena morari,
 Quin cælos animum semper tollatis in altos.*

IN DOCTISSIMI VIRI, D.
 Henrici Molleri in Esaiam Com-
 mentarios.

Sylua VII.

Divino plenus cecinit quæ numine vates,
 Quattuor Esaias præconem regibus olim
 Quem statuit Rex armipotens: cui plurima vati
 Debemus nostræ patefacta arcana salutis,
 En tibi nunc prodit, Mollero interprete, lector,
 Dimidius nondum, quem totum forsitan olim,
 (Faverit inceptis sitantis numen amicum)
 Cernemus simul, atque simul mirabimur omnes.
 Ergo novi (dices) quidnam novus afferet iste
 Interpres? nil nempe novi, vetera omnia sacris
 Quæ deprompta cadis sincero vina palato
 Sola placent, mentemque levant quæ sola iacentem:
 Cauponum miris quæ corrupta artibus, ista
 Quum melior, miserante Deo, iam cæperit ætas
 Expurgare, suo tandem reddenda nitore:
 En multos inter, quorum tam multa fideli
 Hoc nobis in opus sunt desudata labore,
 Nunc Mollerus adest, reliquos ætate sequutus,
 Ingenio haud impar (quod & ipse fatebere) multis:
 Iudicio & docta nulli pietate secundus.

IOANNI

IOANNI TAGAVTIO *αὐτίδω* pro
Philomelæ poemate.

Sylva VIII.

*S*Aepe quidem noctis tacitas audita per umbras,
Vere nouo, Bezam miro philomela canore,
Tot gracili tenuit mirantem in gutture voces:
Sed tenuit solo Bezam philomela canore.

*Q*uum breue nunc longo, graue nunc misceret acuto,
Nunc fuscum claro, plenis exilia nectens,
Nunc mirè inflexas profundens gutture voces,
Productis longum nunc complens tractibus auras.

*A*t tu Musarum dulcissima cura, Tagauti,
Parnassi doctus diuinum carmen in hortis,
Et totum Aonio prolutus nectare pectus,
Sic verbis numeros, numeris sic verba rependis,
Vt pariter mentem mulcens lectoris, & aures,
Ancipitem miretur utrum mage saepe relinquas:
Et quantò volucres superat philomela canoras:
Hæc tantò cantata tibi philomela canoros
Æternum vates mansuro carmine vincat.

*V*ive igitur noua, vive noui philomela poetæ:
Sic tibi Pierides faueant, & doctus Apollo,
Applaudensque tibi vatum genus omne canorum,
Concedat palmam noctesque diésque canenti.

d j

IOANNIS TAGAVTII PARI-
 siensis, Laufannæ Mathematicas disciplinas
 profitentis, & immatura morte Geneuæ sub-
 lati, poema: quod Philomela inscripsit, Bezæ
 suo dicatum.

*Q*uid dignum te, Bezæ, canã, mihi quãdo sonoris
 Sponte sua numeris nunc verba poetica surgunt?
 Nunc quando virides nos afflauere Thalia,
 Vltro vere nouo, dum floribus omnia vernis
 Arrident, faciẽmque nouam nemus induit omne,
 Pratãque, ripaque, atque sisymbri feræ conualles:
 Omnia dum pubent, & dum noua temporis ætas
 Ad noua vel mutas inuitat carmina rupes,
 Nil à me, Theodore, feres? tacitumne relinquam
 Te dulcẽsque tuas, dulcis Theodore, camœnas?
 Nil tibi, Bezæ, canam? quum formosissimus annus
 Dulcia iam faciles reuocarit ad otia musas?
 Queis nunc & virides pubent umbracula dummi,
 Et viridis dumeta lupus qui garrula circum
 Voluitur, & densam texit cantantibus umbram,
 Vicinos frutices, aut ramos arboris altæ
 Prensans capreolis, manibûsque tenacibus instat
 Luxurians, seseque intra supraque propagat.
 Aspicias ut gelida viridique per omnia nube
 Serpat, & umbrosam foliis nigrantibus arcum
 Contexant implexa lupo viburna sequaci?

Ergo

Ergo ego nunc referā sylvas, hederámque virentē,
 Graminéque & corylis muscosi fornicis umbram,
 Sicubi saxa madent stillantibus humida guttis,
 Sicubi rorantes nigra inter marmora topi
 Illacrymant gelido frondosa rupis in antro?
 V atibus ô gratas sedes! referámne per umbras
 Densarum salicum liquido pede lene sonantis
 Murmur aquae, & vitreo crepitantes fonte lapillos,
 Dum nova purpureos interuiret herba colores,
 Plurimáque in florem vulgò sese induit arbos?
 An memorem quàm multa sonant virgulta canoris
 Vocibus? ut nunquam plures rear esse nec ullos
 Concentu meliore modos, quos vere reducto
 Plurima garrit avis per opaca silentia Iura:
 Plurimáque in primis sub opaca frondibus umbra
 Luget, & infelix lacrymabile cantat Aëdon,
 Argutas inter miratu digna volucres.

Eia tu curis grauibus rerúmque capaci
 Parce animo, dum nostra leges, tristésque susurros,
 Sibiláque, & dulces Philomela, Beza, querelas,
 Et carmen varium atque indefessos modulatus.
 Nam seu mane rubens tenui vix murice primùm,
 Atque croco primos vix dum interpinxerit ortus,
 Seu nox abstulerit rebus iam plena colorem:
 Vicinas querulo sylvas clamore fatigat
 Noctes atque dies, arbuštáque singula cantu
 Assiduo rumpit. tam paruo in corpore tanta
 Vox sonat, & grandi queritur tua crimina luctu

Barbare Thrax, licet hac veterū sit fabula Graiūm:
 Sed tamen hac aliquod, nec inanis fabula rerum,
 Ponderis habet) dirique olim fœdissima facti
 Hos dedit & questus, dedit hanc iniuria vocem:
 Quam modò continuam lacrymoso gutture mœrens
 In longum trahit, inflexam modò murmure lento,
 Multiplici variam gemitu variatque, rotatque
 Arguta: intortam solers modò copulat, aut nunc
 Concisam premit, ac breuibus distinguit epodis:
 Nunc densum, nunc grande sonat, nunc tinnit acutū
 Crebra gemens, nunc ad medias assurgit ab imis
 Vocibus, hinc summas validis modò vibrat & urget
 Spiritibus. mox deinde silens, similisque dolenti
 Infuscat vocem, tacitisque immurmurat umbris.
 Mox fractos inter gemitus, iterūmque cadentes
 Integrat, & pleno reuocat sua carmina questu,
 Prolixam intendens animosis vocibus auram:
 Vnāque tot lituos tormentaque musica vincit
 Garrula, nativisque modis, & simplice voce.

Ergo age, viue, precor, nobis per frondea Iura
 Confraga, viue, precor, longos philomela per annos,
 Et tibi perpetuum ver floreat, atraque nunquam
 Tempestas nimbose hyemis tua carmina turbet:
 Oua nec ignauus coccyx, sobolēque tenellam
 Nec turpis foueat buffo, dum cautibus absens
 Indulges, fruticum sidens sub frondibus atris:
 Tantus amor, cantusque rapit te gloria tanta.

Ergo

Ergo age, viue, precor, nobis per frondea Loza
 Confraga, viue, precor, longos philomela per annos.
 Tu modò non tanto recolas tua carmina luctu,
 Aut interrumpas dulces malè grata querelas.
 Huc quoties, ut te liceat spectare capentem,
 (Verùm audire sat est) venio, solúsque sub umbra
 Vel iaceo, virides vel propter obambulo ripas,
 Aut Loza, aut Anna liquido sua nomina Loza
 Qui miscet, tacitus mecum mea carmina ludens
 Dum meditor, veterésque iuuat compellere musas
 Paulisper: florésve legens, herbásque potentes
 Nunchas, nunc illas demiror, & omnia lústro
 Sedulus, aut faciem, aut vires exploro latentes:
 Siue aliquam admirans describo in puluere formam,
 Et magnum artificem contemplor, ut omnia solus
 Arcanis regit imperiis, ut tempore ponit
 Quæque suo, nature idem atque ordinis auctor:
 AEstatem ut liquidam, breuioráque tempora noctis
 Iam reuocat, messésque coquit flauentibus aruis
 Prouidus, & grauidis Autumnum fructibus ornat:
 Ut pluuias, Hyemémque, & agentes frigora Coros
 Excitat, & tristes densa niue conspuit agros.
 Ut ver purpureum, Solémque diémque reducit,
 Post sæuas hyemes, & iniqua frigora Bruma,
 Fronde noua syluas, ripas ut gramine vestit,
 Ut spineta nouis ornat frondentia gemmis,
 Pratáque non uno pingit stellata colore,
 Dum matutinis distillant mella pruinis,

Dum teretes per prata micant luduntque pruina,
 Stillaque flammeolis dependet vitrea calthis,
 Luteolo Narcisso, & luteolis Helichrysis:
 Dum vel adhuc tenera lactens tibi culmus in herba
 Primas tollit acus, nec iam noua seminis aequat
 Herba solum, superant sulcos sed lata capaces
 Iam sata, messorumque altè surasque genique:
 Nec iam quas pluuus nimbis obsedit Orion
 Continuis, misera siccis aluearibus intus
 Tabescunt, circumque fores & limina mussant
 Languida apes: sed tum videas examina densa
 Feruere, tum studio portis effusa iuuentus
 Omnibus, hortorum latè populatur honores.
 Interea Cocyx, Acredula, Chloris, Acanthis,
 Atque alia passim volucres, nemora omnia cantu
 Exsurdant, vocumque fremit discordia concors:
 Quas tamè omnes una premet philomela, sub umbra
 Si semel inceptarit nunquam imitabile carmen.
 Omnia quæ cæli nobis vitæque futura
 Spem faciunt, posita veterum quum labe malorum,
 Exuuióque putri, & fædo squallore senectæ
 Difficilis, semper virides, nitidique iuuenta
 Instaurati omnes nullo marcebimus æuo.
 Nam mortem nescire datum tibi, turba beata.
 Felices animæ, simulac & mole caduca
 Et functæ luce hac fuerint, moribundaque membra
 Exuerint, felix studiis concordibus æuum
 Latæ agitant, duce cum Christo, viâque fruuntur

Luce

Luce Dei, corámque illum, immensúmque tuentur
 Luminis æterni fontem, veris que potitæ
 Diuitiis, sacris pariter concentibus omnes
 In numerum, densæ toto dant iubila cælo,
 Cælo, ubi pura bibunt pura noua gaudia mentes,
 Gaudia parta piis, atque obseruantibus æqui.

Multiplica Philomela modos, rumpe omnia cantu
 Interea: téque hinc procul altera ripa Lemanni
 Audiatur exultans, admireturque canentem,
 Et tecum nemorum contendat imago iocosa.
 Hæc ego dum mecum meditor, plenâque beatus
 Mente agito, ut sapiens nutu pater omnia solo
 Temperat (ô felix & paucis nota voluptas)
 Ut terram quatit, ut tonitru cælum omne profundo
 Concutit, ingentique tonat per inania voce,
 Terribilis, qua magnus Athos, quâ Pötus & Aethra
 Intremere, & specubus Tellus mugire profundis:
 Qua Piceasque, Ornósque & cani immania Iura
 Marmora præcipitat, longæuâque roborâ circum
 Deturbans, latèque casas, campósque iacentes
 Obruit, & subito fordâs conquassat abortu.
 Hæc vox illa Dei est, qua se de nubibus, ingens,
 AEstibus aut mediis, Autumnû aut frigore primo
 Effundit. Nimbis grauidus, niuibûsque solutis,
 Omnis mons circum iuuat auxiliaribus undis,
 Quâ tepidas salebras aperit terræ Auster hiantes,
 Et secum immensum pelago vehit agmen aquarum,
 Quâ Rhodanus fremit, & refluxus crepitantibus undis,

Iam superans ripas, rupto furit aggere, & omnes
 Subruit assultans Aquileæ in littora pilas:
 Arduum opus manuúmque opus ad bis mille laborẽ.
 Quã ruit insanus, quã tristi seuus inundans
 Diluuió, longáque agros & culta palude
 Occupat, heu, quantus, (proh) tũ pavor haurit inanes
 Agricolas, quantique, heu tum per agros ululatus!
 Hæc vox illa potens, Vulturni atque alitis Austri
 Quæ premit, aut seuas iubet ire aut temperat iras,
 Quæ tempestatum nimbos agit, aut ubi visum est
 Increpat immissos, fluctúque sonante furentem
 Compescit Rhodanũ & tumidi rabida ora Lemanni.
 Vicinis quum nubigenæ de montibus amnes
 Precipitant, pronique ruunt surgentibus Euris.
 Ferrea vox hæc illa Dei, quæ sicubi fractas
 Hic illic celeri percurrit lumine nubes,
 Et sonitus ciet horríficos mugítque tremendum,
 Sulphureámque facem stridens agit ignea glauco
 Fulgure, & insano rapidum vomit impete fulmen,
 Quod iam corripit gelidi iuga frondea Iuræ,
 Pinguibus increpitans tædis, quã semita longo
 Ultricis flammæ signauit lumine montes,
 Per totum lacrymosa vehens incendia Iuram.
 Quæ tibi mens, Epicure, malus timor unde repentẽ
 Téque tuúmque gregem miser occupat, urget & urit
 Intus agens, subigítque Deum, scelerate, fateri?
 Hic ille est opifex, rerum longè optimus auctór,
 Qui circumfusó librauit in aere terras,

Quique

Quique suas intra metas maria alta coercet
 Omnipotens, verboque tenet solidata potenti
 Et cælum & mediæ gelidam liquidi aeris oram:
 Humida qui gelidæ lunæ mouet incrementa,
 Qui Solem regit, & campis immittit adustis
 Opportunum imbrem, quum sicco languida cælo
 Terra hiat, ambustis (heu) quum sitientia marcent
 Prata comis, ægris marcet seges arida culmis.
 Nam pater è cælo humoris miseratus egentes,
 Protinus accersit nubes, dextraque potente
 Exprimit, & vitam reddit morientibus herbis,
 Arboribusque satisque, volens ille arbiter & Rex.
 Qui, rapidi licet indociles Aquilonis habenas
 Laxarit, Iuramque sua de sede reuellat
 Arduus, aut, urente Noto, per nubila vectus
 Terribilis, diri iubar exitiale cometa
 Accendat, cælique malus color aëra mœstum
 Inficiat, quum Luna rubens læuo horrida vultu
 It tristis, Solémque suo lugubris opacat
 Oppositu, vel & ipsa sua sub nocte laborat,
 Aut morbos minitans, æstusque, aut frigora, & imbres,
 Denique nos centum circumstant undique mortes,
 Et nos diluuiio ingenti circumsonet Orcus,
 Res semper nostras oculis pater aspicit æquis:
 Omnia constanti librata examine pensat
 Prouidus, & rectè nil non agit optimus auctor.

Discite, degeneres animæ, disce impia turba,
 Iam tandem esse aliquid sine origine, temporis exors,

Immensum, aeternumque, à quo emersere creata
Omnia: surrige te, & mentis procul excute noctem.

Discite degeneres animi, disce impia turba,
Esse Deum, arcano qui temperat omnia nutu:
Nosce Deum, cuius non enarrabile nomen,
Et caelum & miseri confusa potentia regni
Lucifugum, & mundi bruta haec elementa tremiscunt.
Quem natura tremat venerans, utroque fatetur
Et regem auctoremque suum, qui numine complet
Omnia, regem uno quo iudice stantque caduntque
Res hominum, morbo hi iaceant, seu luce fruantur,
Sive illi patria extorres iactentur in alto,
Sive illi studium armorum pacemve sequantur.
Denique quidquid agant, tacita Deus omnia mente
Praevideat prius, & secum longè antè futura
Constituit, prudensque suo mox tempore promit
Singula. nec tamen est quòd, ter scelerate Lucreti,
In culpam traxisse Deum possisve putésve.
Nam (proh sacrilega mentes) auctore malorum
Et scelerum optator fuerit Deus? optimus ille
Mundi opifex hominumque sator? licet omnia secum
Decernat, fierique velit, noctisque ministri
Consilia ipsius peragant, nil tale volentes.
Nam quæ obstat vis vlla Deo, quando omnia possit,
Omniaque Omnipotens quæ vult, molimine nullo
Perficiat, rerumque adeò causa una voluntas
Ipsius sua sit? quanquam tamen ille secundas
Substernit causas etiam noxaeque, dolique,

Et

Et sceleris: quò iam culpa sit liber ab omni,
 Sed totam subeant ultrò facilésque sequantur
 Corrupti mores hominum, scelerúmque tenaces
 Sponte sua, veteri quondam exhortante colubro,
 Quos Deus exitio & noctis crudelibus umbris
 Destinât, ante quidem quàm Sol aut terra fuissent.
 Nec tamen hunc finem spectas, sed nominis ergo
 Sancte tui, vitæ hinc aliquos educis in auras,
 Qui iusto tandem interitu meritâque ruina
 Exortem illustrent Patris Omnipotentis honorem.
 Nam quî ex ullius damno mala gaudia capt et
 Rex Deus? atque sua tantùm non consulat æquus
 Gloria, & æternos quenquam det latus in ignes?
 Quãdoquidẽ Omnipotens secum recta omnia versat,
 Nec sancta potis est noxa vlla insistere menti.
 Et quia vult, illudque semel decrevit ab ævo,
 Haud aliter fecisse potest. At perfidus hostis
 (Ille olim qui primum hominem indignatus aperto
 Infontem, cælo, & terra meliore potiri,
 Traxit in exitium specioso callidus astu)
 Antiquus coluber, cædisque dolique repertor,
 Aut aliquid semper sceleris, centúmque nocendi
 Artésque, & fraudum mille argumenta, dolósque
 Cogitat & textit, nectitque subinde retexens
 Noctes atque dies: aut rictu immanis hianti,
 Errans per populos circumfremet ore cruento,
 Si quâ fortè avidus prædam hauriat interceptam.
 Impastus ceu manè leo prospectat, ab alta

*Si videat specula tendentem ad pascua ceruum,
 Increpitat, malis frendens, rugitque cruentum,
 Sanguineis ardens oculis, & verberare cauda
 Se stimulat, siccasque premit lingua aspera fauces.
 Non mihi tum per agros quisquã persuadeat auctor
 Ire viam, aut stabulis, aut culmis fidere tectis.
 Sic Deus huic minimum si fortè relaxet habenas
 Infami monstro, regi illatabilis aula,
 Protinus exultans, cælo miscere profundum
 Audeat, informi confundat & omnia nocte,
 Ni teneat Pater omnipotens, & voce potente,
 Increpet: ille humilis verò nihil hiscere contrá.
 Ast ubi iam non plura videt se posse, suasque
 In ventum effundi vires, exæstuat intus
 Aegrescens, secúmque animo indignante laborat,
 Irritus incepti: & frustra ferus omnia tentat,
 Tabescens crudeli odio, seseque perurit
 Ipse sua malus invidia: votique nefandi
 Impatiens, peiora cupit, queritque proteruus:
 Tantus agit furor, & mala mens (heu) nescia recti
 Qua possit veterem imprudens cumulare ruinam.
 Nam quã exire datur, volat atri turbinis instar,
 Et quacunque fugit, (fuerit modò facta potestas,)
 Nil intentatum sceleris que doli que relinquit.
 Sed quod agit, votis intactum optauerit olim,
 Et nollet voluisse, modò que letus obibat.
 Quandoquidem nil tale putans, expersque futuri,
 Consilio Domini arcano subseruit, & illud*

Perficit,

*Perficit, haud aliter quàm si conamine toto
In patris obsequium facilis pronusque feratur.*

*Etsi igitur Deus est ultor vindexque nocentum,
Impiger, haud oculos tamen huc conuerterit unquam
Improbis, aut eius verum spectarit honorem,
Dum pœnis fontes animas exercet, & vrit
Mille modis, seuasque acuit fœcundus in iras.
Scilicet is Domini observans mandata capeffat
Perfidus, aut docilis tandem meliora sequatur:
Quum potius diras quascunque huc aduocet artes,
Et Dominum contra toto ruat impete præceps,
Insano liuore macens, animùmque malignum
Ille Dei iussis, (eius si quando seuera
Iustaque iudicia exequitur, seuissimus ultor)
Afferat, & solo affectu pura omnia fœdet,
Atque adeo prauis hominum se mentibus indat,
Exitio sese atque homines ruiturus eodem,
Dum scelera hortatur, cœlique obliuia suadet.
Mira Dei, proh, consilia, incomprensaque virtus!
Hic igitur Domini verè inscrutabile numen
Iam tacitus tandem supplex Epicurus adoret.
Sic sua quandoquidè exsequitur Deus, hoste ministro,
Consilia, atque volens peragit quæcunque volebat:
Sic tamen ut si quod vitium fuit, illud ab hoste
Fluxerit, & generis læsa semel indole nostri,
Sponte sua. Haud etenim vitij Deus auctor in vullo est.
Interea Deus hic verè est qui cætera solus
Molitur: nullus nec eum labor urget agentem,*

Tranquillus placida secum sed pace quiescit:
 Et quamuis tot facta hominum, tot denique motus,
 Tot regat & statuatur rerum facièsque vicèsque,
 Consilium semper tamen immutabile seruat.
 O mira, o nulli satis enarrabilis unquam,
 Proh, natura Dei, si hæc est Natura vocanda.
 Hic igitur Domini verè inscrutabile numen,
 Iam tacitus tandem & supplex Epicurus adoret.
 Hic stupeat natura, Deum mirata potentem,
 Immensum, æternum, mentis que indagine nulla
 Deprehsurum: hic stupeat veterum sapientia Graiùm,
 Ac quicumque negant secum semel omnia certò
 Deceuisse Deum, nec res curare caducas:
 Quæ fragilem ut carnã referant, tamen omnia curat
 Prouida mens. Nam quid cæli pulcherrimus ordo,
 Quid cælum, quid Sol radiis vibrantibus ardens
 Aureus, immensus? quid pleno argentea Phœbe
 Lumine? quid nitidus vesper? quid cætera mundi
 Luminâque stellæque? quid & pulcherrime rerum,
 Si tecum mundi artificem, si luminis illum
 Immensi Oceanum reputes, mentemque beatam,
 Lucis inaccessis habitat quæ sedibus ingens,
 Maxima inexhausta perfundens omnia luce,
 Omnia fumus erunt, indignâque principe tanto,
 Si vel ad exiguam diuini luminis umbram,
 Protuleris, penitusque, illato lumine, iamiam
 Tabescent, liquefacta niuis vel grandinis instar.
 Ergo nec illa Deus curauerit? & tamen omnes

Huic

Huic domino imperium tribuunt sedémque tonanti.
 Ille ergo est qui cuncta mouens, & cuncta potente
 Motu supercilio amplectens, amplexa gubernat,
 Omniaque arcano praeuentibus ordine causis
 (Quas posuit, reuocatque volens, iterumque reponit)
 Anteuidentem statuit, moderatur & urget.
 Hic ille est opifex, rerum causa una bonarum,
 Qui tot quadrupedum formas, tot monstra per alti
 Lustra maris, faciesque novas, morésque natantum,
 Tot pictas etiam volucres (sive aspera montis,
 Sive urbes, seu rura colant, fluuiosve, lacusve,
 Riparumve thoros, lucisve sonantibus errent)
 Formauit, nulloque prius de semine duxit
 Materiam, vitamque volens dedit omnibus auctor
 Optimus, & nostros haec omnia condita in usus
 Ingratis utenda dedit mortalibus: & te,
 Te nobis, Philomela, dedit, quae vere sereno
 Grata redis, duraque affers obliuia brumae,
 Quae caeli iuuenile decus, mundiue iuuentam
 Sole nouo testata, dies noctésque, sub umbra
 Emodulans, vernis late loca cantibus implet,
 Pro tristi Borea, & nigris Aquilone procellis.

Haec ego dum tacitus meditor, seu vespere sudo
 Cum dulci consorte thori, charoque sodali,
 Vrbe procul, valles in apertas vespere puro
 Egrediar, seu mane iugum superasse iuuabit
 Salubeli umbrosi, & summo super aggere collis
 Purpureum trahere ore diem, ventosque salubres:

Multiplica

*Multiplica, Philomela, modos, rumpe omnia cantu,
 Obsurda virides dumos & opaca vireta:
 Nos comple, Philomela, modis: numerosque bibentem
 Aure tuos avida, totum me argutula comple
 Cantibus argutis, & multisono modulatu.
 Si facias, haec sunt (& res mea vota sequetur)
 Quae gratus precor, & grato tibi carmine canto.
 En age, viue, precor, nobis per frondea Iura
 Confraga, viue, precor, longos, Philomela per annos.
 Orphea tu sylvas ducentem, Amphiona rupes,
 Argutumque Linum, Methymnaeumque domantem
 Monstra maris, querulos animat dum pectore nervos,
 Longe praetereas, tu nablia, naula, lyrasque
 Argutas, una obscures: veterisque cicadam
 Evnomij, doctosque modos, seu quidquid in umbra
 Arcades imparibus calamis cecinere per alta
 Menala: tu Phaebo Musisque canentibus una
 Invidiam, Philomela, moue, magnoque nepoti
 Pleiones. nec tu porro tamen omnibus istis,
 Nec senibus cygnis, quando sua funera mœrent,
 Inuideas arguta modos. Te nulla sonora
 Hydraulis moueat, nec acuto carmina cantu,
 Quauis mille gemant media de nocte per alta
 Aua, sylvarumque procul vocalis imago
 Responset longum fractas ad sidera voces:
 Nec quae multiplices syrinx argentea cantus
 Follibus increpitans animata tumentibus edit:
 Edit inaequales digitis pulsantibus vrgens*

Multisono

Multifono clangore tubas, animáque sonante,
 Nunc lituum simulás, nunc tympana, sístra, tubámq;
 Aut cytharam, strepitúmq; lyra, crotalósq; loquaces:
 Mille licèt geminent centum discrimina vocum,
 Gymbaláq; organáq;: haud unquã tamẽ omnia possint
 Vallibus his equare tuas, Philomela, querelas.

Sed tibi, sed primis semper noua frondibus arbos

Frondeat, umbrosa letis sub collibus Anna,

Hic ubi lenta suas Loza ludentibus undis

Miscet, & hinc iuncto Lozannam nomine dicunt.

Ergo age, viue, precor, nobis per frondea Iure

Confraga, viue, precor, longos Philomela per annos:

Iste tuus, mi Beza, tuas qui sepe camœnas

Admirans, sterili dixit conuitia Musa,

Hunc tibi, Beza, dicat, gratũ hũc tibi, Beza, laborem

Nuncupat, æterni monimentum & pignus amoris:

Sic Philomela meum virgulta per omnia Bezam,

Per nemora & dumos, pérque umbriferas conualles

Et canat, & longo resonet mihi carmine Bezam.

HIC QVOQVE, CHRISTIA-
ne Lector, fas sit adiungere eiusdem doctissi-
mi, optimique viri, Ioannis Tagautij, aliud car-
men, sempiterna memoria dignum: quod hi-
storiæ Gallorum Martyrum sub Voti nomine
nuncupavit.

*S*ancte audi: sancto facilis, precor, annue voto,
Magne opifex, cuius non enarrabile nomen,
Et cœlum, ac miseri confusa potentia regni
Lucifugum, & mundi bruta hæc elementa tremiscunt:
Quem Natura tremuit venerans, ultròque fatetur
Te Regem Auctoremque suum, qui numine complet
Omnia: Regem vno quo iudice stantque caduntque
Res hominum, morbo iaceant, seu luce fruantur:
Seu bellum pacemve feras & gaudia vite.

*A*spicis ut Babylon Pacem tot poscat ab aris
Impia, & interea cæcoruat acta furore
In scelera, inque nefas non enarrabile castis?
En securæ tui vetitos transcribit honores
In larvas hominum & mortalia corpora vecors.

*A*spicis ut spoliet te Maiestate verenda
Et titulis, dum nescio quos sibi comit & ornat
Mentiturque deos, sociumque tibi agmina iungit:
Teque amens crusti concludit in orbe nefandi,
Quod rerum ignari, & miserum quod vulgus adoret.

*A*spicis hæc, & ferre potes scelera ista nefasque?
Ira tam patiens potes hæc tolerare tot annos?

Quin

Quin potius terras iterum Pater obrue, terras,
 Diluio, & penitus nunc rerum elementa laborent:
 Corruat & fractus iam nunc compage soluta
 Orbis: iamque nihil, nedum chaos, omnia fiant:
 Aut cadat horrendo mundi cinesacta fragore
 Crudelis Babylon, terra communis Erynnis,
 Contemptrixque tui, & tantorum causa malorum,
 Inuadens miseris Veri sub imagine gentes,
 Parca boni, scelerum atque aliena prodiga vitæ.

Iam Romam furor ille tuus, Romæque tribunal
 Sacrilegum, furor ille tuus nunc sulphuris imbre
 Corripiat, qualem mare prodigiale Sodomes
 Infanda spirat, dirique bituminis ater
 Gurges, & atra palus flammis infamibus undans.
 Quo quondam fœcunda loco, diti ubere tellus
 Proventus dabat ingentes frugumque merique:
 Nunc tantum infamis lacus, illuviæque nefanda
 Heu! squallens regio, & misero terra horrida vultu.

Te dira, heu! Babylon nondum rapit ignea cœli
 Tempestas, nec adhuc tristes hausere tenebræ,
 Et caligo nocens, terræque immanis hiatus?
 Non Erebi fratres, nondum te Tartara pœnis
 Exercent scelerata, hominumque Deique flagellum?
 Te super Omnipotens acrem nunquamne furorem
 Terribilis pluet incumbens, penitusque recidet?

Sed quid ego? non sic Deus omnia protinus igne
 Corripit, aut fontes lacrymoso protinus orco
 Plectit: sed iustum expectat (ne accersite) tempus,

Quo scelus in cumulum crescat, molisque nefanda
 Incrementum ingens, ac se iam ferre laboret,
 Et iam nutanti sub pondere sponte fatiscat,
 Séque sui tandem penitus, penitusque ruina
 Obruat: Et sceleris scelus hauriat alta vorago.

Vos igitur quos tanta tenet fiducia vitæ
 Et scelerum, rebus nunc indulgete caducis.
 Ite: sed ista olim constabunt gaudia magno.
 Mox aderit tempus, quum iam quas mente secatis
 Spes interdictas, Et inania vota per auras
 Discerpent venti, fastumque animosque feroces
 Molliet una dies, tandemque dolere docebit.

Ergo age Roma tuos, age fac pia Roma Cynados
 Securos scelerum, satia te sanguine iusto
 Dum licet, Et nullum tibi fac iam crimen inausum:
 Exulta fidens quantumlibet, omnia tenta
 Infamis Babylon: terre commune lupanar
 Roma (Lupæ nam cur author tuus vbera frustra
 Suxisset?) meritam quæ te obvolvère tenebræ?
 O si te quis iam manet exitus antè videres:
 Nã tibi mox gemitum Et lacrymas, miserósque ululatus,
 Ultrices furias Et ineluctabile fatum
 Attulerit iam summa dies tibi sera gementi.
 Ride age, terrarumque nefas crimenque Sodome
 Impia. Quòd si nunc cæli te languida claudo
 Securam vindicta gradu sequiturve premitve,
 Ingenti nec adhuc ferri trabe frangit avaros
 Pontifices, miserumque istum infamemque Dialem,
 Quem

*Quem nimum, heu! nimum funesta Lutetia nouit,
Hoc mage terribilem spera scelerata ruinam.*

*Sera pedes lana instar habet vindicta, sed acres
Ingeminans ictus, & ferrea brachia quassans
Per populos: pede prosubigit calcátque tiaras
Pontificum Regúmque, magistratúsque superbos,
Aeratis quondam audaces qui frontibus audent,
Insultare Deo, & lentum irridere furorem
Numinis, & cornu cælum pulsare feroci.*

*Sic ubi Vultur nus, furiosaque verbera Cori
Procumbunt pelago (quum matutinus Orion
Occidit) ecce ater rapido furit impete fluctus,
Et vanum exultans, præceps vehit agmen aquarum
Arduus, ac longo rupem se murmure contra
Impatiens agit: at mediis, elusus, in undis
Frangitur ex animis, scopulóque refusus in æquor
Dilabens perit ille furor, saxóque latranti
Languidus immoritur, vanaque obmurmurat ira:
Ergo Deus populos, metuendaque nomina Reges
Tum demum edomitos, en tandem pulueris instar
Cõminuit, spargitque manu, nec iam amplius usquã
Apparent: veluti quum verrit Circius agros,
Pulveream in ventos cernis vanescere nubem.*

*Hic tandem miseros ridet securus ab alto
Mortales Deus: hic victis ex hostibus ultor
Dat ventis spolia, & currum comitantur ouantes:
Victoris Domini circum ventique niuésque,
Fulguráque & nimbi, tempestatésque sonora.*

Ipse triumphatos spectans longo ordine Reges
 In ventos abiisse: Viden', ait, impie, tandem
 Quid possit Deus? hæc vobis sunt præmia, Reges,
 Debita: sic hominum vanis conatibus obsto
 Irridens: mihi non opus est maioribus armis.

Non ego qui vanis, parvisque volantibus olim
 Aegyp̄ti potui tot debellare tyrannos:
 Quos populi gentisque mea ludibria feci?
 Idem ego, quum misero nuper conuiuia luctu
 Mutarem, ludens Regum furiosa repressi
 Consilia: & decreta unus Regum irrita feci.

Iste ubi nunc, famâ totum qui compleat orbem,
 Terribilis, mediâque volet cataphractus arena
 Purpureis inuectus equis? agat ipse triumphum
 Iam sine me: pacem is longos dum querit in annos,
 Ecce meo iussu mediam ferit ardua frontem
 Lancea, qua medio stridens stetit acta cerebro.
 Turbantur procerum cunei, turba inscia mussat:
 Sed dum nullus adest, galea qui vincula soluat,
 Semianimem qui tollat equo, qui vulnus oliuo
 Abluat: exhibeo hæc populis spectacula Regum.

Ergo agite, ô miseri, & quisquis mea iussa, meosque
 Spreuerit, ille meum sic sentiat ille furorem,
 Et Ius Fâsque meum pœnis, inuitus, honoret.
 Sic eat æternum, & Legi sua pondera sunt.

Sic ait, & dictu dedit immutabile pondus
 Omnipotens. I, frende igitur scelerate, Deumque
 Crudelem miser appella, duraque Tyrannum

Legis

Legis, & insontes feralibus obrue bustis,
 Tabescens crudeli odio, tēque ipse perire
 Carnifice invidia tortus, votique nefandi
 Impatiens, animo tecum indignante labora
 Impie: disce tuas prudens cumulare ruinas,
 Nil intentatum scelereque dolisque relinque:
 Sed quod agis, votis intactum optaueris olim,
 Et nolles voluisse, modò quæ letus obibas.

Mira Dei, proh! consilia, incomprensaque virtus.
 Hic maiestatem Domini inscrutabile numen
 Iam tacitus tandem & supplex Epicurus adoret.
 Mirandum, sua persequitur Deus hoste ministro
 Consilia, exequiturque volens quaecumque volebat:
 Sic tamen ut si quod vitium fuerat, illud ab hoste
 Fluxerit, & generis laesa semel indole nostri
 Sponte sua: nec enim vitij Deus auctor in villo est.
 Cætera semper agit, Deus est qui cætera solus
 Molitur, nullus verò labor urget agentem:
 Tranquillus placida secum sed mente quiescit.
 Et quanuis tot facta hominum, tot denique motus,
 Tot regat & statuatur rerum faciēsque vicēsque,
 Consilium semper tamen immutabile seruat:
 Nam neque tum primùm Mentē subit illa voluntas,
 Aeternam Mentem: sed rerum in origine prima,
 Sic Domino antè quidē fixum immotumque sedebat.
 O mira, ô nulli satis enarrabilis unquam,
 Proh! Natura Dei, modò si Natura vocanda est!
 Hic maiestatem Domini, inscrutabile numen,

Iam tacitus tandem & supplex Epicurus adoret.
 Hic stupeat Natura, Deum mirata potentem,
 Immensum, eternum, mentisque indagine nulla
 Deprensam. Hic stupeat veterum sapientia Graiūm,
 At quicumque negant, secum semel omnia certò
 Deceuisse Deum, nec res curare caducas:
 Sint fragili cannae similes licet: Omnia curat
 Prouida Mens: nam quid cœli pulcherrimus ordo,
 Quid cœlum, quid Sol radiis vibrantibus ardens
 Aureus, immensus? quid pleno argentea Phœbe
 Lumine? quid nitidus vesper? quid cetera mundi
 Luminâque stellaque? quid & pulcherrime rerum,
 Si tecum mundi Artificem, si luminis illum
 Immensi Oceanum reputes, Mentemque beatam
 Lucis inaccessis habitat quæ sedibus ingens,
 Maxima, inexhausta perfundens omnia luce,
 Quam nullis hominum verbis effarier unquam,
 Hic poteris, captumque adeò supereminet omnem.

Omnia fumus erunt, indignâque Principe tanto,
 Si vel ad exiguam diuini luminis auram
 Protuleris, penitusque illato lumine: iam iam
 Tabescent, liquefacta, niuis vel grandinis instar.
 Ergo nec illa Deus curauerit? Et tamen omnes
 Huic Domino imperium tribuunt, sedemque tonâti.

Ille ergo est qui cuncta mouens, & cuncta potenti
 Mota supercilio amplectens, amplexa gubernat:
 Omniâque arcano præeuntibus ordine causis
 (Quas posuit, reuocatque volens iterumque reponit)

Antè

Antè videns secum statuit, moderatur & urget.

*Ter quater infelix iam nunc, Epicure, quid haeres?
 Agnoscisne Deum infelix, Mentémque potentem?
 Discite degeneres anima, disce impia turba
 Jam tandem, esse aliquid sine origine, temporis exors,
 Immensum aeternúmque, à quo emersere creata.
 Omnia: surrige te, & mentis procul excute noctem.
 Discite degeneres anima, disce impia turba
 Esse Deum, arcano qui temperat omnia motu.
 Nam quæ obstat vis vlla Deo, quando omnia possit,
 Omniáque Omnipotens quæ vult molimine nullo
 Perficiat, rerúmque adeo causa vna, voluntas
 Ipsius sua sit? Quanquam tamen ille secundas
 Substernit causas etiam, noxaeque doli que
 Et sceleris, quò iam culpa sit liber ab omni.
 Nam, proh! sacrilegæ mentes, Authórne malorum
 Et scelerum hortator fuerit Deus? optimus ille
 Mundi opifex hominúmque sator, licet omnia secum
 Decernat, fierique velit, noctisque ministri
 Consilia ipsius peragant nil tale volentes?
 Denique quicquid agant, tacita Deus omnia mente
 Præuidit prius, & secum longè antè futura
 Constituit, prudénsque suo mox tempore promit
 Singula. Nec tamen est quòd, ter scelerate Lucreti,
 In culpam hinc traxisse Deum possisve putésve.
 Sed totam subeunt ultrò, facilésque sequuntur
 Corrupti mores hominum, scelerúmque tenaces,
 Sponte sua, veteri quanquam hortatore Colubro.*

Sic, Luna obiectu, media quum luce repente
 Sol latet, & cælum subitis contexitur umbris,
 Hæc regio nil noctis habet, tota illa tenebris
 Obruitur, medióque die, nova sydera cæli
 Miratur, mundique putat venisse ruinam.
 Nec tamen interea quicquam de lumine Solis
 Decedit, vultumve nigra ferrugine tinxit.
 Non astri hoc vitiũ, non astri hæc culpa, nec ulla
 Luminis invidia est: nam lampade semper eadem
 Irradiat Solis rutilo globus aureus orbe.

Obscæna si noctis aves in luce patenti
 Caligant, nitidine iubar genitabile Solis
 Propterea incusent, lucemque diemque perosa:
 An hebetes oculos potius, vitiũmque videndi?

Iam nunc ergo queri quid possit & audeat ullus?
 Nam (miseri) exitium nobis accersimus ultrò
 Degeneres, sequimurque nefas ultrò omne volentes.
 Quòd si aliquos Deus exitio & crudelibus umbris
 Destinat, antè quidem quàm Sol aut terra fuissent:
 Haud tamen in culpa est siquid malè gesseris olim:
 Nec Deus hunc finem spectat, sed Nominis ergo
 Ille sui, vitæ quos vult educit in auras,
 Qui iusto tandem interitu, meritæque ruina,
 Exortem illustrent Patris Omnipotentis honorem.
 Nam quæ ex ullius damno mala gaudia captet
 Rex Deus? atque sua tantum, non consulat æquus
 Gloria, & æternos quenquam det latus in ignes?
 En quò nunc igitur gens præcipitata sub umbras

Ausa

*Ausa olim tam immane nefas in sedibus altis,
Ore Deum incuset? quid verò deinde querantur
Mortales miseri, qui vita & crimine dudum
Sint meriti aeternæ chaos irremeabile noctis?*

*Hic quid habes Babylō? quid habes impure Cynæde
Quod possis a quo Domini obiecisse potentis
Iudicio? meritâ mne vides his te, impia Roma,
Ut Deus obuoluat tenebris, quibus antè profanam
Obruit Aegyptum? meritò tibi maximus Vltor
Eripuit mentem, & prorsum sine luce relictam,
In scelera, inque nefas, & ineluctabile cœnum,
Permisit ruere, & cæco indulgere furori.*

*Væ tibi, væ Babylon, cælo & mortalibus ipsis
Inuisa, heu! toties meritas quæ sanguine pœnas
Peste, fame, flamma, cæli, terraque ruinis
Per soluis recidua, pijs Vatūmque Patrūmque
Sanguinis, heu! nimium sitiens scelerata: sed umbras
Legis, & infandos observans sedula ritus.*

*Impia, proh! Meretrix quæ mæchos ebria Reges
Sanguine spumanti patera, dulcique veneno
Sollicitas, miseròsque malo furiata veterno
Dementas populos, spectas hæc funera, spectas?
Tot tristes tabulas, tot sancta cadauera cernis,
Bellua, nec te animi tandem crux vlla perurit?
Tun' sicco spectare potes tot funera vultu?
Ilicet hæc sunt illa, hæc sunt præclara Senatus
Purpurei ornamenta, hæc sunt decora inclyta Romæ:
En illa hæc sedis sunt firmamenta nefandæ,*

Hæc pietas, hæc religio tot ficta per annos.
 Aspicias hos tumulos atque hæc monumēta piorum
 Qui nitidi tormenta inter flammâsque relucent,
 Aut quos mille dolis, una nec morte necasti?
 Ultrices illi ad pœnas aliquando reposcent
 Têque tuosque deos. Satis, ô stola, sanguine iusto
 Ebria: iam veniet tempus, iam iamque propinquat,
 Quum magno, sed verò frustra, optaveris emptos
 Infantes illos: nec enim sine vindice iustus
 Illorum tibi sanguis erit, quos candida vestit
 Nunc stola, quòd Christi calicem & crudele dolorum
 Simpulum intrepidi, venis sitientibus, ultro
 Ebiberint, mediòsque rogos subiere volentes,
 Victricésque ardenti animas sub fasce dedere:
 Quæ simulac terras avida moribundâque membra
 Liqueere, anteuolant Zephyros plaudentibus alis,
 Ut levis in naphtham sulco volat alite flamma:
 Séque choris alacres tandem felicibus addunt:
 Et tandem felix studiis concordibus ævum
 Lætæ agitant duce cum Christo, viuâque fruuntur
 Luce Dei, corâque illum immensumque tuentur
 Luminis æterni fontem, vitæque beatæ
 Diuitias, pedibúsque polos & sydera calcant.
 His Deus exemplis nos excitat: hinc noua nobis
 Pectora format agens, & casibus vrit acerbis,
 Ne Fidei languens intus sit inutilis ardor:
 Ne male suada pios falsa sub imagine recti
 Sopiat in tenebris misera fiducia pacis.

Sic

Sic his saepe suos percellit & implicat olim
 Monstris Omnipotens, & nos examine duro
 Pertentans, aperit circum mille undique mortes:
 Quò sibi nos reddat, quò nos super ardua cæli
 Inuitos trahat, atque sui succendat amore,
 Edoctos nusquam humanis confidere rebus:
 Sed Patris arbitrium cupidos vocémque sequentes.
 Ista pias adeò formant certamina mentes.

At verò nocti sempérque silentibus umbris
 Iam mersos, & densa olim caligine condi,
 Atque adeò illorum cineres, famámque profundis
 Obduci tenebris, & ferro & carcere dudum
 Rebare extinctam, flammis que voracibus haustam:
 Sed cælo visum est aliter: námque incubat istis
 Fama ingens Tumulis, qua sese ex ossibus ultrix
 Protulit innocua gentis, latéque per omnes
 Vulgavit populos, ingenti maxima plausu
 Egregias animas, nolit velit, agra tyrannis
 Roma tua, & cineri dat splendida nomina muto.

Ergo agedum illustres animæ, vos posthuma fama
 E nocte & tenebris, ad vitæ & luminis auras
 Ecce tubæ reuocat sonitu officiosa potente
 Emeritas, sanctéque pio certamine functas.
 Vos Pater amplexu non dedignatus amico,
 Arbitrio fati exemptas, Regúmque furori,
 In cælum Pater Omnipotens excepit ouantes.

Quare agite & sacris etiamnum accētibus omnes
 In numerum, densæ toto date carmina cælo:

Cælo, ubi perpetuas ales chorus haurit anhelans
 Delicias, puraque bibunt noua gaudia mentes:
 Gaudia nil humile aut fluxum spirantia porrò,
 Gaudia parta piis atque obseruantibus æqui.

Vestra sed hæc olim memores exempla sequuti
 Sic cælum repetant gratique piique nepotes,
 Qui dederint ultrò dura sua nomina Christi
 Militia, sancta cum maiestate malorum
 Tot læti gladios, & tot crudelia passi.

Hæc vobis magè marmoribus vel mole superba
 Pyramidum, longos perduratura per annos
 Sancta piis incisa notis monimenta parauit
 Hieropolis: verbis etiam Crispinus amico
 Iusta facit voto, & patrio sermone parentat.
 Quòd si ego nil aliud potero, vos carmine saltè
 Prosequar, & Siticem memorabo funera plausu.
 Vestra pio, & vestras comitabor carmine flammæ.

Ergo, liber, populos procul ex Oriente remotos,
 Quà patet orbe olim Romana potentia victo,
 Ad Tanain, ad Cimmericos, atque vltima Ponti,
 Aureus à Iura peragra, viridique Lemano.
 Sauromatas, i, vise, doce, gelidòsque Polonos,
 Quos modò cælesti renouatos Spiritus aura
 Progenuit miserans, longaque à nocte reduxit:

Orchadas, & Scotia plenis pete littora velis:
 Hic nuper lux illa Dei verbúmque Salutis
 Sacrum illud nostræ manifesto lumine coram
 Explicuit sese, hic sedes tutique receptus

Sanctis

Sanctis Europa exulibus profugisque parantur.
 Vise anni Solisque vias, ubi nostra Canopum
 Gens videt, & nostris contraria sidera cernit
 Admirans, longè Europa Calpèque relictis.
 A tergo, Ammericam propter, quàm languidus annus,
 Exiguum vertens, gelido sub sydere nobis
 Sol hyemem facit, & currit brevioribus horis
 Quàm patet, inque sinum pandit se diuite luco,
 Bresilia: infelix supra execrat àque tellus
 Cannibalùm, Paranas infra, Lepetisque, sonanti
 Murmure gemmarum & squammis crepitantibus auri,
 In mare precipites, iuncto simul agmine currunt.

I, liber, & reduces iterum solare Britannos,
 Post longa exilia & laqueos cineresque suorum:
 Quos inter pietate gravis, venerandus, honora
 Canicie, dextram medios qui letus in ignes
 Coniecit, nostro fulget memorabilis ævo
 Crammerus: pete culta, liber, quæ Sequana lambit,
 Quæ Ligeris secat, & Rhodanus, rapidusque Garunna.

I, liber, & veteres mœrens inuise tot urbes
 Quàm Rhenus fluit: auriferis quàm diues arenis
 Turbidus Oceanum leni Tagus agmine pulsat:
 Et te Roma legat caput imperiumque malorum.

Tu verò, tu Christe faue, qui luminis imbre
 Cuncta foves, servas, & alis, solidaque serenas
 Latitia, & castis renouas mortalia corda:
 Alme faue, & sanctis præsens allabere cœptis:
 Cœlestique patrocini mendacia contra

*Et vulgi rabiem, praesens monimenta tuorum
Incisa his tabulis iam ter rediuiua tuere,
Quae late circum tua lux & gloria crescant.*

CLARISS. VIRO, D. CHRIS-
tophoro Herdesiano, Illustris Norimbergensis
Reip. à consiliis, Carmen *Ἰαμυθιτικόν.*

Sylua IX.

*E*Rgo pium rursus repetito vulnere pectus
Saucius, indulges iusto, Herdesiane, dolori,
Amissa duplici nunc orbis coniuge coniux:
Nec tibi se socium in lacrymas adiunget amicus?
Immo terrarum longum licet interuallum,
Et montes fluuuque vetent nos corpore iungi,
Absit ut, absentis veluti contemptor amici,
Non lacrymis lacrymas, non planctus planctibus addā.
Hoc etenim praescribit amor, pietasque requirit,
Aduersa ut pariter, pariter communia ducant,
Prospera, sinceri quos vinculum iunxit amoris.
Nec vanum hoc etiam fertur solamen habere,
Partiri quicum & curas & gaudia possis.

*E*rgo pias tecum iuuat instaurare querelas,
Et priscos damnare sophos, qui saxea nobis,
Atque omnis motus expertia pectora fingunt.
Quippe tua, quanuis nullo mihi tempore visa,
Coniugis assidue sese mihi sistit imago:

Cernere

*Cernere quam videor, media inter gaudia fausti
 Lata puerperij, mutata sorte, repente
 Mortifero oppressam paulatim cedere morbo,
 Brachia tendentem, atque oculos in morte natantes,
 Et te, summe Deus, suprema voce vocantem.
 Sed quid ago? media hæc inter suspiria cerno
 Protinus en nulla mortis formidine victam,
 Ad superas hilarem vi tota tendere sedes:
 Te verò forti testantem pectore, quantum
 Non homini duntaxat homo, sed & ipse viro vir
 Quid præstet, cui mens cælesti est igne recocta.
 Te, te, inquam, video sic, Herdesiane, valentem,
 Vt quod sentis onus toleres sub pondere victor.*

 T H. B E Z A E C L A R I S S. V I R O
 Iacobo Lectio, I. C. Senatori Geneuensi, Car-
 men *Ἰακωβῶν τῆς κων*. in quo charissimæ vxoris suæ
 Claudix Denosæ obitum deplorat.

AE *Gris si qua ferunt animis solatia Musæ,
 Et luctum illacrymans delinit amicus amici,
 Accipe, mi Lecti, communes fundere tecum
 Quas me iussit amor lacrymas. Nam pectore quanuis
 Nos deceat cunctos inuictò frangere casus:
 Non tamen aut ferri, aut rupis fuit indita nostris
 Durities animis, quum rerum conditor olim
 Illum hominem ex limo primum compingeret vdo.*

h j

Et sic ille suos patienter verbera ferre,
Impositasque iubet plagas, ut numinis iram
Ipsaque sentiri quae sanat vulnera poscat.

Luges, & merito luges, lectissime Lecti,
Amisissam, potior quam nec tibi moribus uxor
Optari potuit, nec formam, aut aptior annis.
Duplicat hoc ingens, aliud quod, non minus ingens,
Tempore sensisti miserabile vulnus eodem:
Rapta tibi quam nata prius morientis in aluo
Quum moriens matris soboles, & funere funus
Eheu, quum duplex nos efferremus in uno.

Iustus uterque dolor: quorum quam sit prior ille
Terribilis, didici, quum te, mea Claudia, nuper
Tam subito amisi: mea te, inquam, Claudia, quicum
Perpetua exily sociam, casusque per omnes
Acta quater denos felix mihi vita per annos.
Quo casu oppressum memet noctesque diesque
Maerentem, & vana defunctam voce vocantem,
Quam si solatus ratione, & vulnere nondum
Sanato, consoletur adhuc, narrare iuuabit:
Ipse tuos possis quod vertere forsitan in usus.

Frigida sunt certe (veterum quod pace Sophorum
Dixero) quaecunque hic hominum sapientia dicitur.
Mirarique subit, si vera est fama, Platonis
Pauca de vita quaedam meliore loquuti
Vocibus excitum quendam, interiisse volentem.
Sive parens igitur, sive uxor, frater, amicus
Interiit, mortalis erat: cur luxeris? aiunt:

Sed

*Sed quid si ante diem, violenta aut morte peremptus?
 Hic et enim natura intra se sistere leges
 Mens offensa nequit: nec certè proficit hilum,
 Mortalem scire hunc natum quo plangis adempto,
 Propterea minimè expuncta ratione doloris.*

*Sed quorsum luctus, aiunt, & mæror inanis,
 Nescia quum flecti spernat mors surda querelas?
 Immò, ô tu, quisquis tantos hac arte dolores
 Vinci posse putas, quidnam est hoc stultius uno?
 Quid si et enim victum diris cruciatibus agrum
 Compellans medicus, Tot, dicat, omitte querelas,
 Et totas animo nunc forti collige vires,
 Nam tuus hic nulla est morbus medicabilis arte:
 Non tu illum medici indignum cognomine clames?
 Nec verò nobis hac luctus caussa, quòd illo
 Exciri gemitu manes nos posse putemus,
 Aut Samy delira senis commenta probemus:
 Sed nos huc natura trahens, in imagine Mortis
 Humanam cogit spectare & plangere sortem.
 Adde quòd est istud quoque non vulgare doloris
 Lenimen, quod mente latet, depromere voce,
 Inque sinum chari posse exonerare sodalis.*

*Ergo alio nobis opus est medicamine prorsus,
 Quod multò potior ret egit lux numinis illa
 Quæ cælo ex ipso emanans, animis que piorum
 Irradians, Pulchri & Turpis discrimina verè
 Sola docet, monstrans animi quos tollere motus,
 Quos itidem iniecto deceat compescere freno.*

Hac igitur quod ego didici monstrante magistrâ,
 (Sint quanuis bene nota tibi, & re cognita) tecum
 Quaeso, recordari ne me indigneris, amice.

Imbre oculosque, genasque madens, & corpore toto
 Horrescens, animoque iacens prostratus, & unam
 Amissam uxorem prater nil corde volutans,
 Has interrupta fundebam voce querelas.
 Siccine te video exanimem, mea Claudia, quicum
 Consenui? florente mihi quæ iuncta iuuenta,
 Fida viro comes hasisti agro, fida valenti?
 Qua non vlla fuit coniux magis grata marito,
 Nulla suum coluit magis officiosa maritum?
 Sic-ne, inquã, tibi, sic tibi, vah mea Claudia, quinta,
 Quinta superueniens ægra lux lumina clausit?
 Nec datur hoc nobis, animã ut qui viximus unã,
 Corporibus tumulo pariter condamur eodem?

Talia iactabam, quum me subito sacer ille
 Spiritus inuadens, quid agis, Beza, inquit, inepte?
 Tunc Deo summè semper sapiente, bonoque
 Mortales auctore neges nascique, morique?
 Ergo quid furor est, si non merus hic furor, eius
 Imperio vnus non se submittere totum?
 Has sed enim lacrymas vis exprimit, inquit, amoris.
 Quid si odium potius specie te fallit amoris?
 Nam si verus amor communia ducit amici
 Omnia, nunc letus letis, nunc tristibus idem
 Illacrymans, Quidnam verò tua Claudia tandem
 Est experta mali, cunctis quæ libera curis

Est

Est cælo meliore sui iam parte potita,
 Altera dum tumulto rursus victura quiescit?
 Quinam igitur iustè quæ viua optaueris illi,
 Vitæ huius cursu doleas concessa peracto?
 Quòd si non illam, tua sed tu incommoda defles,
 Sic caue ne te ipsum, non illam, forsam amaris,
 Tute tibi aut fueris quàm Claudia charior ipse,
 Quem tua dâna magis, quàm illius cõmoda tangant!

Nec te ideò lugere veto, quòd Mortis imago
 Exertâ ceu voce iubet, firmantque piorum,
 Ipsiusque adeò perfecti exempla Magistri.
 Nec gerit ille hominis pectus, qui vincula veræ
 Prorsus amicitia, nedum quæ numinis ipsa
 Legitimi constricta manu sunt fœdera lecti,
 Luminibus siccis abrumpi posse putarit.

Et certè quantò est multis pretiosius istud
 Coniugij donum verè cœlestè beati,
 Certius est tantò diuini pignus amoris,
 Dissolui quod vix sine vulnere possit acerbo:
 Sive suos Deus exploret, seu vindice dextra
 Donorum indignos sic ulciscatur abusus.
 His doctus monitis, sic attamen ipse dolebis,
 Beza, quidem, at certa ratione, modòque dolebis,
 Et tua dispicies deinceps quid postulet ætas.

Hæc ille: admonitu cuius meliora secutus
 Feci, quod te etiam forsam fecisse iuuabit.

IN POETARVM NOMINE
ABVTENTES.

Sylua XI.

Ipse mihi doctum si dicet carmen Apollo,
Sic tamen abstrusis obscurum sensibus illud,
Vt vario abductum lectorem errore fatiget,
Hunc tandem fructu non exaquant laborem,
Excipiam inuitus Phœbi dictata magistri.

At cui vel suavi conditum nectare carmen
Pangere posse datum, puro castoque lepore
Demulcens pariter mentem lectoris & aures,
Argutum aut cuius lector miretur acumen:
Vel qui grande sonans, secum super astra legentem
Attollat, cœlique beet velut arce receptum:
Vel qui non fatuo teretes sale defricet aures,
Et cieat torpens moderato ardore palatum:
Illimis semper, pura que argenteus unda,
Nec scopulis horrens ullis, ceu voluitur amnis,
Inuitans, satiansque sitim potantis abunde:
Hic mihi sit verus, tum re, tum nomine, vates.

Vos autem Aonidum sanctum temerare pudorem,
Et puros ausi latices turbare petulci,
Ingrati procul ite, procul: vel crimina fassi,
Discite vos castis & vestra dicare Camœnis.

At vos,

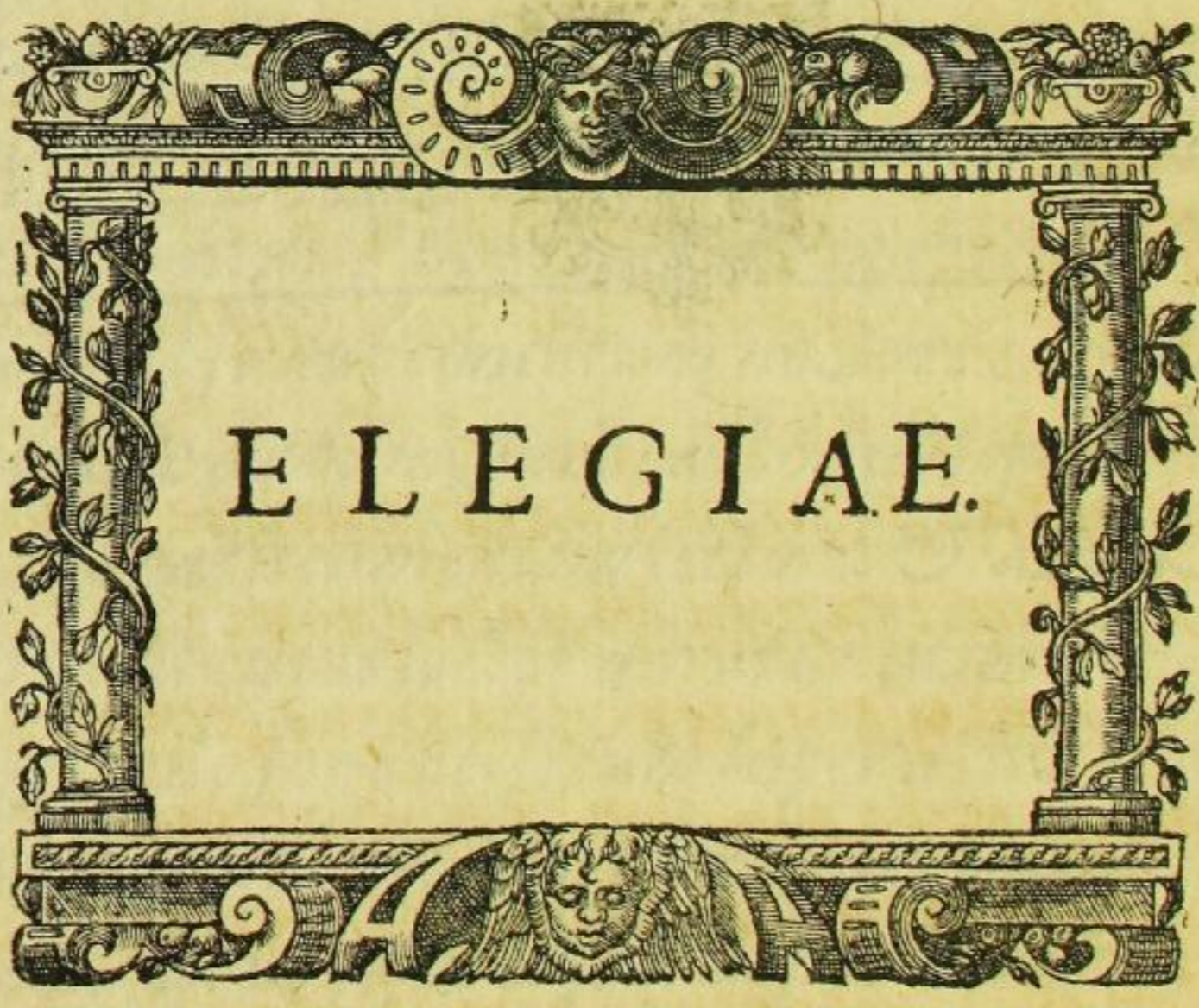
*At vos, ó rauca stridentes voce cicada,
Vana coaxantes tumido vos guttore rana,
Vos fatuo elumbes vomitantes pectore versus,
Sensa quibus nec mens, nec voces suggerit oestrum,
Quis sacro vatum dignetur nomine sanus?*

E L E G I A E

2 Y-LV AL

Est unum genus fructus vocatibus
Vnde conuenit tamida vos gutture vana
Vostis etiam et conuenit bestia vestis
Sed si quis dicitur meum, nec vocis suggesti certum
Sis factum est mi dignetur nomine famam

ELEGIAE.

THEODORI BEZAE
ELEGIAE.

In Mediocritatis laudem.

Elegia I.

*ON frustra medium laudavit docta
vetustas:*

*Nam nil laudari dignius orbis ha-
bet.*

In medio posita est virtus: hinc indéque fallax

Tota sinistra via est, totaque dextra via est.

Scare si patrem esses inter utrumque sequutus,

Icarias nullus nomine nosset aquas.

Si medio Phaëton mansisset calle superbus,

Non esset saeva terra perusta face.

Nec lenis nimium, nec durat saeva potestas:

Quae medium servat, sola perennis erit.

Te nimia, ô Iuli, clementia perdidit olim:

Sauitia occidit te, truculente Nero.

Augustus felix multos cur mansit in annos?

Nec facilis nimium, nec truculentus erat.

Vana superstitio non pacat numinis iras,

Quod media gaudet simplicitate coli.

*Largus opum nullus, nullus laudatus avarus:
 Magnus in his potuit qui tenuisse modum.
 Antoni mensas sic vicit cœna Catonis,
 Et tenuem melior fama secuta larem.
 Nec gracilis structura nimis, nec crassa probatur:
 Hæc spectatori displicet, illa ruit.
 Ut moderata iuuant: sic egros pharmaca multos,
 Heu nimium multos, sæpius hausta necant.
 Dicere plura licet multò, sed laude referri
 Immodica sese non sinit ipse Modus.*

T. LIVIO ET P. OVIDIO
 Nasoni Cœnotaphium.

Elegia II.

*ECce, iterum Iani nobis rediere Calenda:
 Hei mihi, quos luctus, funera quanta ferunt!
 Roma Tito quondam celebrata est maxima magno,
 Est quoque Nasonis carmine dicta sui.
 Quæ te, Naso, tulit, quæ te, Tite, sustulit orbi,
 Inter funestos est numeranda dies.
 Non adeò infelix quæ infames sanguine Cannas
 Lux videt, & Latio tristia cuncta foro.
 Nullum igitur munus nunc expectetis amici,
 Munera temporibus sunt minùs apta malis.
 Fas mihi sit patrum priscos contemnere ritus,
 Fas mihi consuetas mittere iure preces.*

Cernite

Cernite nunc tristi ploretur ut undique cælo,
 Mersaque demisso terra sub imbre natet.
 Ecce, Venus, pullo vestita incedit amictu,
 Dilaceransque genas, dilaniansque comas:
 Et pharetra oblitus, luctuque immersus acerbo,
 Nasonis cantat carmina mæstus Amor.
 Ipse suas Ianus damnatque oditque Calendas,
 Et sua de fastis tollere festa parat.
 Flet quoque Neptunus, flet raucifona Amphitrite,
 Et patrio plorat gurgite mersa Thetys.
 Peligna lacrymis implent rura omnia Nymphae,
 Et querulus Patavi mœnia Brenta lauat.
 Tunc igitur lacrymas retinebis Roma cadentes,
 Nec poteris cæli questibus esse comes?
 Hei mihi, quid te olim, clemens AVguste, coëgit
 Tam sacrum vatis sic violare caput?
 Talia non non docuit te quondam Iulius, ille
 Qui dedit Italiae sceptrum secunda tibi.
 Et te iam merito clementem dicere quisquam,
 Ingeniumque potest dicere mite tibi?
 Quæ nunquam AVgusti potuit lenire furorem,
 Crudeles potuit flectere Musa Getas.
 Namque Tomitanis exul lugetur in oris,
 Nasonique parat barbara turba rogos.
 Lugete, ô miseri vates, totumque iubet
 Parnassum alternos ingeminare sonos.
 Flentibus en aderit Phœbus, Pallásque fauebit,
 Et peraget partes numen utrumque suas.

Vos quoque quos cœli dignissima cura fatigat,
 Ne (rogo) ne quinta querite luce lyram.
 Illa etenim lumen cœlo terrisque negabit,
 Latæque cum charo Tartara vate colet.
 At vos, ô Manes, quorum nec longa vetustas,
 Nobile nec delet nomen auara dies.
 Vos, inquam, solos Iani gaudere Calendis,
 Vos dare lætitiæ mutua signa decet.
 Quippe Titum vobis lux addidit ista peremptum,
 Hæc quoque Nasonis lux dedit arte frui.
 Ergo occurristis Manes venientibus illis,
 Totæque in amplexus infera turba ruit.
 Ennius inde pater medium complexus utrinque,
 Hic, ait, est Latij gloria tota soli.
 Mox Varro, & Cicero properant, tersusque Catullus:
 Mox quoque cum Nemese, culte Tibulle, venis.
 Et tu, qui dubium fecisti nomen Homeri,
 Laudem cui debent, rus, pecus, arma, suam.
 Quid Reges memorem priscos, fortesque Quirites,
 Quoscunque exoriens Roma vetusque dedit?
 Scilicet ista Titum venerata est undique turba,
 Hannibal aspecto surgit & ipse Tito.
 Vos, ô vos, Manes, æternos ducite lusus,
 At nos perpetuò cura dolorque prement.
 Hanc igitur lucem luctu celebrabo quotannis,
 Et vacuo iniiciam thura merumque rogo.
 Hi tumulo versus deinde inscribentur inani:
 Forsan & hos olim postera turba leget.

Quisquis

*Quisquis ades, vacuum Nasonis cerne sepulchrum,
 Quisquis ades, magni cerne sepulchra Titi:
 Orphei quod precibus Plutonia regna dedere,
 Hoc Titus & magnus Naso dedere sibi.*

SALMONIO MACRINO IV-
 liodunensi, Querela Peste laborantis, anno
 Domini M. D. LI.

Elegia III.

*Vis putet in media conscribi carmina morte?
 Morte tamen media carmina scripta legis.
 Quod si fortè negem, res arguet ipsa negantem,
 Et numeri prodent languidiore sono.
 Nempe adeò est animi strictus cum corpore nodus,
 Languet istius fessus ut ille malis.
 Sed licet hac morbi corpus sub mole fatiscat.
 Victa nequit morbo cedere Musa tamen,
 Mirum. Nam tacuit ternos quæ Musa per annos,
 En domino gestit nunc moriente loqui.
 Et furor hic alter, Macrini nobile nomen
 Usurpare meo quod levis ore velim.
 Tu tamen istius nobis es criminis auctor,
 Tu facis ut cupiat muta Camæna loqui.
 Nam moribundus ego vitæ quum fortè peractæ
 Mente recordarer singula facta meæ,*

Ecce, alios inter subiit Macrinus amicos,
 Quos ego desertos corpore, mente colo.
 Et mox, ô coniux, (Nam coniux optima nostro
 Fida haesit lateri nocte diéque comes)
 Fasciculos (inquam) chartarum sedula profer,
 Exilium has nobis nempe reliquit opes.
 Inter amicorum moriar sic nomina felix,
 Postquam inter vetitum brachia posse mori.
 Paret: amicorum agnosco cum nomine dextras,
 Et tremula moriens tracto, retracto manu.
 Fudi etiam lacrymas, & nomine quemque vocavi:
 Quin etiam chartis oscula mille dedi.
 Ecce tua occurrunt nostro conscripta recenti
 Exilio, at serò carmina lecta mihi.
 Macrini ad nomen Phœbi exarsere furores,
 Et rediit nobis qui fuit antè calor.
 Miratur factum coniux, demiror & ipse
 Currere mensuris verba ligata suis.
 Nempe, Macrine, tibi sunt magna in pectore vires,
 Cùmque tuo iunctum nomine numen agit.
 Hoc facit ut morbi quum pondere victus anhelet,
 Et miserum Bezam pestis acerba coquat,
 Bezæ, licèt moriens, carmen conscribat ineptum,
 Rustica pro lepido munere dona tibi:
 Dona tamen grati Bezæ, qui quæ dare viuus
 Non potuit, moriens munera parua dedit.
 Bezæ igitur, quid agam quæris? moriturus anhelò,
 Nec queror excedens exul & ante diem.

Nil

Nil mouet exilium, nil patria, nil satis amplis
 Succedens opibus qua mihi pauperies.
 Non etenim patria pauidum ullo crimine pectus
 Expulit, at vera religionis amor:
 Atque ultrò patria excedens, hæc, patria, dixi,
 Christus ubi auditur, Beza, sit una tibi.
 Exiguo didicit contentus vivere, quisquis
 Cœlestes toto pectore quarit opes:
 Sic propero vita certus melioris ad astra,
 Nec me spes adeò fallere certa potest.
 Vos mihi, vos lacrymas soli expressistis amici,
 Et (fateor) vestri me superauit amor.
 Nec tamen inuitus terras vitæque relinquo,
 Sic pateant cœli limina celsa mihi:
 Sed fateor quoties mentem subiistis amici,
 Me quiddam humana conditione pati:
 Forsan & hoc, Macrine, legens miserabile carmen,
 Et quicumque tibi iunctus amicus erit,
 Humana memores sortis tergetis ocellos,
 Et quas non merui mi dabitis lacrymas.
 At tibi, quisquis eris, miseri qui cruda poeta
 Censueris fletus funera digna tuo,
 Hæc postrema, precor, sit flendi causa, fluâtque
 Lenis inoffenso vitæque mórisque gradu.
 Quod superest, opto, Beza quos inuidet annos,
 Annis adiungat Parca, Macrine, tuis:
 Ut nisi post longas charam, Macrine, Gelonin,
 Cùmque illa Beza me comitère, moras.

IN QVINQVE CONSTAN-
tissimos Christi Martyres, Lugduni crematos,
xvi. Cal. Iunij, Anno Domini clō lō LIII.

Elegia IV.

*M*ira loquar, (linguis iuuenēsque senēsq; fauete)
Digna canam à sera poſteritate legi.
Lugduni audistis nimirum nobile nomen,
Quæ Planci auspiciis mœnia ſtructa ferunt:
Hic ubi præcipitis Rhodani ſpumantibus undis
Lentus Arar placidi fluminis addit aquas:
Vrbem diuitiis longo iam tempore notam,
(Heu quàm diuitibus non licet eſſe piis)
Vrbs igitur raris celeberrima dotibus olim,
Impietate magis nobilitata ſua eſt.
Nec me facta patrum narrare nefanda neceſſe eſt,
Vnum pro multis ſat memorare ſcelus.
Hic nuper Chriſti felici de grege raptas
Vna, eheu, quinas flamma vorauit oues:
Vidit & ingemuit Pietas, & fertur ab alto
Tales cana Fides ore dediſſe ſonos:
Parcite, (quid merui?) crudeles parcite flammæ,
Hoc etenim, hoc ardent viscera noſtra rogo.
Mota videbatur (dictu mirabile) flamma,
Hoc ſibi teſtari diſplicuiſſe nefas.
Quando reluctantes crudelior ignibus ignes
Corripere inceptum turba cœgit opus.

Flamma

*Flamma volat, sanctosque celer depascitur artus,
 Nempe ut supplicij sit breuitate leuis.
 Ignibus in medijs (mibi credite vera loquuto,
 Sic faueant cœli numina dextra mihi)
 Pectora Christum unum torrentia suspirarunt,
 Et Christum titubans lingua sonabat adhuc:
 Quum pater ex alto charos miseratus alumnos
 Hac ad se, exutos corpore, voce vocat,
 Vos (ait) o anima, cœli germana propago,
 Queis flamma in cœlum dux patefecit iter:
 Eia, felices regnis succedite nostris,
 Felices nostrum cingite utrinque latus.
 Sic ait, & celsa latatus sede locauit,
 Quâ mundi immensi machina tota patet.
 Hinc coniuratos in Christi regna tyrannos,
 Hinc Latia rident vimque minasque lupa,
 Hinc sua despiciunt seuire in viscera flammam,
 Materia donec deficiente cadat.
 Et iam flamma mori, iam rarus in æthere fumus,
 Quum sic excelsa fatur ab arce Pater.
 Cernitis hos cineres? sunt nostri hæc semina regni,
 Gignere phœnices hæc mihi flamma solet.
 Cernitis hos fumos? sic mundi nempe furores
 Quam rem cunque parent, nil nisi fumus erunt.*

IN CLARISS. V. IOHANNIS
Scholtzij Medici Vratislaviensis
Hortum.

Elegia V.

*D*um furit insanus bellis civilibus orbis,
Dum vacat hic bello, dum vacat ille foro,
Dum vanis sese curis plerique fatigant,
Hic sibi dum figit, figit & ille cruces:
Hic dum torpet iners, dum servit honoribus ille,
Dum sitit in mediis tristis auarus aquis.
Quàm bene tot, Scholtzi, penè inter millia solus,
Et sapias ipse aliis, & sapias ipse tibi!
Ipse tuo spatians felix & liber in horto,
Et tua participes in bona quosque vocans:
Horto ad quem spretò migrant Helicone Camæna,
Quem Delphis præfert Delphicus ipse suis:
Horto qui referat paradisi exemplar Edenis,
Fabula cui campi cesserit Elysi:
Horto in quo quascunq; vagus surgensq; cadensque,
Sol videt, hortenses accumulavit opes,
Horto in quo quidquid medicandis sufficit agris,
Quidquid gratù oculis, quidquid odore iuvat,
Postremis Medicus mundi quæsivit ab oris,
Et medica sevit Scholtzius ipse manu,
Horto quem mundi meritò vocitemus ocellum,
Immo cui totus par nihil orbis habet.

Tu verò

Tu verò hortorum indigitat quem Flora parentem,
 Viue rosis longum, viue diu violis:
 Sic tibi perpetuò fecundus rideat hortus,
 Quem Zephyri totum mulceat aura tepens:
 Cœlestes ab eas & donec serus in hortos,
 Ipsa Senectutis sic tibi vernet Hyems.

CLARISSIMO VIRO IACO-
 BO LECTIO. I. C.

Elegia VI.

AVrea pruna tua populata munera villa
 Missa mihi, gustu quàm placuere suo,
 Tam mihi displicuit tam iusti causa doloris,
 Et lacrymis lacrymas addere iussit amor:
 Sed quid agas? Lex est hæc sæui ferrea belli,
 Quæ servare decet perdere cuncta simul,
 Interea cur nos non consolemur, amice,
 Quos hic nulla premit vindicis ira Dei?
 Ecquid enim est melius quàm, si volet id quoq; Numẽ,
 Pro patria & vera Religione mori?
 Immo vide, si rem propiùs dispexeris omnem,
 Non tenuisse satis ne videre modum.
 Ecquis enim possit populatam credere villam,
 Quæ Domino referat talia, pauca licet?

*Nec certè est, Domino qua poma legenda reliquit,
 Prædonis penitus conscelerata manus.
 Qua verò periisse tibi nunc creditur arbor,
 Seu tibi, seu patribus consita planta tuis,
 Anno (sic sperare libet) redeunte virescet,
 Quinetiam duplo plura legenda dabit:
 Atque ut succisas credam radicitus omnes,
 Militis immani succubuisse manu,
 Absit ut è cunctis credam interiisse vel unam,
 Quum periisse ipsas qua periére vetes.
 Non te enim Musæ, notusve reliquit Apollo,
 Nec Charites vatem deseruere suum.
 Hispida sed veritæ grassantis militis ora,
 Urbanos tecum mox petiére lares:
 Et tibi dictarunt quo ploras carmine villam,
 Direptasque tui tam malè ruris opes.
 Ergo queri absentes, mi Lecti, desine Musas,
 Ecce tuo à Beza quas petis, intus habes.*

IN

IN CLASSEM HISPANICAM

ab Anglis oppressam.

Elegia VII.

*V*nde hæc atra maris facies? tanta unde procella?
 Et pro cæruleo spuma colore tumens?
 Hispanum vasto nunc gurgite mergitur agmen,
 Et vix submersos æquoris unda capit:
 Sic Pharao commissa petens sacra agmina Mosi,
 Factus Erythraei piscibus esca maris:
 Hostis uterque Dei, sanctorum & gentis uterque:
 Curribus hic multis, nauibus ille potens:
 Exitio currus nauesque feruntur eodem,
 Sanguinis ut sanet purior unda sitim:
 Et regredi ut posset (quoniam est aggressor uterque)
 Neutri commoti Numinis ira dedit:
 Sed quorsum Hispanus torrenti feruidus æstu,
 Ad Boream, & niuibus littora cana fugit?
 Nempe iubente Deo, totum sitientis ut orbem,
 Ardorem gelidis temperet Arctos aquis.
 Quinetiam ardenti mediis occurrit in undis,
 Non minùs ardescens alter & ille Draco:
 Iste quidem patriæ succensus amore tuenda,
 Ille Anglas sitiens totus auarus opes.
 Sic flammæ ultrices, flammâs superastis auaras.
 Et Deus est flammis, est quoque victor aquis:

*Sic reliquas avidus mundi sibi subdere gentes,
 Subiicit Anglorum colla superba iugo:
 Et qui alios spreuit, vulgi fit fabula: Et alta
 Qui vivens petiit, nunc maris ima petit.*

 IANO GARNERIO, AVRELIIS
improvisa prorsus morte sublato.

✿ ✿
 ✿
 Elegia VIII.

Ibat Ianus, Et heu nimis ibat sorte sinistra,
 Depicta cantans picta per arua lyra:
 Admirabantur sylva montesque sonantem,
 Et tacitis stabant flumina fixa vadis.
 Quum doluere suas Nympha non currere lymphas,
 Et, Novus hic Orpheus (mox ait una) quis est?
 Dixit: Et adversum in littus transire parantem,
 In medias traxit pessima Naias aquas.
 Ille cadit, frustra que absentes clamat amicos,
 Hei misero presens tempore nullus erat.
 Aspiciunt illum sylva montesque cadentem,
 Cumque vocante vocant, cumque gemente gemunt.
 Interea Ianus toto bibit ore procellas,
 Et sub aquas tandem pondere victus abit:
 Haud aliter, cana venit quum meta senecta,
 Et cecinit maestum mox periturus olor,
 Ingratum

*Nocte diéque rudit Monachus, cantátque poëta,
 Et placet immodicè stultus uterque sibi.
 Cuique sua est vati lasciuo Cynthia: frater
 Sæpe pius dominas quattuor vnus habet.
 Friget carmen aquæ potori insuaue poëta,
 Triste canit pota frater anhelus aqua.
 Accinctus cithara resonat sua carmina vates:
 Sic Monachi cingit plena lagena latus,
 Hunc à deos furor exagitat, furor èv deos illum:
 Iste gerit thyrsos, & gerit ille cruces:
 Victores ornat laurus myrtúsve poëtas:
 Sunt Monachis tonsa sacra corona comæ.
 Denique des Monacho Musas, vati que cucullum,
 Vates & Monachus fiet uterque tibi.*

 IN FAMILIARVM ROMANA-
 rum stemmata edita à generosissimo Domino,
 & tum bonarum omnium literarum cognitio-
 ne, tum virtutibus omnibus ornatissimo, Do-
 mino Richardo Strenno, Baroni Suarzeuaio.

Elegia X.

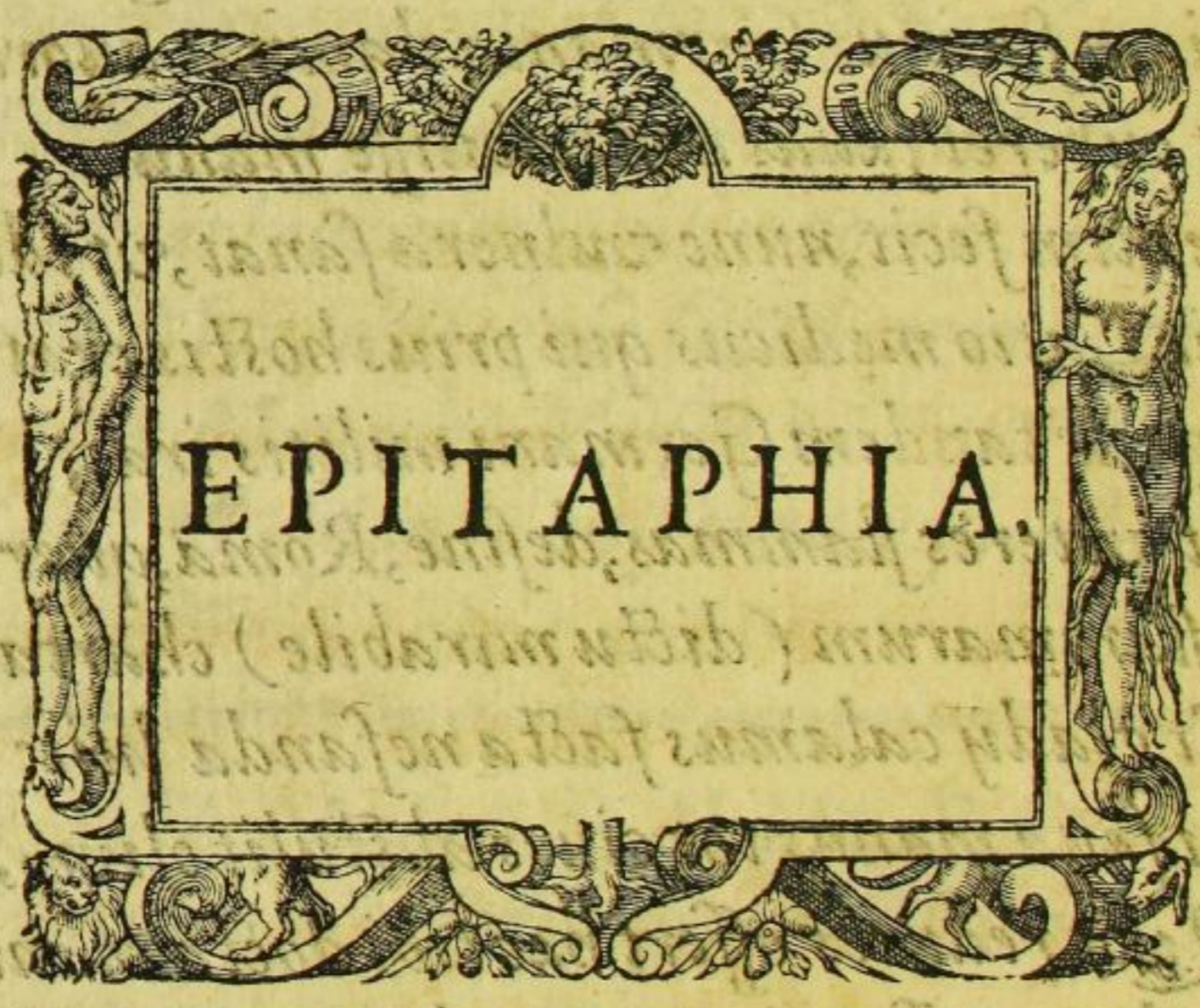
*VICTRICIS quondam domitrix Germania Roma,
 Insolito pressit subdita colla iugo.
 Nec contenta feros ferro strauisse Quirites,
 Perdedit iniectis obuia queque rogis.*

Sic

*Sic abiit Roma in tenues ambusta favillas,
 Et quodcunque prius dives habebat opus.
 Sic versa in cineres (eheu miserabile fatum)
 Marmora cum cippis interiëre suis.
 Quorum reliquias, disiectaque fragmina passim
 Barbara calcarunt secla sequuta diu:
 At nunc miratur contra felicior ætas,
 Erutaque immenso grata labore legit:
 Quinetiam facinus Germania damnat auorum,
 Et cuperet suas non habuisse manus:
 Quæque olim fecit, nunc vulnera sanat, ut idem,
 Sit Latio medicus qui prius hostis erat.
 Nunc igitur tandem Germani militis iras,
 Et veteres flammæ, desine, Roma, queri:
 En tibi flammæ (dictu mirabile) charta,
 Et gladij calamus facta nefanda luit:
 Nec tibi seua manus tot ciues abstulit olim,
 Quot reduces offert hæc tibi docta manus:
 Quot reduces offert, inquam tibi, Roma, tuisque,
 Streinius Austriaci gloria magna soli.*

Sic abijt Roma in tenebras amissa foveilla
Et quodcumque prius dicitur habebat opus
Sic versa in cineres (dicitur miserabile factum)
Marmoris cum cippis interitus
Quorum velle prius, distictaque fragmina pessim
Barbara calcarent sceleris sequuntur a die
At nunc miratur contra sceleris aetas
Et utique innotuit gratia labore legi

EPITAPHIA.

Quot redices offert, indignum tibi, Roma, tuissimum
Strenuissimae Austriae gloria magna solis

THEODORI BEZAE
EPITAPHIA.

Francisci I. Francorum Regis. P. P. Et bonarum
literarum excitatoris Sacrae
Memoriae.

*OBILE, quisquis ades, Regis vene-
rare sepulchrum,
Regis sepulchrum nobilis,
Nec pigeat mecum Francorum incom-
moda flere,*

Dum multa paucis explico:

Corporis atque animi florentem dotibus, atque

Re facile primum, ut nomine,

Franciscum hunc Regem vidit sors falsa, simulque

Invidit, ut bonis solet.

Illum igitur ficto interdum demulsit amore,

Et inclytis victoriis,

Reppulit irata interdum, vultuque minaci

Tradidit in hostium manus.

Sed nec sors illum melior sic extulit unquam,

Vt esset immemor sui,

*Nec fors unquam animos illi sic fregit acerba,
Quin victus, illam vinceret.*

*Ergo suos cernens vanos fors ista labores,
Et irritos omnes dolos;*

*Auxilium poscit supplex à Morte: roganti
Mors paret illi protinus,*

*Et Regis primum è natis truculenta trucidat,
Cui tertium mox addidit.*

*Heu iuvenes ambos, ambos nil tale timentes,
Spem patria ambos & decus.*

*Tandem etiam, ô facinus! parta iam pace fruentem
Aggressa patrem sustulit.*

*Sublatum ingemere omnes, sed præ omnibus, illæ
Illæ Camænae nobiles,*

*Hebræa, Græca, & Latia, quas ille fouebat,
Ut filias charas pater.*

*Quæ nunc ut referant illi quæ præmia possunt,
Fouent vicissim mortuum.*

*Et (quantum in sese est) à cæca mortis opaca
Oblivione vindicant.*

FRANZ.

FRANCISCI, FRANCISCI
Regis F. primogeniti, & Galliarum (quem vo-
cant) Delphini, propinato apud Auenionem
veneno proditoriè sublati, Memoriae.

HVnc etiam iuuenem extinctū, rogo, cerne viator.
Hei mihi cur viuum dicere fata vetant?
Hic est quo niti regnum debebat auitum,
Spes patria nuper, spes quoque prima patris,
Pro quibus intrepidus fortem dum fertur in hostem
Ipse illum Mauors vidit & obstupuit,
Aggressusque dolo, & crudelis fraude veneni,
Sustulit, heu magnis fraus bene nota viris!
Maeste tamen Princeps. Nam te Mors ipsa fatetur,
Non aliter vinci quam potuisse dolo,
Nimirum fieres princeps Pellæus ut alter,
Consimili decuit te quoque fraude mori.

CAROLI, FRANCISCI GAL-
lorum Regis F. & Aureliorum ducis,
Memoriae.

GAllia felici felix mihi patria nuper,
Idem etiam nuper Rēxque patērque fuit,
Ingenium (nisi me assentatrix turba fefellit)
Cæleste & pictis æmula forma Deis:

*Iámque mihi externos fors blanda parabat honores,
 Iam poteram magni Caesaris esse gener:
 Quando ferox blanda pro coniuge Parca reperta est,
 Quae mihi pro thalamo sterneret hūc tumulum,
 Nec tam erepta mouent tamē hac me commoda vita,
 Quàm doleo abruptum nobile pacis opus.
 Sed quanquam haud potui pacem componere viuus,
 Quis scit ab interitu surget an ipsa meo?*

FRANCISCI BORBONII

Ducis Anguiennensis, post insignem aduer-
 sus Marchionem Vasthi in Pedemonte victo-
 riam, in ludis Aulicis infelicissimè cæsi,
 Memoriae.

*Quum nuper gladios & fortem euaseris hostem,
 Hic, Francisce, iaces, nec tamen ense iaces:
 Sed nec in hostili potuisti occumbere campo,
 Nec fortis forti casus ab hoste cadis,
 Sedibus at patriis belli simulachra cientem,
 Missa infelici sustulit arca manu,
 Arca olim (credo) Stygia compacta cupressu,
 Arca eheu quanta nobilitata nece!
 Arca in qua Parcā Mauors absconderat ipse,
 Audiit ut factis emula facta suis.*

Sic igitur,

Sic igitur, miserande, cadis, nec cernere longum

Illa tua licuit parta trophæa manu.

At si nobiscum vis sors aduersa iocari,

Cur istis mors est seria mixta iocis?

~~~~~

G V L I E L M I L A N G Æ I I N S V -
briæ Proregis, belli & pacis artibus clarissimi,
Memoriæ.

L Angæus ille magnus hic iacet, Lector,
V nus Mineruam colere doctus & Martem,

Quo nemo melior pace vixit aut bello:

Vitæ genus habes: Mortis en genus disce,

Ætate consumpta laboribus multis,

Suis, suorumque omnium ferè exhaustis

Bonis, in usus Gallia suæ, tandem

Interiit: Ergo pauper occidit, dices.

Immo locuples, cui patria debuit tantum.

ILLVSTRISS. HEROIS LV-
douici Borbonij, Condæi Principis, Orthodo-
 xarum Ecclesiarum Gallicarum, tuendæ ex
 ipsis Edictis Regiis incolumitatis, assertoris ad
 mortem vsque fortissimi, indignissimè con-
tra iura belli cæsi, sanctissimæ & perenni
 Memorix.

Tertia pro patria repetentem prælia nuper,
 Condæum Mauors vidit & obstupuit,
 Nec tamen hinc contra concurrere viribus ausus,
 Transfosso incautum præcipitavit equo.
 Ille cadit, refugit Mauors, trepidansque iacentis
 Vix audet tremula poscere voce fidem.
 Ille fidem dederat, quum latro perfidus, (eheu
 Fatale hoc vulnus Gallia tota tibi!)
 Vix bene surgentem, atque nihil iam tale timentem,
 A tergo missa fixit utrinque pila.
 Tum verò illacrymans indigna morte perempto,
 Et tantum horrescens Mars scelus ipse ferox,
 Testor numen, ait, non te Mars stravit, & istud
 Istud tu vulnus Gallia tota lues.
 Dixerat, euentusque istæc iam vera probavit,
 Nec pudor est nondum vos sapuisse Phryges?

ILLV-

ILLVSTRIS HEROIS CAS-
 paris Colignij, magni Galliarum Thalassiar-
 chæ, Galliaë totius Phœnicis, & veri Christi
martyris, sanctæ & æternæ Memoræ.

*Q*ua vita huic fuerit, quæ mors, quod deinde se-
 pulchrum,

Si rogites, paucis hæc tria, Lector, habet.

Non sibi, sed Christo & patriæ Colignius heros

Vixit: & ô cur non nunc quoque vivit adhuc?

Proh scelus! hoc prohibet patriæ patriâ ipsa parentem

Sævis dilanians unguibus ipsa suis.

Optarunt sepelire nefas hoc flumina tantum,

Optavit tantum flamma piare nefas:

Non passa est, lacerum, mersum ambustumq; cadauer,

Quæ tandem appendit barbara turba cruci:

Ignoti donec manibus sublatus amici,

Casparus hæc tenui contegeretur humo.

Quisquis es, ô referas pietatis præmia tanta,

Nec sinat hoc nomen fama latere diu.

At tibi quem tumulum sic patriâ denegat, ecce

Construxit mundi machina tota tibi.

Sic Aqua, sic Ignis, sic Aër, sic quoque Tellus,

Namque parentarunt, Caspare magne, tibi.

Illa autem (iusta est qua Numinis ira) cadauer

Ipsa sibi, ipsa sibi est patriâ iam tumulus.

m j

EIDEM.

E Cruce (proh facinus) pendet Colignius heros,
 Qui subiit Christi pro cruce mille cruces:
 Euge igitur Caspar, decorat te dedecus ipsum,
 Archetypum exemplo sic referente suum:
 At cur inuerso pendes sic corpore? versa
 Quòd tecum fuerint omnia iura simul.

INSIGNIS HEROINÆ, CAR-
 lottæ à Laual, magni illius Galliarum Thalaf-
 siarchæ, Casparis Colignij vxoris castissimæ,
 Aurelię, feruente ciuili bello secundo, mortuæ,
 Memorix.

*I*N superos iterum, & vera pietatis amantes
 Distringi Regum gladios, rursùmque furentes
 In sua, proh facinus! grassari vulnera Gallos,
 Denique magnanimum patriæ ac pietatis amore,
 Obiectare caput duby in discrimina Martis,
 Heroem, Heroina videns Carlotta maritum:
 Terrenas dudum curas sordésque perosa
 Carlotta, & cœli iam pridem ad limen anhelans,
 At potiùs moriamur, ait, tua quàm, Deus alme,
 Numina calcari his oculis cernamus, inulta:
 Vel te, te qua nos genuisti Gallia quondam,
 Cernamus semper miseram in tua fata ruentem.
 Denique, ne, chare o coniuux, Nec plura loquuta,
 Coniugis

Coniugis ad chari nomen, vox faucibus hæsit,
Et verba, ac vitam dolor ultimus interclusit.

Tum verò extincta incumbens Colignius heros,
Ergo, inquit, meliore, vale, iam sede recepta,
Tæque iuuet, mens ô felix, præiisse marito.

Vos porrò exuias curate. At, tu, Deus alme,
Qui me tam vario rerum discrimine versans,
Iam tibi devotum sacrasti, audito precantem:
Et quidquid vitæ viduo, solique relicto,
Nunc superest, quidquid superest mihi sanguinis, illud
Fac tibi, fac patria morte impendatur honesta.

Dixit, & ipse sui victor, licet æstuet ingens
Corde dolor, iubeatque pios intendere luctus,
Publica preposuit, priorum oblitus: & arma
Circumdans humeris, socios & castra reuisit.

Illam autem exanimem Pietas, multumque, diuq;
Plorata, manibus tandem extulit ipsa suorum:
Elatam fleuere omnes, ditésque, inopésque,
Ingemuere etiam Charites, luxere Camæna,
Hæcque illi lacrymas, istæc monumenta sacrarunt.
At tu istud quicumque leges miserabile carmen,
Non lacrymis lacrymas, non planctus planctibus
addes?

ILLVSTRIS HEROINÆ,
 Claudiæ à Rieux, magni illius Francisci Co-
 lignij, Andelotti Domini vxoris,
 Memorix.

Corporis atq; animi quem Claudia viua maritum,
 Summis beasti dotibus,
 Is nunc semianimis commune tibi que sibi que
 Hoc triste marmor consecrat:
 Marmor, quod lacrymas olim iustosque dolores,
 Diu loquetur posteris:
 Ergo vale, & vita frui tor meliore, beatos
 Inter beata cœlites.
 Hæc eadem donec qua nos mors cruda diremit,
 Reddat secundo coniuges.

ORNATISS. VIRI N. BURDINI,
 intimi trium Gallix Regum à secretis,
 Memorix.

Ille ego, cui cura, cui magna negotia Regum
 Incubere diu, tanta cui mole grauato
 Posse datum (nec enim certè diuinitus ista
 Tot misero collata mihi memorasse pigebit)
 Sic onus integra fama que fide que tueri,
 Innocua ut vitæ exemplum post fata relinquam:

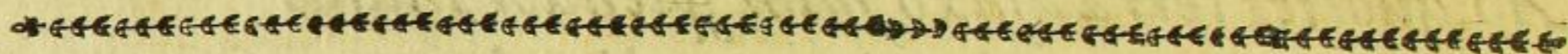
Hen

Heu tamen, infelix, eheu, malè prouidus adsum,
 Aeternaque reus pœna: si me ante tribunal,
 Christe, tuum sistas, horum memor antè malorum.
 Ecquid enim tanta possim prætexere culpa?
 Res ego dum Regum, dum magna negotia curo,
 Ah, quoties terræ affixo mihi splendor inanis
 Offudit misero tenebras, ne gaudia plena
 Perciperem lucis! quoties turbæ atque tumultus
 Oppleuere aures, tibi ne (mi Christe) monenti
 Obsequerer? quotiesque sequi me recta paratum,
 Aripuit rapidus velut in contraria vortex,
 Transuersum, rursusque in deuia compulit Aula?
 Aula omnis sceleris mater, nutritrixque nefandi!
 Subscripsit quoties multis manus ista reluctans,
 Posthabita superùm miseris mortalibus ira!
 Aula apage, & procul, ô proceres Regesque, valetè,
 Et quæ me bona lactastis tot falsa per annos.
 Tu verò una salus hominum, solùmque precanti
 Perfugium, spretis quæcunque olimve recensve
 Partim ignara superstîtio, partim intulit audax
 Impietas, & nunc eadem quoque monstra tuentur,
 Hanc animã, Christe, hanc animã seruato benignus,
 Se, errorésque suos clara tibi voce fatentem.

At vos qui turbas inter tantósque tumultus,
 Rectè homines mortem meditari, & viuere posse,
 Creditis, ut quos deludunt insomnia leta,
 Hæc utinam faciant aliena pericula cautos.

*Talia Burdinus moriens: quem saepe diuque
 Viuum affectatus, morientem denique ridens
 Aulicus, Hac & nos olim meditabimur, (inquit)
 Interea verò vitæque aulæque fruamur.*

NOBILISS. IUVENIS GUIL-
 lelmi Reithi, Illustris Domini, Guilelmi, Co-
 mitis, Marecalli Scotiæ F. oborta rixa, Geneuæ
interfecti, Memoriae.

*HEu, Guilelme, quibus lacrymis tua funera, quonã
 Fletu satis deplanxero?
 Tene igitur pietatis amor, vitæque beata
 Ardore pectus saucium,
 Per maria & terras, Arctoa à finibus ora,
 Geneuæ ad urbem adduxerint,
 Inflicto (heu facinus) scelerata vulnere dextra,
 Vitam Geneuæ ut poneres?
 Insuetumque diu pacata ciuibus urbis
 In te inchoaretur scelus?
 Nec te animi virtus iuuat generosa, suoque
 Par corpus ingens hospiti?
 Et quem sperabant auctum sperare parentes,
 Corporis & animi dotibus,
 Lugebunt vita cassum: saltémque iacere
 Tellure patria velint?*

Commissumque

Commissumque tibi (dicant fortassis) alumnum
 Nobis, Geneva, reddito?
 At vos lugubri vobis quoque voce Geneva
 Audite quid respondeat.
 Testor, ait, cæli verum mihi numen amicum,
 Legesque testor patrias,
 Displicuit facinus, quantum iustisque piisque,
 Par displicere civibus.
 Nec culpa hic nostra sceleratus vivit inultus,
 Vindicem habiturus alterum:
 Quinetiam hæc fanti cælesti ex arce Guilelmo,
 Vos, ô parentes, credite,
 Ne me, ne iuvenem indigna ceu morte peremptum,
 Avus patérque, plangite:
 Cælorum at potius subitò sic arce recepto,
 Vterque gratulamini.
 Namque piis, ferro, placida seu morte quiescant,
 Iuvenes, senesve mortui,
 Quæ vitam hæc miseram lux terminat, hæc simul avi
 Vsum perennis inchoat.

ILLVSTRISS. PRINCIPIS,
 Domini E Weruini Virici, Illustriss. Principis,
 ac Domini, Domini Arnoldi, Comitis in Ben-
 theim, Tekleburgh & Steinfurt, &c. primoge-
niti Filij, & summe spei iuuenis, immatura mor-
te Patauij sublato, Memoriae.

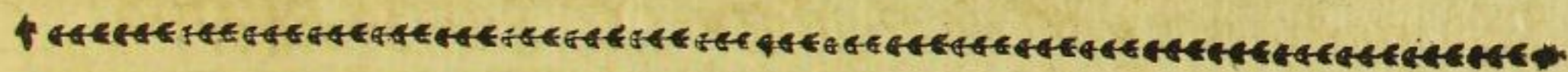
E Weruine, tui spes magni magna parentis,
 Heu, quàm immaturo funere raptus abis!
 Heu, quæ te reducem externis sperabat ab oris,
 Quàm iustis mæret patria nunc lacrymis!
 Sed moderare parens, moderare & patria, luctum:
 Ecquid enim possis ille vel ista queri,
 Esse solo longum si noluit ille superstes,
 Dignatus iuuenem quem Deus ipse polo?

NOBILISS. VIRI, PETRI A
 Beza, Patris, Vezeliorum præfecti,
 Memoriae.

E Rgo etiam extinctus gelidi sub mole sepulchri,
 Pater iaces? iaces pater?
 Nec mihi posse datum misero saltem auribus istis,
 Audire voces ultimas?
 Nec licuit vitæ certum melioris ad astra
 Votis euntem prosequi?

Non

*Non ego, non, eheu, morientia lumina vidi,
 Piâque compressi manu?
 Altera pro Christo dum me pia cura remordet,
 Proceresque distinent procul,
 Sorbonica oppositum contra molimina gentis,
 Lupaque Romana minas!
 Esse pium sic me Pietas (mirabile dictu.)
 Et iussit, & vetuit simul.
 At tibi, chare parens, qua praesens solvere iusta
 Charus nequiuit filius,
 En tandem, extincto mæstus persoluit, & ipsis
 Seris dicat nepotibus.*

CLARISS. MATRONÆ, MA-
 riæ Burdelottæ, tum genere, tum virtute nobi-
 lis, matris dulciss. Memoriam.

*Vix dum viuere cœperam puellus,
 Mater, viuere quando desisti,
 Vt te vix ego dixerim parentem,
 Vix tu me quoque filium vocaris:
 Hinc lustris tibi quinque iam sepulchri
 Sub hoc pondere frigidi peractis,
 Nunc primùm Aonidum fauore fretus,
 Heu, mater, cineres tuos saluto:
 Felix, ab, nimium futurus olim,
 Si natus citiùs forem vel ipse,
 Vel tu mortua seriùs fuisses.*

ORNATISS. VIRI, NICOLAI
à Beza, Patruī, in suprema Parisiensi Curia, in-
tegerrimæ vitæ & famæ, Senatoris,
Memoriæ.

M Armores, Lector, nullas hic stare columnas,
Aera nec artificis vivere iussa manu,
Nec tumuli spectas surgentem ad sydera molem,
Qualia Mausoli fama sepulchra canit:
Sic studeat nigra vitare obliuia mortis,
Qui nil, quo melius nobilitetur, habet.
Hic verò magni quondam pars magna Senatus,
Et nullo, aut solo Beza Catone minor,
Scilicet è tumulo famam nunc captet inanem,
Extincto vivens posthumus ipse sibi!
Fas alios igitur nomen debere sepulchro,
Beza suum contrà nobilitat tumulum.

LECTISS. FOEMINÆ, MAG-
dalenæ à Beza, sororis charissimæ,
Memoriæ.

*E*heu, Hendecasyllabi miselli,
Vos, inquam, miserabiles Phaleuci,
Vos, eheu, numeri seueriores,
Quæso, suggerite undiquaque quidquid
Regnat tristitiæ & doloris usquam,
Mærorisque;

Mœrorisq̄ue, molestiaq̄ue, cura,
 A Egritudinis, infacietiarum.
 Nanque illa occidit, illa Magdalene,
 Communi mihi quæ parente iuncta,
 Fratrem cum puero soror puella,
 Ab annis simul educata primis,
 Fratrem plus oculis suis amabat,
 Et quam plus oculis meis amabam.
 Ah, inquam, occidit illa Magdalene,
 Qua nec ipsa venustior venustas,
 Ipsa nec mage suauitas suavis,
 Casta nec mage castitas vel ipsa.
 Nec tantum periit tua hac venustas,
 Et lepos, soror, omnis ille tecum,
 Sed si quid cecini Elegantiarum,
 Si nec illepidum, nec inuenustum,
 Quidquam olim potuit meum videri,
 Omne istud semel abstulere secum,
 Quæ te, te, soror, abstulere fata.
 Ite ergo procul, ite nunc Camœnæ,
 Abite, obsecro, quarite otiosos,
 Et quæis cuncta cadunt secundiora,
 Nullis se numeris, modisve Musa,
 Dolor sustinet iste contineri.
 Quorsum ergo immodico modos dolori?
 Quorsum istas iubeam eiulare chartas?
 An ut sint lacrymæ hæc meæ perennes?
 Et tu cum his lacrymis soror perennis?

CLARISS. MODIS OMNIBVS
viri, Gulielmi Budæi, Græcarum literarum in-
ftauratoris, & summi ætatis nostræ ornamenti,
Memoriæ.

Ὅστις Βουδαῖον γλώσσης ὀνομάσατο Φοῖβον
Ἀμφοτέρ' ας, ὅρ' ὄως Φοῖβον ἔειπε μάλα.
Ἄξια δ' οὐκ εἶπεν. μείζων γὰρ κ' ἠελίοιο,
ὅς θνητοῖσι φάος καὶ καταδύς παρέχῃ.

ORNATISS. VIRI, PETRI
Stellæ, Gallorum Jurisconsultorum quondam
in Academia Aureliensi, facilè Principis, &
postea in Parisiensi suprema Curia Præsidis,
meritorum ergo, constituti, Memoriæ.

*V*Ero, homines inter, splendore æquique bonique,
Toto ut regnarent iura sacrata foro,
Stella hæc in terras cælo migrare relicto,
Atque hominis faciem sumere iussa fuit:
Sumpsit: sed superas subito remeavit ad oras,
Nobiscum exiguo tempore visus homo.
Et nos miramur, sublato lumine Legum,
Regnare in medio iurgia sola foro?

E O B A N I

E O B A N I H E S S I, C L A R I S S.

Germaniæ Poëtæ, Homeri Iliada & Theocriti
Idyllia Latinis versibus feliciter interpretati,
Memoriæ.

N *V* per Lethæas Eobanum venerat Hessum
Transuecturus aquas portitor ille Charon,
Multa minans, Siculi calamos impune poëta,
Maonidaque auso surripuisse tubam:
Quinetiam media vates iam puppe sedebat,
Quum prohibens nautam pergere Mercurius,
Ne sæuito, senex, inquit, sibi vindicat istum,
Istum, inquam, superum turba beata, sibi.
Nam qui aliis potuit vitam producere, certè
Infera iuris in hunc obtinet aula nihil.

F R A N C I S C I P O R T I, C R E-
tensis, suæ, id est, Græcæ linguæ, in Academia
Geneuensi Professoris clariss. & amici summi,
Memoriæ.

C *R*etensem patria Portum, non moribus:oras
Traxerat in Venetas quem pietatis amor:
Nec satis in Venetis nactum feliciter oris,
Quærere suadebat quod pietatis amor:
Hospitio profugum excepit, fouitque Geneva:
Exulibus portus tutus, & ora piis.

*Nec solum excepis, sed & illum hinc inde sequutas,
 Et Porti assiduas Pieridas comites:
 Exuias cuius matura etate sepulti,
 Hoc portu manibus composuere suis,
 Pars autem melior portu meliore potita.
 Quae Pietas illum quærere iussit, habet.*

=====

MELIORIS VOLMARI: patris Rotuillensis, viri spectatiss. tum pietatis, tum doctrinae, præceptoris perpetua memoria colendi, & Margaritæ ipsius coniugis: vno eodemque die fato functorum, & eodem tumulo conditorum, Memoriae.

*Coniugy exemplum rarum certumque beati
 Spectate cuncti coniuges:
 Vna dies nobis Meliorem sustulit, vna
 Et Margaritam sustulit:
 Sic vno quos vita thero coniunxerat, vno
 Mors vna tumulo condidit:
 Vna ambos donec reddat lux vnus olim
 Beatitatis compotes.*

I I S D E M.

*Quum tumulo lateat Melior Volmarius isto,
 Cui Margarita adest comes,
 Est illi cur inuideas, Mausole, diuque
 Celebrata Pyramidum strues.
 Namque nihil melius Meliore, nec India quidquam
 Fert Margarita carius.*

S I M O N I S G R Y N Æ I, M A G N I
 cognomen in omni eruditionis genere adepti,
 bonarum artium in Academia Basiliensi Pro-
 fessoris, Memoriae.

*Ecquid ad extincti Grynæi funera, Nympha,
 Tingitis imbre genas largo, Rhenumq; per omnem
 Turbata, magno repletis littora planctu?
 Ecquid ad extincti Grynæi funera, Phœbe,
 Sublatum esse gemis, quem partibi cura sodalem
 Fecerat, & simile adiunctum cognomen utrique?
 Ecquid nunc iaculatur aquas nimbosus Orion?
 Et madidam fundit lacrymosus Aquarius urnam?
 Cæteraque obscuro radiantia sydera cælo
 Illustres tingunt nigra ferrugine vultus?
 Ecquid ad extincti Grynæi funera, Vates
 Deiecti mærore oculos, lacrymantia verba,
 Et mæsto alternos trahitis de pectore versus?
 O rerum sortes variæ, properatæque doctis
 Semper fata viris, interruptique labores?
 Nunc verò quum te plangant infrâque suprâque
 Omnia, tu Bezæ, Grynæe, indictus abibis?
 Sancti, immo, ô Manes, ô mens super æthera pridem
 Vecta, pium, queso, à nobis hoc accipe carmen,
 Sic sibi Grynæum exceptum gratetur Olympus.*

ΕΙΣ ΡΩΒΕΡΤΟΝ ΤΟΝ
ΣΤΕΦΑΝΟΝ.

Τὰς πόλ' Ἰουδαίας ἔ καὶ Ἑλλάδος, Ἀγρονίης τε
 (Φεδ, Φεδ,) Ἀονίδας δειν' ἀπελαυνομήτας,
 Λυκέπ' ἐν μέσῃ Στεφανὸς ξεινίασθε δῖος,
 Ο Στεφανὸς, πάντων χαλκογράφων σέφανος.
 Εἰσόκε μισοκάλων χυναῖος πλήθεσιν ἀνδρῶν
 Πάμπολλ' ἀθλητῆς ἀντιπαλάσας ἔτη,
 Λυκελίαν μαργὰν ἱερῆς ἤλαξε Γενθύης,
 Ἀλλοδαπῆς γαίας γαῖαν ἀμείψας εἰλώ.
 Καὶ κεῖ χαλκοβατῆ κούρσις δόμον ἔννεα δείμας,
 Εἰς μακάρων τελέως ὄλβιος ἦκε δόμοις.
 Αὐτὰρ ἀποπταμήμου πλωμα ξείνοιο λαβοῦσαι,
 Πλωάσαι τ' ἰδίσις δάκρυσιν Ἀονίδες,
 Ἐννέα τ' ἀμφὶ νέκυν ξένον ἤματα κωκύουσαι,
 Τῇ δεκάτῃ χλοερῶ θάψαν ἐνὶ πεδίῳ.
 Ὡς τ' ἀμάραντον αἰεὶ, καὶ πάντα ἐς ἤματα ζῶντα,
 Χαλκογράφων θάμην ἔν Στεφανὸν σέφανον.

ΙΟΑΝΝΙΣ

IOANNIS QUELINI SODALIS
charissimi, Memoriae.

*Ille, Calliope, Quelinus ille,
Et tuus simul & meus Quelinus,
Ille, inquam, in media senex iuuenta,
Aquis interiit miser sub illis,
Non quas fonte tuo hauserat, nec illis
Quas secum fluuij trahunt sonantes,
Sed quas, dum vigiles terit lucernas,
Collectas aluit scelestus hydrops.
Ergo sic periit tibi Quelinus?
Ergo sic periit mihi Quelinus?
Immo hunc, Calliope, ambo lugeamus,
Sic illum ut sub aquis malis peremptum,
Seruemus lacrymis aquisque nostris.*

IOANNIS DAMPETRI, MO-
nialium apud Magdalenam Aureliae Reſtori,
poëtarum in ſcribendis Hendecaſyllabis fa-
cilè Principis, Memoriae.

*Clausus cœnobio latebat olim,
Ille Dampetrus optimus virorum,
Princèpsque Hendecaſyllabi poëta,
Et clausus pariter latebat idem*

*Mole corporea, haud quidem, (fatemur)
 Obesa nimis ac tenebricosa,
 Verum corporea: ac proinde tali
 Ut diuinum animum velut quibusdam
 Nexum compedibus teneret arctis.*

*At nunc cœnobiique corporisque
 Vinculis Dampetrus exolutus exit,
 Doctorumque volat per ora liber:
 Qui tamen moriens, suis amicis
 Heu, quot millia lacrymationum,
 Heu, quot attulit anxios dolores!
 Non ergo occidit ipse (quod putaram)
 Occidit potius suos amicos.*

CATHARINÆ TEXEÆ,
 Virgini Aureliensi lectissimæ,
 Memoria.

*Isto quid iaceat loco sepultum,
 Forsan scire cupis, benigne Lector,
 Et hoc dicere perlibenter optem:
 Sed quo nomine debeat vocari,
 Quidquid hoc tumulto iacet sepultum,
 Posse dicere, vix puto sagacem
 Vllum, & quamlibet omnium peritum.
 Nam si ex corpore sexus aestimetur,
 Certè virgo latet et sepulchro in isto,
 At quânam ratione nuncupari*

Possit

Possit fœmina, quam timore nemo
 Turbatam nimio, aut dolore vidit?
 Nemo prosperiore sorte abuti?
 Loqui nemo, ubi fœmina tacendum?
 Nemo, quum decuit loqui, tacere?
 Choros nemo sequi parum pudicos?
 Nemo ornare comam parum pudenter?
 Nemo accersere pharmacis colores?
 Hinc vibrare oculos, & inde, nemo?
 Nemo verba loqui petulca sensit?
 Ergo vir fuit. At virum vocare
 Qua fas sit ratione, cui virilis
 Illa corporis est negata forma?
 Ergo virumque fuit. Fuisse verò
 Cur utrumque putem, quod esse neutrum
 Probatum satis est, super que nobis?
 Diua ergo fuit, ipsa nempe Pallas,
 Quæ quum fœmina sit, tamen virili
 Intus est animo, ut ferunt Poëta.
 Sed est nota satis cruenta Pallas,
 Fictorumque Deum libido turpis.
 Ergo, quid superest nisi ut putemus
 Quiddam hoc in tumulto iacere, quod sit
 Fœmina, atque viro, Deaque maius?

IOANNIS TAGAVTII, PARI-
 siensis, Poëtæ insignis, Mathematicarum disci-
 plinarum doctiff. in Academia Lausanensi, ac
 deinceps Geneuensi, Professoris: in ipso ætatis
flore mortui, Memoria.

*P*ondere, mensura, numero, vis Numinis illa
 Quæcunque construxit potens,
 Appendens, mensus, numerans infrâque suprâque,
 Hic qui iacet Tagautius:
 Haudquaquam interiit nobis lugendus, amici.
 Sed vincla soluens corporis,
 Hinc abiit forsan cæli post concaua, cæli
 Noscere paratus extima:
 Quæ quum mensura, numerorum, & ponderis omnis,
 Creatæ sint expertia,
 Scilicet ille suam noscendi cuncta reperto
 Quod prorsus expleret sitim,
 Corporis atque animi fruitur nunc pace, relictis
 Ponderibus, abacis, circinis.

CLARIS.

CLARISS. VIRI, IOANNIS
Sambuci, Pannonij, vetustorum plurimorum
scriptorum assertoris, Memoriae.

*D*um ciet obscuro Graias Latiasque Camoenas
Oblivionis è specu,
Sambucus, patriæ lumen, natúsque beando
Noſtro beatus seculo,
Corporis exuviis spoliatum sustulit illum
Mortalibus Mors invidens.
Sed quid si potiùs moriens Mortem ipse peremit,
Quam vicit in tot mortuis?

CLARISS. VIRI, IOANNIS
Cratonis, omnium liberalium artium cogni-
tione celeberrimi, trium ordine Cæsarum Im-
peratorum Archiatri, amici singularis,
Memoriae.

*H*inc sibi Rhetorice totis facunda Cratonem
Asserebat viribus:
Inde sibi velut è gremio diuina Matheſis,
Clamitabat eripi:
Cesaribus contra esse suum Medicina probabat,
Freta magnis testibus.
Et dubium certamen erat: quod sic Deus ipse
Arbiter definiit,

*Vos, ait, ut viuus coluit Crato, nobile nomen
Sic fouete mortui.*

*Ipse mihi verò quum sese vòsque sacrarit,
Totus esto nunc meus.*

*Dixit, & ille volans, terra cunctisque relictis,
Ad Deum sic transiit.*

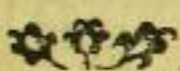
CLARISS. VIRI, CHRISTOPHORI Herdesiani, I. C. Inclytæ Norimbergensis R. P. à Consiliis, veræ Religionis Assertoris fortiss. & amici singularis, Memoriae.

*Conari innumeras numeris comprehendere laudes,
Merus sua serit furor,
Attamen, ecce, tua Bezam obmutescere morte,
Nec veritas, nec amor finit:
Quidnam igitur nunc Beza tuus? quod scilicet illum
Et veritas & amor iubet:
Nec tamen innumeras numeris comprehendere laudes
Conatur insanus tuas.
Innumerais verùm lacrymis tua funera plangit,
Innumera quæ trahunt mala.
Nam quate Pietas simul & Doctrina corona
Ornauerat superstitem,
Quàm vereor tumulto obruerit Germania tecum,
Herdesiane, quo iaces.*

HVBERTI

HUBERTI LANGVETI,
 Ædui, celebre pietatis, doctrinæ, & pruden-
 tiæ nomen suis meritis apud Illustr. Germa-
 niæ Principes adepti, amici singularis,
 Memoriam.

*L*angueti, Lector, Germanis nomen in oris
 Si quando audisti, fuerim vir qualis habet o.
 Ædua me genuit tellus, Germania fouit,
 Isto quinetiam extinctum dignata sepulchro.
 Si rogitas forsitan patria cur tam procul alma,
 Hic iaceam, pepulit certè me patria nunquam,
 Linqvere nec patriam vitium, vel iussit egestas,
 Sed Pietatis amor, sed magni fama Philippi,
 Saxonicas haud inuitum perduxit in oras:
 Hic ubi (Christe iui, fateor, quod muneris omne est)
 Principibus, doctisque viris Languetus honestè
 Transacta gratus vita, nec inutilis illi
 Quæ me aluit terra, placidè post fata quiesco.

PETRI LAMONII, CAROLI
 Parisiensis Senatoris F. ingenio ab ipsa pueritia
 insignis, doctrina supra captum adolescentiæ,
 ipsis exteris Italis admirabilis, Memoria.

L Amonij exuvia extincti florente iuuenta,
 Viator, hic sunt condita:
 Quem, truculenta licet, fleuit miserata cadentem,
 His ipsa Parca vocibus,
 Testor numen (ait) iuuenili in corpore cana
 Tua me fefellit indoles,
 Et te scribentem, te demirata loquentem,
 A Etate credidi senem.
 Ille autem vitæ certus melioris, & inter
 Iam iam locandus sydera,
 Tolle moras, inquit. Nam cui iuuenive, senive,
 Cælum placet, sordit solum.

ORNATISS. MATRONÆ
 Kunegundis. N. in gemellorum partu
mortuæ, Memoria.

Q uæ tibi debebam viuens solatia viuo,
 Marite, persolui tibi:
 Quinetiam moriens uno tibi bina relinquo
 Partu, marite pignora:

Scilicet

*Scilicet ut quo me vivam es complexus amore,
Hoc prosequaris mortuam:*

*Sic moriens Kunegundis ait, quámque ipsa reliquit
Vitam, gemellis contulit.*

~~~~~  
N. C A N Æ Æ, N. C A N Æ I,
ornatiss. viri F. simul natæ & mortuæ,
Memoriæ.

*H*ic Canæa sita est cognomine, nomine nullo,
Cuius penè eadem vitæque morsque fuit,
Quòd si sanctorum meritò mors esse beata
Creditur, atque pia sancta propago domus,
Sanctorum certè tantò felicior est sors,
Quantò est illorum mors properata magis,
Quânam igitur tandem iusta ratione fleatur,
Quàm citò nata solo, tam citò iuncta polo?

~~~~~  
C O N R A D I G E S N E R I T I G V -
rini, Doctoris Medici, verè πολυίσορος, & omnis
animantium ac plantarum historiæ diligentiss.
perscrutatoris Memoriæ, Carmen ἑπιμικτόν.

*T*E cælo mutante solum, Gesnere, volucres
Quacunque pennis aëre permeant,
Replevère modis omnia tristibus,
Migrantem amicum extrema supra sydera

Omnes cum sonitu graui insequuntur.

*Te caelo mutante solum, Gesnere, feroces
Gemunt in antris belluae,
Et stabulis pecudes relictis.*

*Te feri gemunt colubri, sibilis lugubribus,
Imisque quotquot sub cauernis
Occulta terrarum colunt,
Et flaccidum planta virentes,
Et pallidum flores nitentes,
Et marcidum arbores comantes.*

*Regna te per humida,
Et belluosus qua ferit undique
Reboantia littora Pontus,
Planctu sonoro deflet Amphitrite,
Et liquidis sub aquis pisces natantes mutitant.*

*Natura te omnis, denique, ut fidu suoru antistite
Plorat sacrorum, muta
Futura deinceps, ni loquaris mortuus.*

*Hac inter, tibi turbatus, Gesnere, parentat
Bezatus, vati vates, & amicus amico,
His incompositis innumeris numeris.*

D. MAR-

*Quo nil candidius fuit & nil suavius unquam,
 Recubet Melanchthon molliter:
 Et grauis huic ut sis caueas iuuenisve senexve,
 Qui nemini vixit grauis.*

E I D E M.

*C**Vi niueus toto regnabat pectore candor,
 Vnum cui caelum cura, laborque fuit,
 Num rogitas qua sit dictus ratione Melanchthon?
 Nempe mare Euxinum qua ratione vocant.*

=====

H V L D R I C I Z V I N G L I I , A L -
 terius diuinitus missi diuinæ veritatis asserto-
 ris , Tigurini Ecclesiastæ , pro patria cæsi , pro
Christi Euangelio cremati , Memoria.

*Z**Vinglius arderet gemino quum sanctus amore ,
 Nempe Dei in primis, deinde etiam patria,
 His sese in solidum deuouerat ipse duobus,
 Nempe Deo in primis, deinde etiam patria.
 Quàm bene persoluit simul istis vota duobus,
 Pro patria exanimis, pro pietate cinis!*

MARTINI

MARTINI BUCERI, SUMMI
in Argentinensi Ecclesia Theologi, & acerrimi
diuinæ veritatis, in plurimis Germaniæ comi-
tiis assertoris, ac tandem post ipsam mortem,
barbarè à barbaris, Christi odio, cremati,
Memoriæ.

*N*Atales, Bucere, tuos Germania iactat,
Natalibus felix tuis,
Quis verò & quantus fueris tua scripta loquuntur,
Ad littus orbis ultimum.
De vita siquis rogitet, Germania dicet
Inuita Bucerum expuli.
Ast ego sic pulsum (pia dixerit Anglia) fovi,
Tandémque texi mortuum.
Verùm mox eadem (factum ô immane) sepulchro
Flammis cremavit erutum.
Fallor ego, totus terrena facis an expers,
Bucere, cælum sic tenes?

IOANNIS OECOLAMPADII,
Basiliensis Ecclesiæ beati instauratoris, summæ
tum doctrinæ, tum pietatis viri, Memoriæ.

*O*Ecolampadius serena nuper
Lampas, & de sacra Dei coruscans,
Qualis limpidiorve, puriorve,

*Vix ullis micuit lucerna seclis,
 En mortis iacet obrutus tenebris:
 At vobis malè sit mala tenebra
 Lucis munere qua breui fruente,
 Eheu, nos miseros homunciones
 Nocte sic premitis tenebricosa.
 Sed bene hoc cecidit, nigra ô tenebra,
 Quòd dum ipsam petitis, mala, lucernam,
 Laternam tamen obruistis unam:
 Laterna vt lateat quidem hîc sepulta,
 Ipsa sed magis emicet lucerna.*

*****
 HENRICI BULLINGERI,
 Ecclesiastæ Tigurini spectatiss. doctrinæ, pieta-
 tis, & eximij candoris viri, Memoria.

*Doctrina si interire, si Pietas mori,
 Occidere si candor potest:
 Doctrina, Pietas, Candor, hoc tumulto iacent,
 Henrice, tecum condita.
 Mori sed absit illa posse dixerim,
 Quæ vivere iubent mortuos.
 Immo interire forsân illa si queant
 Subiréque tumuli specum,
 Tu tu, illa doctis, tu piis, tu candidis,
 Et non mori certissimis,*

Edaci

*Edaci ab ipsa morte chartis asseras,
 Ipso approbante Numine.
 Fœdus beatum! mortuum illa te excitant,
 Et tu mori illa non sinis:
 At hunc, amici, cur fleamus mortuum,
 Qui vivat aliis & sibi?*

—————
 P E T R I M A R T Y R I S, V E R M I -
 lij Florentini, summi in Germania, Anglia, &
 Heluetia Theologi, & viri planè incomparabi-
 lis, Memoriae.

*T*Huscia te pepulit, Germania & Anglia fouit,
 Martyr, quem extinctum nunc tegit Heluetia,
 Dicere quæ si vera volent, re & nomine dicent,
 Hic fidus Christi, credite, & stup erat.

—————
 W O L F G A N G I M V S C V L I:
 Theologi merito suo celeberrimi, Bernensis
 Ecclesiae Doctoris, Memoriae.

*M*agno hac funera Musculo parantem,
 Magnum dicere musculum Latinis
 Quum sit auribus insolens, cachinno
 Num Beza excipies viator? Atqui
 Rideas licet omnibus cachinnis,

*Magnum dicere Musculum iuuabit,
 Magni ad funera Musculi iuuabit,
 Lacrymantibus omnibus Phaleucis,
 Responfantibus omnibus Camænis,
 Eheu, Muscule magne, personare.
 Quem si seriùs hinc abire paulò
 Siuisset bene cœpta finientem,
 Vitæ immensus amor beatioris:
 Iacêres merita perempta morte,
 Quæ nunc ingluuiem horridam sacrati
 Christo pasceris (heu) gregis cruore,
 Romano Lupa desidens in antro,
 Orbis magnanimos vorans Monarchas.
 Magnum & dicere Musculum pudebit?*

*****
 R O D O L P H I G V A L T E R I, E T
 Ludouici Lauateri, Ecclesiæ Tigurinæ sapien-
 tissimorum Pastorum, & doctissimis scriptis de
 Christiana Ecclesia optimè meritorum,
 Memoria.

*Semper ego infelix lugenda in funera fratrum,
 Vivam superstes omnibus?
 Et quos morte sequi morientes non datur una,
 Moriar in illis millies?
 Sic me quantumuis annis, Lauatere, priorem
 Heu morte præteris cita!*

Sic me,

*Sic me, idem tecum in lucem quem protulit annus,
Gualtere magne deseris?*

*Heu quales, quantique viri! tenebrisque sepulta
Vah, quanta mundi lumina.*

*Sed postquam infensi ingratis mortalibus ira
Sic iusta Numinis iubet,*

*Qui sanctè in terris mecum vixistis, amici,
Cælo priores vivite.*

*Hæc eadem donec qua nos nunc separat, unâ
Invita mors revinciat.*

RODOLPHI GVALTERI,
Rodolphi F. vnici, immatura morte
sublati, Memorix.

*A*gricolæ qualis felici consita dextra,
Pingui culta solo, mox sese surrigit arbos,
Et patulos primis iam ramos induit annis:
Quam circum residens exultat rustica pubes,
Fructibus admirans iam fætam, & tegminis umbra
Tutantem Solis pecudes torrentis ab æstu:
Quam si forte ruens vasto malus impete turbo
Præcipitem dedit, & radicibus eruit imis,
Illacrymans illam qui seuerat antè colonus
Respicit, absentemque homines pecudésque requirunt:
Talis (si fas est paruis componere magna)
Ille tuus Gualterus erat, Gualtere: parente

Digna suo soboles: qui numine natus amico,
 Excultusque tibi teneris feliciter annis,
 Ingenio tantum referebat & ore parentem:
 Spes patriæ iam magna sua, diuina tonantis
 Ipsius nuper quum dependeret ab ore.
 Quem nimis (ab) nobis properata morte peremptum
 Iure gemens tecum nunc patria mæsta requirit.
 Nôsque adeò, tecum damna hæc communia fassi,
 Prosequimur lacrymis pariter communibus omnes.
 Verùm fallor ego: nec enim ceu fulminis ictu
 Aut vi alia maiore ruit radicitus arbor,
 Et nunquam reditura iacet: sic improba nobis
 Gualterum, Gualtere, tuum mors sustulit: immo
 Vt translata nouo crescit fœcundior aruo
 Planta, tibi sata sic proles, Gualtere, nouella
 Est euulsa solo simul, & simul insita cælo:
 Pulchrior ô quanto, quanto formosior illa,
 Quam tu natiuo sperasti cernere rure
 Frondentem, ramisque procul spectare comantem.
 Plus igitur iuuenis moueant nos tanta beati
 Commoda, quàm quæ nos incõmoda cuncta fatigant:
 Solenturque tuos illius gaudia luctus.
 Nec tu, grex, lacrymis indulge: namque superstes
 Ecce parens Gualterus adhuc tibi sufficit umbras,
 Quem circum ramis nemus undique surgit opacum,
 Quale sibi totus meritò desideret orbis.

ANDREAE

ANDREÆ HYPERII BELGÆ,
Marpurgensis Ecclesiæ Doctiff. & orthodoxi
Doctoris, Memoriae.

*Non Hyperis dedit hoc (Hyperii) tibi patria quodã
Quod superis potius ducis cognomen ab oris:
Nec tibi fors olim tribuit temeraria nomen
Andree: at ipsa suo te ornauit nomine Virtus.
Hoc sancti mores, teneris hoc omnis ab annis
Vita probat, superum cura cæloque sacrata.
Ecquis enim melius, quisnam te fortius uno
Tarpeia aggressus depellere rupe tyrannum?
Certius aut quisnam erranti per devia turba
Commonstravit iter superas quod ducit in arces?
Maecte igitur virtute, Hyperii, quem nec fera totum
Mors domuit, totum seruant nec claustra sepulchri,
Quin superi meliore fouent iam parte receptum:
Altera dum, tumulto qua nunc pars clausa, quiescit,
Examinisque licet iam cæli ad limen anhelat,
Euigilet felix: Et quod tu diceris, illud
Euadas, Hyperii, tum re, tum nomine totus.*

IOANNIS HALLERI, BER-
nensis, verè fidi Ecclesiastæ, Memoriae.

*Si quàm sana fuit tibi mens, Hallere, fuissent
Tam sana in vegeto corpore membra tibi:*

q ij

*Te fruere tur adhuc, quate nunc, Berna, requirit,
 Et tu plebe tua nunc fruere ris adhuc:
 Tu tamen es vita felix meliore potitus,
 Infirmi exutis corporis exuviis.
 Est etiam unde suum soletur, Berna, dolorem,
 Orba suo quanuis iure parente gemat.
 Nam qua in te vita exemplum duntaxat habebat,
 Exemplum sancta nunc quoque mortis habet.*

ZACHARIÆ VRSINI, SILESII,
 viri in omni disciplinarum genere exercitatiss.
 Theologi summi, vitæ inculpatae, iudicio ad-
 mirabili, laboris indefessi, chariss. in Christo
 fratris, Memoriae.

*V*Rsinum dederas unum, Deus optime, nobis,
 Sufficeret nobis tua qui penè omnia solus:
 Sive homines ille humana ratione doceret,
 Artibus excultus cunctis: sive entheus illum
 Spiritus arcanos depromere pectore sensus
 Iusserat: & sacri quatientem lampada verbi,
 Discutere errorum nebulas: cuneosque ruentum,
 Diuinis fretum telis, hinc inde luporum
 Rumpere, tutantem Christi diuinitus agnos.
 Ergo quid, Vrsino properata morte perempto,
 Crediderim superesse gregi, qui sicut in uno
 Cuncta habuit quondam, sic cuncta amisit in uno?

Sic

*Sic ego, multa gemens, & planctibus aëra cōplens:
 Quum Deus excelsa miseratus ab arce gementem,
 Pone modum lacrymis, inquit, Vobisque sibi que
 Viuit, qui vitam impendit vobisque, mihi que.*

*Ergo, Vrsine, absit, nobisque, tibi que, Deoque
 Ut te viuentem, deinceps ceu lumine cassum
 Ploremus stulti: quem tot tantique labores
 A Eternum aeterna consecrauere saluti:
 Et quibus hosce lupos tecum victricibus armis
 Fregimus, in media nobis quum morte relinquas,
 Nempe etiam nobis verè post funera viuis,
 Et viues, donec cælorum regia tecum
 Felici excipiat functos certamine cunctos.*

—————
 C A S P A R I S P E U C E R I M E M O -
 riæ, Casparis illius Peuceri, clariss. virtutibus o-
 mnibus viri, F. magni illius Philippi Melanch-
 thonis N.

*P*Euuceros habuit nuper Germania binos,
 Vnum patrem, natum alterum:
 Dignum isto patrem nato, natumque parente:
 Vtrumque patriæ decus:
 Quorum seruatum nobis diuinitus illum,
 Amant boni, timent mali.
 Hunc verò nimis, ah, festina morte peremptum
 Cum patre nunc deslent boni.

*At tu Peuceris quam dura haec fata duobus
Frui vetant, Germania,
Si sapis, hunc serua, quo saluo diues habebis
Quod orbis inuideat tibi.*

IOSIÆ SIMLERI TIGVRINI,
eruditiss. Theologi, & renouatorum, tum Aria-
norum, tum Eutychianorum fortiss. inter alios
domitoris, Memoriae.

*Simlere, mi Simlere, quo superstitie
Tot mortui reuixerant.
Quos ira nobis Numinis tam pauculis
Ademit annis plurimos,
Simlere, quem tremuit renatus Arrius,
Tremuit renatus Eutyches,
Vastator ille Polonia, hic Germania,
Læsi flagella Numinis.
Heu, subita & immatura te mors auferens,
Quàm multa tecum sustulit!
Lamenta amicis quanta, quot iustissimos
Secum dolores attulit!
Quos inter, ecce Beza quondam haud ultimus
His irrigat te lacrymis.*

CASPA-

C A S P A R I S O L E V I A N I, T R E-
uirenſis Theologi, doctrina, pietate, innocentia
vitæ inſignis, fratris coniunctiſ. Memoria.

E Heu, quibus ſuſpiriis,
Eheu, quibus te lacrymis,
Oleuiane, planxero?

*N*am dotibus pares tuis,
Doloribus pares meis,
Queſtus modòſque flebiles,
Non pectus hoc ſuſſeſſerit,
Non iſtud os effuderit.

*N*on ergo Beza te tuus,
Oleuiane, planxerit?
*S*pirabit immo quandiu
Te Beza flebit tamdiu,
Mors ipſa donec, qua mihi
Oleuianum ſuſtulit,
Oleuiano me meo
Inuita iungat redditum.
Cœleſtem ut intra regiam,
(Qua iam tui parte altera,
Chriſtopotitus es duce,
Et Beza, quò nunc geſtiens
Magnis anhelat paſſibus,)
Certis uterque iubilis,
Mergamus hæc ſuſpiria,
Perennibùſque gaudiis
Haſ obruamus lacrymas.

IOANNIS CALVINI, GENE-
 uensis Ecclesiastæ, solidissimæ eruditionis, iu-
 dicij acutissimi, indefessi in vera pietate longè
 latèque propaganda athletæ, innocentis vitæ
 simplicitate, in ipsa quoque morte & sepultu-
 ra, testata laudatissimi, Memorix.

*ROMæ ruentis terror ille maximus,
 Quem mortuum lugent boni, horrescunt mali:
 Ipsa à quo potuit Virtutem discere Virtus,
 Cur adeò exiguo, ignotòque in cespite clausus
 Calvinus lateat rogas?
 Calvinum assidue comitata modestia viuum,
 Hoc tumulto manibus condidit ipsa suis.
 O te beatum cespitem tanto hospite!
 O cui inuidere cuncta possint marmora!*

E I D E M.

*TÈ viuo, Calvine, fuit mihi viuere dulce,
 Hei, quàm dulce foret, te moriente, mori!
 Et tamen est, fateor, grata hoc mihi nomine vita,
 Quòd tibi quas fundam sufficiat lacrymas.
 Viue igitur, Beza, in luctus, tibi ut usque perennes
 Calvinus in tumultum vita ministret aquas:
 Iunctura absenti donec te rursus amico,
 Mors pariter vitam finiet & lacrymas.*

EX MVL-

EX MULTIS IN EUNDEM

Hebræis, Græcis, Latinis, Gallicis, magnorum
virorum in eundem scriptis Epitaphiis,
hæc paucula visum est feligere
quæ hic apponere-
mus.

ANTONII CEVALLERII,
*Sanctæ linguæ in Academia Geneuensi
Professoris.*

הקניה הזאת במות הרב יוחנן קלוניום
קונן תלמידו הצעיר המכונה קולר'אום

הכנים בן-נון הנגיד בימיו
כבש חלק הזהיר בטרם סף:
כאל עשה קלוניום לעמיו
וכן רוחו אל-אל רוחות נאסף

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ.

Παπολάτσα, ἕ τόσον τούτου μόρω δὲ χεῖρά αθε,
Ὡς περφυρόντες ἀπαξ ἔδε παλαισμοσύνην;
Κεῖται ὅς πληγαῖς ὑμᾶς κατέκοψε παλαισῆς,
Πολλάκι παμπόλλαις, παπολάτσα σκύλακας

Ἄλλ' οὐπω γύρω θονόεντα παλάσματα κείτα,
 Οἷς ἔπι τόσ' ὑμῖν ἀντεπάλασεν ἔτη.
 Ὅπλα μίει γύτου καὶ ἀπνόου ἔμπνοα ἔμπης,
 Αἰδίων τε μὲν ἔμπνοα ὄντα χρόνον.

Φ Λ Ω Ρ Ε Ν Τ Ι Ν Ο Υ Χ Ρ Ι Σ Τ Ι Α Ν Ο Ὑ
 ὡδὴ ἔπιτάφιος εἰς τὸν αὐτόν.

ΣΤροφή ᾱ.

Πολυκάμπλου Πινδάρουιο
 Ποικίλων ὕμνων ὄπαδὲ,
 Σύνδικον μοισαῦ κτέανον,
 Στεφάνων χλιδαῖς καλῶν
 Ἐμπρεπὲς ὡ χρυσέα φόρμιγξ αἰδὲ,
 Ἡ ῥά σ' ἐγὼ κατελέγξω, εἰ μιματῆς
 Δαιδαλοπύχων γρύωμαι
 Σὺ δ' ὄαρον, θεοδικῆς ὕδαρ
 Ἀντλέων ἰεῖας ἐκ Δίρκης,
 Ἄφθιτον κωμάσαι ἀνδρα.

Ἀντιπροφή ᾱ.

Ἄξιός δ' ἀνὴρ μεμίχθαι
 Εὐλόγοις βύδοξίαισι,
 Εὐκλεῆς ὡς ἀθλοφόρος
 Ἐν ἀγαῶσιν ἄρματος.
 Ἀλλά γ' ἀμηχανία κῦδος κλείζειν

Δαμῶεθ-

Λαμπροτάτων ἀνέρον· γῆρυν δ' ἔοικα
 Ὀρνέων κακοῖς εἰζειν
 Γρὸς μὲνίφωνον ἀηδονίδα.
 Ἀλλ' ὅμως ἀρκεῖ θέλημα
 (Φασὶν) ἐν τοῖσιν μεγίστοις.

Ἐπωδὸς ᾱ.

Καλῶνε, τὸ μὲν δῶμα τὸν
 Μὴ νεμέσαι,
 Μικροθύου δέ τε φωνᾶς
 Δέχνησ' εὐμνήης χάριν.
 Τὰ πρῶτα γὰρ φερέπυος
 Οὐκ ἀντέταχθη μερόπων σοὶ
 Ζῶντι, κ' ἀνδρωθέντι γῆα·
 Ἡ' λιον δ' ὡσπερ, θεὸς
 Φωλεζέμεναι χθόνα σε
 Στήσεν ἀκλίναςιν ἀ-
 φθάρτοις σοφίης αἴνοπνυματιλαίου.

Στῆφὴ β̄.

Τίς τεῆς δ' αἴγλης ἀπευθῆς,
 Τίς θεογλώπων δὲ βίβλων;
 Σῶν σέλας θείων σελίδων
 Μέροπας ἐπιβόλους
 Θῆκεν, ὄνειροσεβεῖς τὸ πρὶν ποτ' ὄντας,
 Οὐδ' ἀποπον τεραλείαν ἐκδιώκει
 Συχνὸς, ἐκ σῆς δ' ἀλχινοίας

Χριστιανὸς πολὺς δὲ σεβείας
 Ἐντολὰς ἔγνω, μάθην τε
 Ἐξοχ' αἰδεῖσθαι τὸ θεῖον.

Ἀντιπροφή β̄.

Ἐκ σέθεν δ' αὐτὴ Γεβέννα,
 Ἰεραὶ πόλις ἀκούει·

Ἐκ σέθεν διιχθύεισεν

Τὸ, Μετὰ σκότος, Φάος.

Καὶ γὰρ διεσκέδασας τὴν οὐρανὸν σκοτεινὸν,

Φέγος ἀναχρόμιμος τὸ χειρὸς δεκτον.

Νῦν δ', αἰοιδίμη Γεβέννα,

Σὸς καλὸς ἡ ἥλιος τὸ τεὸν

Κάλλος ἡμαύρασε, Φῶς δὲ

ΑΥ΄θις ἔξαλλάξεν ὄρφνη.

Ἐπωδὸς β̄.

ΟΥ' μὲν θανάτου δίχτυ αὐ-

τὸς λανθανέμου,

Κάμιπε δὲ φλόγα θαλπνῶ,

Πῦρ τ' ἐνεργὸν ἐν χθονί,

Ὅθεν τ' ἀνεζωγρήσεται

Μικροῦν ὄμιλος ἑτέρον τοῖς

Ἡλίων· αἰεὶ δὲ ζώσῃ

Πανταχοῦ· μόρος δὲ γὰρ

Ὡδῶσέ μιν ἀπερόσιτον

Γρὸς Φάος, τῆς δὲ σεβείας

Μόνοι μετέχον ἐν δέφρω χυσιλάτῃ.

T V M B E A V A V M E S M E

Iean Caluin, par Antoine de Chandieu,
dit Zamariel.

*Q*uand le ciel retira le Theologien,
Qui docte a surmonté la Papale ignorance,
La terre ayant perdu sa plus grande excellence,
Tu es (dit elle au ciel) enuieux de mon bien.

I'ay pris (respond le ciel) celuy qui estoit mien,
Le couronnant du prix de sa ferme esperance:
En terre il ne pouuoit faire sa demeureance,
Car il estoit celeste, & non pas terrien.

Cessez (dit l'Eternel) & vous l'aurez tous deux:
Car ie luy ay donné un nom tant glorieux,
Qu'il n'y a mort, onbly, ne tombeau qui l'enferre.

Le ciel aura l'esprit, la terre gardera
La gloire de son nom: & immortel sera
L'esprit viuant au ciel, le nom viuant en terre.

A V T R E.

*J*E pensoy que la mort auroit trop tost fermé
L'œil, l'oreille, & la bouche, à ce chef venerable,
Qui a veu & ouy le fruiet inestimable
De son dire excellent, entre tous renommé.

Car maintenant son corps qui demeure enfermé,
Aueugle, sourd, muet, au tombeau qui l'accable,

Ne voit & n'oit plus rien, & sa bouche admirable
Ne peut plus enseigner son troupeau bien-aimé.

Mais quãd ie pèse aux maux suruenus apres luy,
Et qu'on ne void, on n'oit, on ne dit plus qu'ennuy,
Que guerre que tourment, qui de si pres nous touche:
Alors ie cognoy bien, Calvin, que tu es mort
En un temps propre à toy, & qu'heureuse est la mort
Qui t'a fermé ton œil, ton aurreille, & ta bouche.

A V T R E.

Lors que Calvin changea ceste vie mortelle
Al' Eternel repos de sa felicité,
L'ennuyeux mois de May, qui le nous a osté,
Changea tout au rebours sa façon naturelle.

May, qui doit resiouir la terre uniuerselle,
Et reuestir les champs de sa verde beauté:
May, qui doit descouurir la riche nouveauté
De mille & mille fleurs, que la terre nous cele:
May nous a despouillez de tout contentement,
May a changé son verd en dueil & en tourment:
Bref, ce May fut un mois au mois de May contraire.
Car au lieu d'en donner, il a pris nostre fleur.
Mais en l'ostant du monde, il n'a pas sceu tant faire,
Qu'au monde il n'en demeure vne immortelle odeur.

CLA-

CLARISS. VIRI, D. IOANNIS

Sturmij, summam pietatis, eruditionis, facundiaë laudem adepti, summis Regibus & Principibus grati, de ciuitate & Academia Argentinensi optimè meriti, Memoriaë.

*Si laudem Pietas vllam sincera meretur
Veris suis cultoribus:*

Eximia si qua est Doctrinaë gloria: doctæ

Est si qua laus facundiaë:

Si summis imisque piis placuisse, malorum

Hostem fuisse perpetem,

Est vita locuples testis vindæque probatæ,

Ipsis crepantibus inuidis:

Ecquis te, Sturmi, vixit felicior? ecquis

Te mortuo beatior?

Non igitur, Sturmi, te lugeo, lugeo nullos

Superesse nobis Sturmios.

SPECTATISS. TVM PIETA-

tis, tum doctrinaë viri, Theodori ZWingeri, verè polyhistoris, & alterius nostri seculi Varro-
nis, Memoriaë.

SI perspecta tibi viuo quæcunque fuerunt,

ZWingere, hac tenui contegerentur humo::

Ipsum humus hac caperet (dictu mirabile) cœlum,
 Et quicquid tellus, quicquid & aquor habet.
 Quinetiam quicquid gestum terræque marique,
 Mundi ex quo fulsit tempore prima dies.
 Noluit hoc cui sunt humana negotia cura,
 Sed simul & nobis cauit & ille tibi.
 Namque tui melior fruitur pars altera cœlo,
 Altera vincenda pignora mortis habet.
 Illa tibi vero tanto congesta labore,
 Scriptis salva manent condita cuncta tuis.

P E T R I M O N A V I I V R A T I -
 flaviensis, S. C. M. Medici, viri trium lingua-
 rum & omnium liberalium disciplinarum co-
 gnitione insignis, Memoriae.

D Vm quæ sint morbis medicamina certa, Monavi,
 Sedulus inquiris, metuens Mors ipsa morari
 Sævitiâ ipsius ne posses arte reperta,
 Servandis intentum alijs, vitæque tuenda
 Immemorem propria, te funere mersit acerbo.
 Sed quid si potius sese Mors ipsa fefellit?
 Suetus enim morbos non Mortem vincere viuis,
 Vita nunc vera sanctè moriendo potitus,
 Quadam etiam mortem docuisti morte domari.

E I D E M.

E I D E M.

*S*I qui nunc tacet, hoc iacens sepulchro,
 Aut ipsum queat hoc loqui sepulcrum,
 Eius nomine quem tegit sepultum,
 Audires subitò tuas, Viator,
 Qui linguis tribus insonans ad aures,
 Te quotcunque, tribúsve, pluribúsve
 Sunt rectè utilitérque scripta linguis,
 Arguté, solidéque perdoceret.
 Sed quum nec queat hoc loqui sepulchrum,
 Nec qui nunc tacet hoc iacens sepulchro,
 Discas ex alijs licebit illa.
 Tantilla sed enim mora, Viator,
 Petrum híc discite Monauium iacere,
 Tres nuper solitum sonare linguas,
 Bonísque omnibus artibus politum:
 Sed cuius solidam eruditionem,
 Candorémque animi, piósque mores,
 Nulla sit potis explicare lingua.

N. FABRICII NORLINGENSIS,
 infimæ puerorum Scholæ, in discendis primis
 literarum & Logistiques rudimentis Magistri,
 diu & singulari cum laude, hoc munere defun-
 cti, Memorix.

*C*aptet auarus opes, petat ambitiosus honores,
 Huius quos vitæ simulachrum fallit inane:
 Rectius o' quanto vixit Fabricius ille,
 Quem pueros inter medium, teneramque iuuentam,
 Litterulas patriæ monstrantem pingere lingua,
 Et numerorum artem mira simul arte docentem,
 Coniuge post decadas septem, & tres insuper annos
 Elata, nonam decada, anno vix minus uno,
 Explentem, at atis placidè sanctèque peractæ,
 Dilexit viuum, deflet Norlinga sepultum.

ANTONII CHANDÆI, SIVE
 Sadeelis, Forestani ex nobiliss. Chandæorum
 familia, Theologi summi, Parisiensis instaura-
 tæ orthodoxæ Ecclesiæ, Deo duce, fundatoris,
 & Matæologorum Sophistarum domitoris,
 Memorix.

*E*sse quid hoc dicam, toties cur impiger olim
 Supremum suctus persolvere munus amicis,
 Solus ego mutus, nullo nunc digner honore,
 Te, Sadeele, fuit quo non mihi charior ullus,

Nemo

*Nemo bonis vixit cunctis mage dignus amari?
Te, Sadeele, gemens omnis quem turba piorum,
Tot meritis obstricta tuis, sibi luget ademptum.
Et reliquis, eheu, taceam mœrentibus unus?*

*Hac ego dum mecum: cælo ceu missus ab alto
Nuntius hac visus voce obiurgare gementem:
Ne mirare tua si nunc tibi, Beza, sorores
Respondere negant, toties totiesque vocata,
Nanque suo in cœlis hilares gratantur alumno,
Nedum ut verba tibi tristes lugubria dicent.
Et quid, stulte, paras? quænam hæc amentia, velle
Versiculis ornare, omnis qui laudis honorem
Exuperat, nec quem possis ornare canendo:
Sed quem mirari sat possit nemo tacendo?*

*Ergo indicta mihi servabo silentia Beza,
Expectans potiùs, tua dum vestigia sectans,
Mi Sadeele, tibi vitali funere reddar.*

CLARISS. VIRI, IOHANNIS
Posthij, in aula Illustriss. Principis Comitis Pa-
latini Electoris, Medici, spectatæ, tum pietatis,
tum doctrinæ, tum probitatis, viri, Memorix.

*ERgo etiam, Posthi, nobis te sustulit illa
Iungere mors gaudens funera funeribus?
Quin etiam innumeros in te mors sustulit uno
Sanari medica qui potuere manu?*

f ij

*Ergo Palatina meritò ploratur in urbe,
 Atque suis lacrymas Neccarus addit aquis?
 Ergo sibi tecum delamentantur ademptas
 Delitias, Phœbus, Pieridésque suas?
 At tu, cui in cœlum pietas comes hæsit eunti,
 Cui probitas nomen summa perenne dedit,
 A Eternum gaude, dum nos post terga relictî
 Istud idem ad superos acceleramus iter.*

IN EIVSDEM POSTHII OBITVM
 placuit adiicere Epigramma Io. Paludij
 Philophili.

*HEu fama infelix! Necro quæ tristia narras?
 Teutonia lumen Posthius occubuit.
 Occubuit, cuius vixit sub pectore Phœbus,
 Ingenio Pallas, gutture Mercurius?
 Occubuit, vitam potuit qui reddere multis?
 Cuius vita Deo tota dicata fuit?
 O vitam haud vitam, non gaudia gaudia, lux nox,
 Si pro virtutum das cumulo, tumulum.
 Tanto sed nobis magis hæc mors vênit amara,
 Quanto nos arsit Posthius ille magis.
 Est Deus in cœlis, cuius mens provida sancta est,
 Parendum est, quò nos fata Deusque vocant.*

P S I T-

PSITTACO, SPECIE QVA-
dam mœroris, Domino ægrotante,
mortuo.

*Psittacus Eois quo nullus missus ab oris,
Humanos finxit doctius ore sonos,
Quo nullus, vel amabilius, vel suavius, omnes
Dilecto fecit delicias Domino,
Languentem miseratus herum mox languit ipse:
Et fuit (ô fatum!) tam gravis iste dolor,
Ut pia maluerit vitam finire volucris,
Tot mala quàm Domini tam diuturna pati.
Fallor, an ex hominum infidis nunc cœtibus, exul
Ad genus hoc volucrum fugit amicitia?*

Auiculæ Acanthidi.

*Ergo etiam innocuæ Mors insidiata volucris?
Pieridibus guttur sacrum,
Guttur quo nullum resonantes purius auras
Amabili implevit sono:
Guttur quo nullum teretes demulserat aures
Vel pleniùs, vel dulciùs,
Sive graui, seu voce melos resonaret acuta,
Clarùmve fuscùmve modulans,
A Eterno infelix (ah fata, ah a spera fata)
Damnauerit silentio!*

*Non igitur deinceps, mea dulcis auicula, tecum
Curis solutus colloquar!*

*Nec Domini digitum multo cum murmure punges,
Et rostro, & alis increpans!*

*Nec Domini subito blando pacata susurro,
Pascere eiusdem manu!*

*Nec lucem arguta venientem voce salutans,
Pigrum excitabis ex thoro!*

*Nec te cunctarum volucrum referente canores,
In te unica omnes audiam!*

*Finieris igitur, mea dulcis auicula, postquam
Mortis necessitas iubet:*

*Finieris, inquam, pariter vitamque modosque,
At canere tibi non desinam.*

*Quin potius numeris numeros pensabo vicissim,
Cantusque referam cantibus:*

*Vt cuius nequii voces perferre, canorum
Inuita Mors tumultum audiat.*

PSEVDOMONACHI FRANCISCANI, qui vulgò dictus fuit, FRATER DE CORNIBVS, detestandæ, nec tamen oblitterandæ Memorix: vt Deus sicut misericors laudatur, ita quoque vt iustus iudex timeatur.

*FLete, cucullati fratres, iacet ille sepultus,
Ille cucullatæ religionis honos:*

Ridete.

*Ridete, ô reliqui, risu dignissima res est,
 Perpetuis hæc sunt funera digna iocis,
 Quippe huius quondam mendacibus omnia fucis
 Perdere sola diu cura laborque fuit:
 At dum cuncta tegit, dum fraudibus omnia velat,
 Mors simulatorem non simulata rapit.*

*****

A N T O N I I P R A T Æ I, P O N T I -
 ficij in Gallia Legati, omnium obeforum
obefissimi, Memoriae.

Amplissimus vir hic iacet.

*****

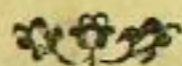
I A C O B I B E L N E N S I S, S V M -
 mi trium Galliae Regum Thesaurarij

κενοτάφιον.

*H*Vnc sibi Belnēsis tumulum, quem cernis inanem,
 Struxerat, invidit cui laqueus tumulum:
 Debuerat potius, sors ut foret omnibus æqua,
 Tardiùs hic fieri, vel priùs ille mori.

RE NATI GENTILIS, ITALI
Tortonensis, in suprema curia Præsidis illau-
datiss. Memoriae.

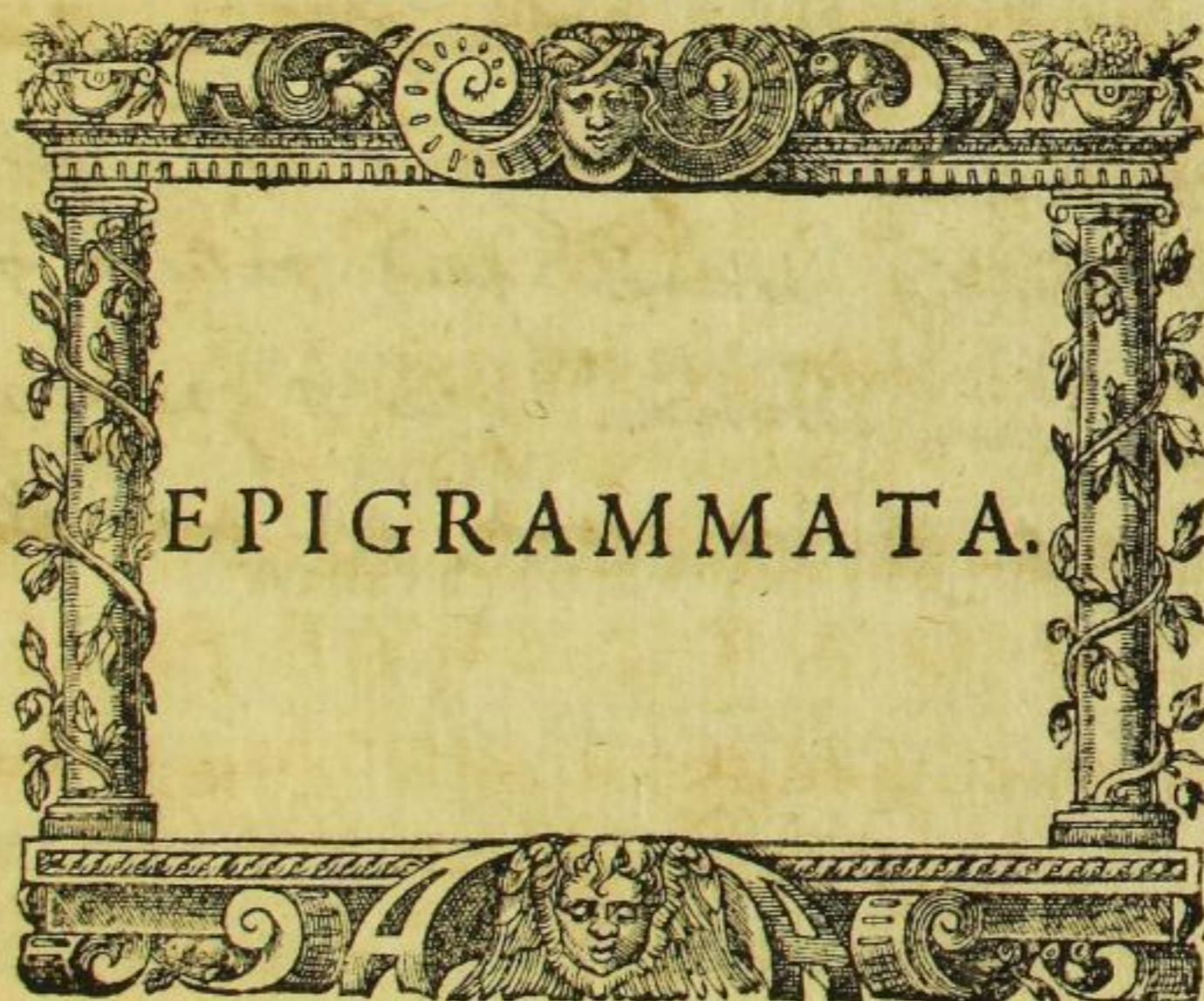

*F*Racto gutture stare quem reuinctum,
Impellique vides, & huc, & illuc,
Quondam purpureo sedens Senatu
Primas Parrisio in foro tenebat.
Sed lucri studio impotente captus,
Iusto numine sic iubente, viuus
Qui Iudex malè sederat tot annos,
Stare nunc malè mortuus iubetur.

M. ANTONII MURETI LE-
mouicis, Romanam ciuitatem suis virtutibus
promeriti, Memoriae.

*G*Allia quod peperit, pepulit quod Gallia mōstrum:
Quem Veneti profugum non potuere pati,
Muretum esse sibi ciuem iussere Quirites,
Et tumulo extinctum composuere suo.
Viuerenam potius qua debuit urbe cynædus?
Impius & quam dignius urbe mori?

EPIGRAMMATA.

t j

Th. Bera
In Septim Theologorum Beyerum
Formulari Concordiæ,
Per quam Reformati damnati
sunt.

Anglus, Belga, Scotus, rapidi plus aude Rhemus,
Sarmata cum Gallo, fortis et Helveticus.

Has tanq̄ hæreticas gentes damnare tot audent,
Vix sex aut septem Insignia Municipia.

Quæ causa? On, regant, etiam nos sumus angeli,
Peripit arcana quod rationis fidem.

O Sacrum Errorum! quo si quis forte tentat,
ut perat mundo, non perit illo Deo!

THEODORI BEZAE

EPIGRAMMATŌN

LIBER.

LECTORI.

*V*NT qui Lectori longo fastidia libro
 Longa ferāt, fas sit scribere pauca mihi:
 Et tamen hic potuit, Lector, liber esse li-
 bellus,
 Pendere sed versus non numerare decet.

Ad eundem.

*N*on seuas metuo reprehensiones,
 Non ronchos timeo, calumniāſue,
 Non ullos obelos ſeueriores,
 Non quod vel placeam mihi ipſe ſtultus,
 Vel nullis ſtolidus calumniarum
 Confixus iaculis queam moueri:
 Sed quòd ſi merito reprendar, adſit
 Quod poſſim mihi iure gratulari:
 Sin verò immeritum imperitus ullus
 Carpat, inuidus aut ſophiſta, quid tum?
 Iſtis maxima diſplicere laus eſt.

t ij

DE PARELIIS LVETIÆ

Parisiiorum visis, anno clō. lō. xxxix. finiente,
Carolo Cæsare, Calendis Ianuarij anno
clō. lō. xl. urbem ingressuro.

*A*spiceres nuper geminos quum, Gallia, Soles,
Mirata es Soles, Gallia tota, duos.
At nunc mirari potiùs tua commoda disce,
Quæ spondere tibi sydera bina vides.
Sol est Franciscus, Sol est quoque Carolus, illis
Quatenus Europa dat Deus imperium.
Quos si concordæ fædus coniunxerit ictum,
Eclipsis fuerit nulla timenda tibi.

OBLATVM IPSI CAROLO
Quinto Imperatori, Lutetiam ingredienti, Cal.
Ianuarij, anno clō. lō. xl.

*T*E veniente sua est facies quòd reddita cælo,
Perpetuo madidum quod priùs imbre fuit,
Miratur vulgus. Sed cui est tua cognita virtus,
Virtus per spectum quid tua possit habet.
Scilicet ipsius regnantis Cæsaris ora
Gestiit ipsa etiam cernere pura dies.

In Pon-

In Ponticum asinorum Encomiaften.

*D*Vm laudas asinos, toties cur, Pontice, peccas?
Nempe tibi ignotum, γνῶθι σεαυτὸν, erat.

De beati Theocreni, Regiorum sub Francisco
primo liberorum præceptoris, Epigram-
matum libello.

*A*Rua Maro laudare docet spatiosa colonos,
Idem parva docet rura colenda Maro.
Qui volet, hic terram centenis vertat aratris,
Me iuvat hic parvus, sed bene cultus ager.

In L. Junij Columellæ libros De re rustica, ele-
gantissimè scriptos.

*O*Rphea mirata est Rhodope sua fata canentem.
Si modò Virgily carmina pondus habent,
Tu verò, Iuni, sylvestria rura canendo,
Post te ipsas vrbes in tua rura trahis.
Vah, quales, quantósque habuit tunc Roma Quirites,
Quum tam facundum cerneret agricolam!

t iij

 IN SEXTVM.

---

*CAECUS es, & Bezam reprendis, Sexte, Quid ergo?
Sanum reprehensor debet habere caput.*

IN MELIOREM VOLMARVM
præceptorem summè obseruandum, doctissimè
Homerum in Academia Bituricensi interpre-
tantem, anno Domini c^lo l^o xxxiv, quum
ageret annum Beza xv.

*FLacce, tibi quandoque bonus dormitat Homerus,
Sed num propterea cæcus Homerus erat?
Immo oculis captus quàm credatur Homerus,
Quem sequitur vatum cætera turba ducem?
Illius sed enim splendorem longa vetustas
Obruerat densis, heu, nimium tenebris.
Tu Melior, donec, fato meliore, renato
Dux ipsi fieres, Volmare magne, duci.*

 IN LVPM.

---

*Ieiunus mihi sobrium Platonem
Laudabas, sophiamque predicabas:
Mox verò ut tibi cæna sumpta mecum,*

Mutasti

*Mutasti faciem atque opinionem.
 Quî factum hoc, Lupe, tam citò ut iuberis
 A cœna sophiam valere? nempe
 Cœnatus, Lupe, non eras apud te.*

DE FRANCISCI REGIS,
 & Caroli Cæsaris induciis.

*R*oma olim cessit soceri generique furori,
 Et gladiis cecidit Martia Roma suis:
 Quòd si illi placidas iunxissent fœdere dextras,
 Robore staret adhuc Martia Roma suo.
 Sic fratrum immitis nuper discordia penè
 Funditus Europa verterat imperium:
 At quoniam iungunt concordia pectora fratres,
 Servatum Europa dicitur imperium.

XENIVM IOANNI TRUCHIO,
 & Ioanni Dampetro.

*S*inceris mos est nunquam neglectus amicis,
 Anni sub primos mittere dona dies.
 Nempe quòd, ut veteris renouatur circulus anni,
 Fas sit ut antiquus sic renouetur amor.
 Ergo quum Beza Truchius fateatur amicum,
 Nec me Dampetrus denegat esse suum:

*Non temere antiquos mores imitatus, utrique
 Parua quidem mitto dona, sed apta tamen.
 Ambo estis vates, ambobus carmina dono,
 Carmina, qua nostri pignus amoris erunt.
 Vos pridem sincerus amor coniunxit in unum,
 Unum igitur decuit munus habere duos.*

DE MORBO FRANCISCI
 Gallorum Regis, & valetudine mox
 illi reddita.

AE Groto Pallas Francisco agrotata iacebat,
 Optabat Mauors ager & ipse mori.
 Illa, quòd hoc tutam solo se credat alumno:
 Hic, quòd sit studio natus uterque pari.
 Quòd si Franciscum mors eripuisset, eòdem
 Funere Mars functus, functa Minerva foret.
 Atropos hoc mirata nefas, feritate reposta,
 Servauit, saluo, numina, Rege, duo.

In Fori Mancipia.

*P*Risci quum ferè sueuerint Poëta
 Rebus quòdque suis sacrare numen,
 Cur Lucrum, Forum, & Eloquutionem
 Vni Mercurio tamen sacrarunt?
 Vates scilicet hoc modo iudicarunt

Futurum,

*Futurum, ut rabiosa quisquis arma
Tractaret fori, haberet ille curam
Lucri non minùs ac loquutionis.*

AD MUSAS, TINEÆ SACRIFICIUM LUDICRUM.

*SI rogat Cereremque Liberumque
Vita sollicitus suæ colonus:
Si Mauortis opem petit cruentus
Miles, sollicitus suæ salutis:
Quidni, Calliope, tibi tuisque
Iure sacra feram, quibus placere
Est unum studium mihi, omnibusque
Qui vatum è numero volunt haberi?
Vobis ergo ferenda sacra, Musæ.
Sed quæ victima grata? quæ Camoenis
Dicata hostia? parcite, ô Camoenæ:
Nova hæc victima, sed futura vobis
Suavis, arbitror, admodumque grata.
Accede, ô tineæ, illa quæ pupillo
Ventrem corpore tam geris voracem.
Tene Pieridum aggredi ministros?
Tene arrodere tam sacros labores?
Nec factum mihi denega. Ecce furti
Tui, exempla, tuæ & voracitatis:*

Penè tu mihi passerem Catulli,
 Penè tu mihi Lesbiam abstulisti:
 Nunc certè meus ille Martialis
 Ima ad viscera rosus usque languet:
 Immò & ipse Maro, cui pepercit,
 Iusto Casare sic iubente, flamma,
 Lasus dente tuo, scelestà, mæret.
 Quid dicam innumeros bene eruditos,
 Quorum tu monimenta, tu labores
 Isto pessima ventre devorasti?
 Prodi, iam tunicam relinque, prodi.
 Vah, ut callida stringit ipsa sese!
 Ut mortem simulat! scelestà, prodi,
 Pro tot criminibus datura pœnas.
 Age, istum iugulo tuo cruento
 Mucronem excipe, & istum, & istum.
 Vide ut palpitat, ut cruore largo
 Aras polluat hæc profana sacras!
 At vos Pierides, boneque Muse,
 Nunc gaudete: Iacet fera interempta,
 Iacet sacrilega illa, qua solebat
 Sacros Pieridum vorare seruos.
 Hanc verò tunicam, has dico, Camœna,
 Vobis exuias, ut hinc trophæum,
 Parnasso in medio locetis, & sit
 Hæc inscriptio: De fera interempta
 Beza dat spolia hæc opima Musis.

IN PHI-

IN PHILOPATRVM.

Damnabis (fateor) nostros, Philopatre, libellos,
 Et tibi non lectum despicietur opus.
 Quid tum? si nostros, carpas, Philopatre, libellos:
 Debebunt tanto nostra placere magis.

In eundem.

Sive Palatina Philopatrus inambulet aula,
 Et fatuo incessu marmor utrumque terat:
 Sive fames illum locupletum querere mensas,
 Et procul è vacua iussit abire domo:
 Seu ieiunus eat, seu pleno ventre vacillet,
 Seu lateat solus, seu comitatus eat:
 Semper habet quiddam turpi quod garriat ore,
 Quod meritò possit carpere, semper habet.
 Semper hiat, semper collòque humerisque laborat,
 Et simulat magnum voce manúque sophos.
 Sed quum te audierint multi bene multa loquentem,
 Nemo bene audiuit te, Philopatre, loqui.

AMICISSIMIS DVOBUS,
Ioanni Truchio, & Lodoico Valido.

*VOs ego diuini Manes appello Platonis,
Est cuius castus munere notus Amor.
Dicite, non cur nam in sese moriantur amantes,
Curre anima uiuant alter in alterius.
Aut quales meritò nobis dicamus amicos,
Aut solidi verum quod sit amoris opus.
Hæc ego non quero, nec quæ retulisse Platonis
Sobrius ad casti prandia fertur Amor:
Sit satis hæc dixisse semel: nunc dicite Manes
Quædam animo nondum sat bene notæ meo.
Mens simplex atque una mihi est, hanc at tamen unã
Pridem Amor in partes iussit abire duas:
Atque ait: Hanc animam diuisam trado duobus,
Dimidiam Truchio, dimidiam Valido.
Salua tamen mens est: uiuo, scribo que, loquor que:
Et tamẽ hæc Validi est, Et tamẽ hæc Truchij est.
Quodque magis mirum, quum sit diuisa duobus,
Vtrumque integra diligo amoque anima.*

IN HV-

IN HVBERTVM, PERDI-
tissimum nebulonem.

*N*Orunt Hubertum ganeones prodigi:
In urbe tota nullus histrio latet,
Nec mæchus ullus, leno, scurræve impudens,
Cui non Hubertus iste sit notus bene.
Sed scire vis ignotus hic cui sit? sibi.

DE IOHANNÉ SECUNDO

Hagiensi, Poëta eximio.

*E*Xcelsum seu condit opus, magnique Maronis
Luminibus officere studet:
Sive leues elegos, æternaque carmina, raptus
Nasonis impetu, canit:
Sive lyram variis sic aptat cantibus, ut se
Victum erubescat Pindarus:
Sive iocos, blandosque sales epigrammate miscet,
Clara invidente Bilbili,
Vnus quattuor hæc sic præstitit ille Secundus,
Ut antecellat plurimos.

 AD LABVLLVM.

---

*Si cœnare voles, Labulle, mecum,
 (Sed cœnare voles, Labulle, mecum,)
 Audi quæ tibi cœna sit parata:
 Perdices aderunt duo duobus.
 Turtur mox aderit, nec ille solus,
 Sed quem casta etiam sequetur uxor.
 Hæc nos frigidulo mero, Labulle,
 Fame vel quoque condiemus ipsa.
 Sed scis qualia vina comparavi?
 Quæ si non vocites Opimiana,
 At certè Optimiana iure dicas.
 Quòd si Grammatici pati recusent,
 Oblato sibi poculo tacebunt.*

CARMEN GENETHLIACON
 Francisco Henrici II. Galliarum Regis F. pri-
 mogenito, decem demum annis nato, post con-
 iugium cum Catharina Medicea initum.

*Fertur in Alcmenes venturus Iuppiter olim
 Brachia, ter noctis continuasse vices:
 Nempe quòd in magni diuinos Herculis ortus,
 Nox, hyberna licet, non foret una satis:*

Sic,

*Sic, princeps, Henrice, tuo quum è semine vellent
 Alciden Gallis gignere fata suum,
 Vnius in prolis conceptum currere messes
 Iusserunt magna cum ratione decem.
 Scilicet haud aliter prorsus quàm pluribus annis
 Formari tantus debuit iste puer.
 Et (si fas homini res est aperire futuras,
 Nec dici vanum numen inane decet)
 Quò deni plures ternis sunt noctibus anni,
 Hoc tuus hic infans Hercule maior erit.*

*****

CARMEN GENETHLIACON

Isabellæ, Henrici Galliarum Delphini, ex
 Catharina Medicea, F.

*E Cce novos peperit Gallis Catharina triumphos
 Iam prole diues altera:
 Natorumque loco, felicem crescere turbam
 Avus nepotum conspicit.
 En, vix dum nata, in cunis Isabella videtur
 Vagire quiddam Regium.
 Moxque iocos blanda tenero cum fratre sororis
 Spectabit Henricus pater.
 At Gallus primis iam nunc miratur in annis
 Suos futuros principes.
 Et quavis tenera, magnum iam frontis honorem
 Notasque regias colit:*

Donec,

*Donec, paulatim, illorum crescentibus annis,
 Spes Gallia adolescat simul:
 Francisco ut domitos forti, victosque pudico
 Isabella amore blandula,
 Gallia conspiciat venerari lilia pronos
 Orbis superbos principes:
 Illi etenim nullus poterit par viribus esse,
 Odisse nullus hanc volet.*

 DE FELICI CORONATIONE
 Henrici II. Francorum Regis.

*FR*ancisco postquam sublato, Gallia sensit
 Cuius lene foret mox subitura iugum,
 Finit, ut potuit, gemitus: animisque receptis,
 Istac fassa fuit commoda damna sibi.
 Ergo age, quamprimum Henrici fac Sequana, Regis
 Ad gelidas Arctos nuntia fama volet:
 Hæc Liger Hesperiiis, Rheni Mosa dicitur ripa,
 Hæc, Rhodane, ambustos perfer ad Aethiopas,
 Gallorum Henricum felicia sceptrata tenere,
 Ingentem ingenti de genitore satum:
 Vix Regem esse tamen: dubium quia fecerit ipse,
 Rex patriæ dici debeat, anne pater.

CLARISS.

CL. V. MICHAELI QUELINO,
 Senatori Parisiensi, quum vxorem ducturus æ-
grotare cœpisset.

*TE, Michael, quodcūque malū tam læta parantem
 Coniugia, è tristi vix sinit ire thoro.*

*Seu febris, seu rheuma hoc est, me iudice, dignum est
 Altera quod febris, rheuma quod interimat.*

*Nam tua vel virtus, vel casta vota puella,
 Materies iusti plena fauoris erat.*

*Perge, Queline, tamen, nec tam bene cœpta morare,
 Finem etiam morbis tempora læta dabunt.*

*Perge puella simul: licet ægrotante Quelino,
 Vix alius toto sanior orbe vir est.*

De Victoria Gallorum, parta apud P E D E-
 M O N T E M, aduersus M A R C H I O-
 N E M V A S T I, Anno clō. 15. XLIV.

*FRancorum victas acies Insubria vidit,
 Vidit, sed Franci robore freta ducis.*

*Namque velut quondam Romā oppressere Quirites,
 Sic est penè sua Francia versa manu.*

*At nunc euersas aquilas Insubria cernit,
 Et colubris rursus lilia iuncta suis.*

*Ergo, seu vincat, seu cedat Francus, utrinque
 Virtutis laudem quo mereatur, habet.*

De pace inter Franciscum I. Galliarum Regem,
& Carolum V. Cæsarem inita.

*V*idimus, heu, fratres in mutua bella paratos,
Vidimus accensas Martis ubique faces.
Nunc tamen, ô superi, placidis allabitur alis,
Aurea perpetuos pax habitura dies.
Quis porrò tanti tibi, Gallia, muneris auctor?
Gallia, quo tandem vindice facta tua es?
Scilicet hic superum favor est, hæc munera cœli:
Non sunt hæc cœli munera tota tamen.
Quippe etiam partem doni sibi vendicat huius
Et Rex, & Regis natus uterque tui.
Roma igitur patria patres numerauerit olim,
Nos patria patres & numeremus auum.

IN PAVLINVM.

*P*Aulino quoties condixi, Testile, cœnam,
Nunquam, quum taceat cætera turba, tacet.
Nec nisi depositis dapibusque meròque quiescit:
Ergo satur, dices, non abit, immo venit.

IN CAE-

IN CÆCILIVM.

*Q*uandocunque sibi parare amicos
 Optat Cæcilius fideliores,
 Hos solo probat æstimatque censu,
 Nec quenquam colit ut suum libenter,
 Virtus unica quem facit beatum:
 Sed cuius titulos superbiores
 Triplex linea vix notare possit,
 Hunc suum vocat, hunc colit libenter,
 Sic servitur, auare, non amatur.

IN BERGEDVM.

*A*udes (ô facinus!) censoris sumere normam,
 Et semper mæsti verba sonare senis.
 Audes, ô mores, ô tempora, dicere, quum sis
 Socraticos inter gloria prima canes.
 Tale tamen demens, tale, inquam, Bergede, ploras,
 Sileni vector qualia nempe rudit:
 Quale gemunt calami crasso tractante bubulco,
 Quale gemit viridi fulta quadriga rota.
 Denique sic ploras, ut qui tua carmina ridens
 Non legat, inuentus sit (puto) nullus adhuc.

Carmen FRANCISCO VALESIO
Galliarum Regi, è Picardia, soluta Landrisij
obsidione, reuerso, oblatum.

*Q*uod, Francisce, tibi iãdudum spondet Olympus,
Id fors obtulerat nuper amica tibi:
Scilicet ut posset victorem agnoscere Francum
Excusso hostili Gallia tota iugo.
Tu tamen hæc (quanuis & magna & certa) tuorum
Non es dilecto sanguine passus emi.
Illasos igitur quòd tu seruaueris hostes,
Nemo metum credat, sed pietatis opus.
Pugnabas et enim nolens pugnare, tuique,
Tunc quũ hostem nolles vincere, victor eras.

IN ZOILVM.

*B*reuem, Zoile, dicis hunc libellum:
O si posset idem omnibus videri.

Ad amicos.

*H*unc quanquam illepidum & malum libellum,
Vos ò perlepidi mei sodales,
Quaeso, sumite blandiore vultu,
Deinde perlegite usque ad umbilicum.

Nam

*Nam vos id rogat ille Beza vester.
 Sed sic perlegite, o boni sodales,
 Ut nec falsa aliqua eruditionis
 Nostra opinio, nec mei tuendi
 Cura nominis vlla, vos moretur.
 Figatis, potius, vel hinc, vel illinc,
 Stellulisque, obelisque, virgulisque,
 Cultu splendidus ut decentiore,
 Testetur titulo tenus parentem.
 Id verò mala turba Zoilorum
 Damnabit (fateor) nihilque dicet,
 Hic, præter titulum meum videri.
 Sed clamet licet usque, & usque, & usque,
 Sit totus volo vester hic libellus,
 Quum vester quoque sit poeta totus.*

*****
 AD ANDREAM TIRAQVELLVM,
 Senatorem Parisiensem, alterum nostri
 seculi Varronem.

*Est tibi natorum quæ computat agmina coniux,
 Est tibi quæ natos bibliotheca parit.
 Fortunata senex, te nulla obliuia mortis,
 Te nunquam totum tollet auara dies.
 Namque alia ex illis mox est ventura propago,
 Ex his est pridem gloria nata tibi.
 Ut verò pereant illi, illorumque nepotes,
 Hæc tamen incolumis cum patre neptis erit.*

IN TOLENONEM.

Tollenda cupidus Toleno prolis,
 Alta dum superat iugum Pyrenes,
 Diuo porrigat ut preces Iacobo:
 Quin Alpes quoque transilit niuosas,
 Petri ut limina visat atque Pauli:
 Et mox Adriacum in sinum reflexus,
 Laureti attonitus Deam precatur:
 Inde per medij maris pericla,
 Sacram perueniens ad usque Idumem,
 Sacratum Domini petit sepulchrum:
 Nec contentus adhuc, latrocinantum
 Arenas Arabum siticulosas
 Gibbo permeat insidens Cameli,
 Sublimem properans ad usque Sinam,
 Et diua iuga sacra Cattarina:
 Quid profecerit hoc labore, queris?
 Tres natos reperit domum reuersus.

CL. V. CALLARTIO I. C.

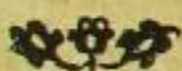
Aureliensi.

EN senos tibi mitto pippiones,
 Ruris munera rusticana nostri,
 Nostri non penitus tamen, sed olim
 Futuri, nisi fortè me fefellit

Patronus

*Patronus mea iura qui tuetur:
 Iura tanta quidem, ut nec his ferendis
 Terga sufficiant onusta muli.
 Hos ergo tibi mitto pippiones.
 Ob testorque Deum simul, beato
 Ut senis tibi messibus peractis,
 Fas sit coniuge de tua pudica,
 Tot natos numerare vagientes,
 Quot foetus tibi mitto pippientes.*

In viros, more turpissimo, γυναικωποις

*C*Incinnatulus ille, cui undulati,
 Propexique humeros grauant capilli,
 Qui tersa cute, blasulaque voce,
 Qui patis oculis, graduque molli,
 Et pictis simulat labris puellam:
 Heri, Posthume, nuptias parabat,
 Quum nequissimus omnium sacerdos,
 Urbanus tamen, & facetus ille,
 Vtra sponsa foret, rogare coepit.

Carino admodum nasuto.

Quod quacunque venis, fuga est, Carine,
 Cediturque tibi velut Tribuno,
 Tandem, desine, quaeso, gloriari:
 Naso, non tibi, ceditur, Carine.

In Posthumum καὶ Ἰερατον.

Quantumuis Libitina frequens spectetur in urbe,
 Et proprios vitent femina virque lares.
 Solus in urbe manes, atque id, mi Posthume, iure:
 Nā quocunque venis, quid, nisi pestis, adest?
 Quid si corripiat te pestis in urbe morantem?
 Nempe etiam pesti, Posthume, pestis eris.

In Pseudepiscopos Pontificios.

Mitrati quocunque ferant vestigia patres,
 Prælate apparent aurea signa crucis:
 Sive adstant aris, stulto mirante popello,
 Vna illis cura est ingeminare cruces:
 Sive domo egressi privata negotia curant,
 Mille manu signant versicolore cruces:
 Ludere sæpe etiam, & scortari, & stertere sæpe,
 Et medias inter credo cacare cruces.

Si causam

*Si causam rogites, id non facit vlla tuendi
Cura gregis, Christi cura nec vlla crucis,
Verùm homines natos cruciãdis omnibus, æquum est,
In manibus promptas semper habere cruces.*

In eisdem.

*Nil mirum est statuas vos commendare libenter,
Ipsi quum sitis Pontifices, statua.*

In Cyclopicam αρχοφαγία.

*Aras atque focos vt defendere Quirites,
Summa quibus pietas ara focusque fuit:
Sic horum soboles, pro carne & sanguine certat.
Quorsum aras etenim, vel sine carne focos?*

*IN POMPILIVM gibbosum, & disertum
Poëtæ nomen affectantem.*

*Errat Pompilium quisquis negat esse poëtam,
Et omnium quidem optimum.
Pompilium gibbo duplici, nugis que canoris
Notum ἀμφίκορον omnibus.
Nam reliquis satis est, Parnassi in limine Musas
Si vel salutent eminus:
Atqui Pompilius Parnassum hinc inde bicornem
Totum ferens obambulat.*

y j

IN ZOILVM.

Zoile, non cessas nostrum damnare libellum,
 Errores solitus connumerare meos.

Vt mala sint, at non sunt pessima carmina, quorum
 Zoilus errores enumerare potest.

Εἰς Ἑρμιῶ ἱατρὸν ἀναχόν.

Παμμαθῶν ζώσας μοναχῶν μαρτύρατος Ἑρμιῆς,
 Εἰς ἱατρῶν παῖδας αὐτομολῶν ἀπέβης.

Εὐ γ' Ἑρμῆ γυναιε, μίαν μοναχός τ' ἱατρὸς τε
 Ἀσκήσας τέχνῳ, δὲ νεκροπομπὸς εἶν.

In eundem.

Vixisti monachus monachorum dedecus Hermes,
 Nunc medicorum idem dedecus es medicus.

Fallor? an ut fueras monachus ψυχέμπορος olim,

Idem Hermes medicus nunc νεκροπομπὸς eris?

IN PETRI BEMBI Patritij Veneti
 historiam Venetam.

Clara urbi Venetum debes natalia, Bembe:
 Vrbs eadem clara est munere, Bembe, tuo.

Τυρά-

*Tu patria felix, felix te patria ciue,
 Bembe: tamen debet patria plura tibi.
 Nam mortale fuit patria quod munus habebas:
 At, quam das patria, vita perennis erit.*

MELIORI VOLMARO præcepto-
 ri summè obseruando.

*ERgo placet nostros iterum vulgare furores?
 Ergo semel non est desipuisse satis?
 Sic, Volmare, iubes: Et ego tibi (quæso) iubenti
 Quid tandem iusta cum ratione negem?
 Quid facerem? quæ nos tibi consecrauimus olim,
 Eripere hæc eadem quo tibi iure queam?
 Adde, quòd ipse tuus quum sit quoque muneris auctor,
 Hæc quum dona petis, tu tua dona petis.
 Fama igitur valeat, nos iam nil fama moratur,
 Fas, tibi quò placeam, displicuisse mihi.*

CL. V. IOACH. CAMERARIO,
 viro doctorum ætatis suæ Germanorum
 facilè principi.

*ERgo meos etiam laudas, Ioachime, libellos,
 Et mea, quæ recites, carmina digna putas?
 O nimium natos felici sydere versus,
 Quæis tam facundo contigit ore cani!*

y ij

*Inunc, Mome, crepa. Nam quis, nisi pessimus, illa
Nunc odisse velit, quæ Ioachimus amet?*

In Rom. Pontificum carnificinam.

*ET flammis & aquis crustacea numina seuus
Romæ tuetur Pontifex.*

*Nec mirum. Hæc etenim crustacea numina certè
Formant aquæ, flammæ coquunt.*

In nouam Triada, Ecclesiæ Apostaticæ
rectricem.

*D*ira Trias, pictor, pistor, pastorque furentes
Plerosque arbitrio fert agit atque suo.

*Ille Deos pingens, hic pensens, caustior illis
Pastor, cui cibus est ille utriusque labor.*

*Artibus haud paruis: aliis spectacula præbens,
Dans aliis præter paruula crusta nihil.*

*Quàm cautus, cui pro nihilo sic omnia cedunt!
Quàm stulti huic dantes omnia pro nihilo!*

In eiusdem Triadis certamen.

*I*ndice sacrisco pictor pistorque feruntur
Artis certamen constituisse sua.

*Tum pictor, Cælum, terramque, hominesque, deosque,
Deniq; quod libuit, pinxerit ista manus.*

Ast ego

*Ast ego (pistor ait) quod pinso, ubi iusserit iste,
 Fit Christi corpus, tute quod, ecce, colis.
 Corpus (ait pictor) paucas hoc durat in horas.
 At nostrum longo tempore perstat opus.
 At tu, (inquit pistor) pictura ludis inani,
 Quum nostrum verè corpora pascat opus.
 Ergo (pictor ait) tu ventri numina pinsis?
 Vermibus (at pistor) numina pingis? ait.
 Tum Iudex. Satis ô, satis ô certastis amici,
 Quandoquidè hæc multis pandere sacra nefas.
 Ite domum potiùs, concordi & pectore, Christos
 Iste mihi pingat, pinsat & iste mihi.*

 In Sacrificorum cereos & lampadas.

*Quum sint sacrifici meræ tenebræ,
 Noctis noctua nec tam amet tenebras,
 Quam lucem hi fugiunt tenebriones:
 Cur, seu luce rudunt nefanda sacra,
 Seu noctis tacitas boant per umbras,
 Agunt omnia testibus lucernis?
 Nempe ut, quos stolidæ subinde turbæ
 Possint vendere callidi, perennes
 Ipsis sufficiat lucerna fumos.*

y iij

Ex Græco.

P Inxisti pulchra nuper Phaëtonta tabella,
A Altera Deucalion picta tabella tua est.
*E*t pretio rogitas quónam sit dignus uterque?
*I*lle quidem flammis, hic bene dignus aquis.

Illustriss. Principi, CHRISTOPHORO
 Comiti Palatino, Bauariæ
 Duci, &c.

E Cce tibi quale argentum Burgundia gignit:
*Q*uaque etiam salsa munera fundit aqua.
*D*ulcis opum gustus, sale nil contra acrius uno:
*I*ntegra sic hominum symbola sortis habes.
*F*axit at ille tua Dominus qui pocula vitæ
*T*emperat, ô magni magna propago patris,
*T*e neque dulcedo fallat, neque vexet amaror,
*Q*uin potius currat sors moderata tibi.

In Nouercas è Græco.

S Tantem Nouerca verberans imaginem,
*C*ecidi cadente, iacente nunc iaceo miser.
*P*riuigne, metuas quoque nouercam mortuam.

Ad

AD PRISCVM in Aulicos.

AEOlus *AEolia* quisnam dicatur in aula,
 Claudere nunc ventis, nunc reserare fores,
 Dicere, Prisce, iuvat: dicentem sedulus audi:
 Hoc quoque ne pereas naufragus ipse mari.
AEolus hic vera est magnorum, crede, figura,
 Est quibus in toto vanius orbe nihil.
AEolia aula quid est, nisi quas nos cernimus aulas?
 Nempe aliud rediens rursus in orbe Chaos.
 Hinc Euri, Corique ruunt, hinc nubilus Auster,
 Hinc Aquilo rigido iussus ab axe volat.
 Hinc mundi pelagus vertuntque ruuntque procella,
 Rarus ut his currat navita tutus aquis.
 Hæ sunt *AEolides*, loca fæta furentibus Austris.
 Aspice disruptas undique, Prisce, rates:
 Et si fortè sapis, cursum in contraria flecte:
 Stultus, ab hac vitam qui sibi morte petit.

IN TURNONVM, indoctum quidem,
sed doctorum non paucorum
Mecœnatem.

INdoctus doctos pascis, Turnone: beatus,
 Si tam animo saperes, quàm tibi mensa sapit.
 Euge tamen, Musa, vestras alere improbus artes
 Quum detrectet honos, sic modò pascat o'vos.

Εἰς τὸν Χριστὸν πάσας τὰς ἐναντίας ἀρχάς, καὶ ἰξου-
σίας, ἐν τῷ σαυρῷ θριαμβύσαντα. ὡς ἐν διαλόγῳ,
τοῦ μὲν παροδίτου ἐπεροϊάντος, αὐτῷ δὲ τοῦ Χριστοῦ
ἀποκλεινομένου.

Αἶ, αἶ! τίς σε, Φερέσβιε, δύσμορος ἔκτανεν; αἶ, αἶ!
Σωσίβροτόν σε μακρὴς τίς θανάτωσε βροτῶν;
Οὐ καίφαστόσον, οὐ δολερόν περδοῖτο φίλαμα,
Οὐδ' ἀδικοὶ μαροῦ τοῦ Γιλιάτοιο χέρες.
Μήδεα πατρὸς ὅσαν, τοῦ μόν τε τοι ἥπιον ἥδος
Ἀμπλακίας ἐλέω τὰς σὺ ἀμυνάμενον.
Πῶς ἢ κρητὴς ἐκείνης; πῶς πανδαμάτωρ ἐδαμάθης;
Πῶς ἀπαθὴς ἔπαθες; πῶς θάνες ἀθάνατος;
Καὶ κλισῆς καὶ κλισὸς ἐὼν, ἀπαθὴς τε παθητὸς,
Καὶ θεὸς ὢν θνητὸς, καὶ βροτὸς ἀθάνατος.
Οὐτῶς δὲ θάνατον θανάτῳ θανάτωσα, θεάμα
Τερπνὸν ἐπουρανίοις, τερπνὸν Ἰπριχθονίοις.
Φεῖ σοφίης βάθος. ὦ θείας μέγα θαῦμα περνοίας,
Φρικτὸν ἐπουρανίοις, φρικτὸν Ἰπριχθονίοις.
Ἐρρ' αἶδου κνέφας, ἔρρ' εὐ σατῶν ὀλεσίμβροτε, αὐτὸς,
Αὐτὸς (ἰδου) ζωῆς περὶ ξένος εἰ θάνατος.

Hoc

Hoc Epigramma ISAACVS CASAV-
BONVS ex Græco sic elegantissimè &
felicissimè Latinè vertit.

*E*heu! quis vitæ auctorem te sustulit? eheu!
Quisve salutem hominum perdere te potuit?
Non Caiphas adeò, non oscula perfida Iudæ,
Aut, Pilate, tuæ, conscelerate, manus:
Consilia ut Patris, propria & clementia mentis,
Dum tua, te miserans, improba facta luo.
Iudicium iudex subis! indomitúsque domaris!
Nil patiens pateris! non moriens moreris!
Quippe creator ego atq; creatus, homóque, Deusque,
Nil patiens patior, non moriens morior.
Mortem ita morte dedi morti: latissima præbens
Gaudia cœligenis, gaudia terrigenis.
Aptæ ô mentis opus! diuina ô consilia! istud
Cœligenæque stupent, terrigenæque stupent.
Inunc, Orce niger: Sathan, & tu perditor, inunc:
Ipsa viden? vitæ mors tua facta via est.

In Pseudocleri Romani votium coelibatum.

*R*omana in primis abigat quum Curia quot quot
Legitimi iurant foedera sancta thori.
Cur, age, cur patres cupiunt fratresque vocari,
Quot quot alit summi Curia Pontificis?

*Scilicet hisce Deus pater est, Ecclesia mater,
Vna quibus patrem turba cynada parit.
Immò quis patribus plenas & fratribus istis,
Crediderit vacuas matribus esse domos?*

In ebriosos.

*Q*uæris quis sit homo ebriosus, at qui
Nullus est homo, Nauole, ebriosus.

In Gallicam anarchiam.

*P*ostibus affixas leges edictaque passim
Grandibus est (fateor) cernere sculpta notis.
Sed quorsum affixa nobis sculptaque tabella,
Ipso si iudex poste loquente tacet?
Vin' (ô rex) igitur regni succurrere rebus?
Ne leges, verùm figere disce reos.

IN TRES EXIMIOS ÆTA-
tis nostræ Ecclesiastas.

*G*allica mirata est Calvinum Ecclesia nuper:
Quo nemo docuit doctiùs:
Est quoque te nuper mirata, Farelle, tonantem:
Quo nemo tonuit fortiùs:

Et miratur

*Et miratur adhuc fundentem mella Viretum:
 Quo nemo fatur dulciùs:
 Scilicet aut tribus his seruabere testibus olim,
 Aut interibis, Gallia.*

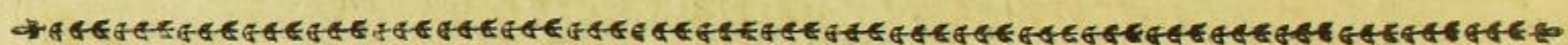
P. MELISSO SCHEDIO.

*M*ellitissime, quaeso, mi Melisse,
 Quo mellita magis nec ipsa mella,
 Nec ipsi lepidi magis lepores,
 Nec est ipsa Venus magis venusta,
 Quisnam hoc nomine te beavit augur?
 Fallor, an tibi vel nouem Camoena,
 Vel ipsae Charites tibi hoc, Melisse,
 Praesaga puero dedere nomen?
 Sed o parcite vos mihi, Camoena,
 Et vos o Charites. Melissus iste
 Quorsum? Nam potiùs vel est mel ipsum,
 Vel est ipsa opifex μελίωσα mellis,
 Vel certè ipsius officina mellis.

IN PONTICVM.

*E*sse lupum nosti, pastoris nomine falso
 Commissas tectus qui sibi glubit oues.
 Das tamen argentum, das aurum, praedia, villas,
 Et quaecunque lupi flagitat ingluuies.

*Nam tibi religio est illum ablegare petentem,
 Ast huic religio est maxima non capere.
 Das igitur quiduis, & quiduis arripit ille:
 Tu dando, hic nunquam est accipiendo satur.
 Vt peccata, inquis, redimam. Immò quis furor hic est,
 Vt pecudem serues, pascere velle lupum?*

In Pontis triplicis aquæductum, Gardo flumini
 inter duos montes, nulla tanti artificis addita
 inscriptione, impositum, tertio à Ne-
 mauso miliari.

Montibus impositos cantavit Gracia montes,
 Pyramidum ostentat barbara Memphis opus:
 Plus est quod cernis, triplicis coniungere pontis
 Fornicibus, montes sic potuisse duos.
 Et plus est (victam quo se natura fatetur)
 Imposuisse ipsis flumina fluminibus.
 Et rursus hoc plus est, contempto laudis honore,
 Artificem nomen subticuisse suum.
 Mire opifex, quod tu fecisti, sit licet ingens,
 Quod non fecisti, plus ego miror opus.

In linguæ

In linguæ Latinæ à ROBERTO STEPHANO patre, & Græcæ ab HENRICO STEPHANO filio, collectos & editos thesauros.

A Vsonias quondam Musas Robertus egentes
 Excepit grato prouidus hospitio.
At nunc Henricus, patris vestigia sectans,
Errantes Graias excipit hospitio:
 Illæ autem memores accepti muneris, ecce
 A Eternas Stephanis constituere domos.
 Vos æternùm igitur, Stephani, nunc uiuite. Namque
 A Eternum præstant uiuere Pierides.
 Et vos cum Stephanis æterno fœdere pactæ,
 Et Graiæ & Latia uiuite Pierides.
 Tu quoque Musarum cultrix, Musis Stephanisque
 Communes colito sedula turba domos.

In Eam cui mortuæ & iam tumulandæ uiuus fœtus
natus est, ex Valerio Max.

P Regnante infelix amissa uxore maritus,
 Vnas dum geminis apparat exequias,
 Extinctæ (dictu mirabile) matris ab aluo
 Saluus & incolumis prodiit, ecce, puer.
 Salue, infans, elate prius quàm nate, sepulchrum
 Cui cunas, vitam mors properata dedit.

*Mortua tu verò, superata morte, triumphā,
 Post tua nimirum funera facta parens.
 Denique tu cunctos inter celebrare maritos,
 Vni cui sobolem mors homicida dedit.*

In Romanos Sacrificos.

*SI qua tibi, Romane, fides adhibenda, tyranne,
 Larva tegit summi quem sacra Pontificis.
 Auspiciis cuicumque tuis manus uncta refulget,
 Et capitis raso vertice fulget apex,
 Quinque ubi conceptas tacito cum murmure voces
 Fuderit (hæc siquidem pandere sacra nefas)
 Ecce manus medias inter (si credere fas est)
 Vera caro euadit qui modò panis erat.
 Non igitur te Pontificem nunc dixero, verum
 Carnificem, & patrem dixero carnificum.*

In nouam illam, & seculis omnibus superioribus
 inauditam stellam, cum illa carnificina Gallica
 nefandissima exortam, AVgusto mense, Anno
 Domini 1572,

PROGNOSTICON.

*Iste nouus nullo metuendus crine Cometes,
 Et radians puro cui nitet igne iubar:
 Ecquid portendat terris, Deus ille deorum
 Nouit, & ostendent tempore fata suo.*

Quòd

*Quòd si humana aliquid possunt præsciscere mentes,
 Talia rimari nec mihi signa nefas:
 Fallor ego, aut ille est Iesseam qualis in urbem
 Duxit ab Eoo qui prius orbe Magos.
 Et qui nascenti præluxit, nuntiat idem
 Ecce redux reducem rursus adesse Deum.
 Huic igitur felix, ò turba applaude piorum,
 Herodes, caueas tu tibi quisquis eris.*

 C L. V. P E T R O P I T H E O, qui ver-
 sus quosdam suos ægrifomnia vocarat.

***A**E Grifomnia quæ vocat suarum
 Hostis Pitheus elegantiarum
 Nunquam dixero somnationes,
 Verùm dixero cogitationes
 Bellas, perlepidas, perelegantes:
 Quales nempe suis bona ministrant
 Sanis & vigilantibus Camoena.
 Quibus nec vetus ille somniator
 Ascraus sua comparare possit,
 Sacro somnia somniata monte:
 Et quales sibi cogitationes,
 Quisquis mente sapit, velit venire
 In mentem vigili atque somnianti.
 Non hac Pitheus ergo somniauit,
 Quæ quum credidit esse somniata,
 Fuit Pitheus ipse somniator.*

Quòd si se negat ipse somniasse,
 Isthaec somnia quando somniauit,
 Quantò est certius evidentiùsque,
 Nunquam talia somniasse quenquam,
 Tantò est certior ipse somniator:
 Ut qui somnia somniata credat,
 Quae sunt somnia somniata nunquam.
 O felix vigilansque somniansque,
 Qui simul vigilésque, somniésque:
 Quàm doctus vigilare somniando,
 Tam doctus vigilando somniare.

DE P. MELISSI SCHEDII,
 Franci, in signibus, tribus videlicet liliis, partim
 aureis, partim argenteis, expressis.

Tibi lilia conuenire Franco,
 Franca lilia consecrata genti,
 Non est qui meritò neget, Melisse.
 Sed quum lilia candor ille purus
 Grata precipuè ac venusta reddat,
 Qui fit virgineum, rogo, ut nitorem
 Intacta niuis emulum nitorem,
 Vlo diuitis ut libet metalli
 Sic tandem violaueris colore?
 An quòd (maxima factitare pridem
 Sicut pars hominum ferè assuevit)
 Sit candore animi tibi innocentis

Argentum

Argentum pretiosius vel aurum?
 Nequaquam, puto: quum meo Melisso
 Nil sit candidiusve, puriusve:
 Immò quòd tibi candor ille purus,
 Candor ille animi sit innocentis,
 Quod argentum aliis, quod est & aurum,
 Quos inanis opum cupido ludit.

Ergo viue diu, & vale, Melisse,
 Dùmque argento alij incubant & auro,
 Tu veris frutor bonis beatus.

Sic longum vigeantque floreantque
 Candidissima lilia ista florum,
 Candidissime, mi Melisse, tecum.

Et novos quoque gignito Melissos,
 Nova & lilia, lilia ista gignant.

Sic longum videantque floreantque
 Canis lilia cana cum Melissis.

~~~~~

E Græco.

Diuitiis frutor, tanquam moriturus, & idem
 Tanquam victurus parcito diuitiis.
Felix qui vitæ & mortis sic diuidis annos,
Vita tibi vt condat, Mors tibi promat opes.

Catelle, crispulis decenter auribus

Tristitias omnes exhilarare potis.

Catelle, cuius ipsa etiam iracundia

Sedari quævis protinus ira queat.

Catelle, cuius dominus iram & gaudium

Ipse tuo unius temperat arbitrio.

Catelle, caudæ blandientis verberæ,

Omnem abigens domini pectore mœstítiam.

O si illecebra fortè carminis pari,

Vah, possem illecebras equiparare tuas.

O si ipse potius homo creatus non canis,

Esse Deo possem quod mihi tute canis:

In Missam imitatio Politiani.

Missam dicit Aruns, melior missam facit Aulus,
Nam minus est multò Dicere quàm Facere.

In Ebriosos.

Belidas fingunt pertusa in dolia vates
Mox effundendas fundere semper aquas.

Nomine mutato narratur fabula de te,

Ebrie, quæ meas qui sine fine bibis.

Quin etiam hoc in te quadrat, turba ebria, quòd sint
Corpora quæ fuerant, dolia facta tibi.

A ij

THEODORVS BEZA, annum vitæ
iniens climactericum LXIII. hæc scribebam, hu-
ius vitæ sator, alterius cupidus: XXI V. Iunij,
Anno vltimi temporis cl o. lo. LXXXII.

*LVx natalis aue, senos repetita per annos
Decies, tribus super additis:*

*Quos ego, quantumuis per devia deuius errans,
Tamen peregi haud auis.*

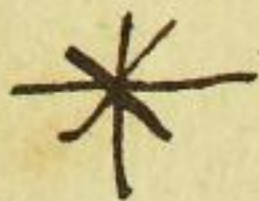
*Dic verò, nostra procul hinc an meta senectæ,
Vel duriora nos manent?*

*Verùm ò stultus ego, qui te hæc arcana reposcam,
Quum seipsa non norit dies.*

*Sive autem voluendus adhuc, sive annuus iste
Sol me reuisit vltimus,*

O Deus, hoc Beza facilis concede precanti:

Tege quod fuit, quod erit rege.

In diem natalem Clariss. viri, & spectatiss. pietatis
ac doctrinæ D. IOANNIS IACOBI
GRYNÆI, Basiliensis Ecclesiæ fidi Pasto-
ris ac Doctoris, quadragesimum primum an-
num, quum hæc scriberentur, ingredientis.

*SAluete Octobres iterumque iterumque Calenda,
Nulla quibus toto fulget lux clarior anno.
Nam reliquas nobis Sol luces aduehit ortus,*

Tu contra

Tu contrà alterius nobis noua lumina Solis
 Grynæi magni natalibus orta dedisti.
 Quem Deus ut cœli nascentem vidit ab arce,
 Vive, infans, inquit, vive: & crescentibus annis,
 Ingenio, & cunctis veris virtutibus auctus,
 Helueticis tutare meos feliciter oris,
 Inde meum toto sparsurus nomen in orbe.
 Dixerat: applausit lato cui murmure cœlum.

Vos igitur saluete iterùmque, iterùmque Calenda,
 Et quater ut denis simul octonisque diebus
 Fulstis, vestro faustè sic semper alumno
 Centenas minimum luces implete reuersa.

PAVLO QVARTO, Pontifici Romano.

PANE & aqua Paulus contentus vixerat olim,
 Quum traheret rubra sarmata longa toga:
 Hic idem ingluuiem dapibus nunc pascit opimis,
 Cuius nunc onerat terna tiara caput.
 Miraris factum? mirari desine, Roma,
 Iussisti esse lupum qui fuit antè canis.

IN ROMAM, Poëmate Germani Aude-
 berti Aurelij, pulcherrimè descriptam.

SAXEA quæ fuerat, cœlùmque solùmque laceffens,
 Et mole iam grauis sua,
 Conciderat, solisque diis visenda ruinis
 Semet iacebat obruens.

A. iij

*Hæc (mirum dictu) chartacea facta resurgit,
 Tantòque stat viuacior,
 Artificum quantò cunctorum scalpra, poëta
 Morti domitrix vincit manus:
 Marmoràque exuperant quantò prædura tabella
 Vatum exarata pollice.
 Struxeris ergo tuæ simulachrum, Romule, Roma,
 Auguste, quod poliueris:
 A (vestra liceat mihi dicere pace Quirites)
 Romam Audebertus condidit.*

In accuratissimam Chronologiam, ab eruditissi-
 mo Theologo ABRAHAMO BUCOL-
 ZER O editam, & ante vltimam operi tanto
 manum impositam, mortuo.

*T*Empora dinumerans, indefessòque labore
 Orbes ret exens temporum,
 Perplexa euoluens, & clara in luce reponens
 Altis tenebris obruta,
 Sicne opere in medio, nos, Bucolze, relictos
 Sursum profectus deseris?
 At te parte operis liceat plus dicere laudis
 Iusta que adeptum gloria,
 Quàm nimum multos, operis que falsa peracti
 Imago pridem decipit.

IN GVLIELMI SALVSTII

Heptameron, Gallicum poëma, æterna
memoria dignum.

Hebdomas una, Deo verbum genitale loquuto,
Nascente mundo ut extitit:

Sic repetens certo septena volumina gyro,

Mensèsque & annos metiens,

A Euum impertitur mundo, sese hacce fatenti

Hebdomade natum viuere.

Huius ad exemplar dum nobis, docte Salusti,

Hebdomada condis alteram,

Sic fateor, nobis mundus non nascitur alter:

Illum sed unum conditum.

Sic nobis totum enarras diuinitus, alter

Penè eius ut sis artifex.

Hinc prior ut mundi primis natalibus orta,

Mundo coeua permanet,

Sic tua posterior natalibus orta secundis,

Nunc te perennat hebdomas.

IN CL. V. STEPHANI PASCASII,

in Senatu Parisiensi Aduocati, imaginem,
manibus carentem.

Quàm bene, Pascasi, tua qui depinxerat ora,
Addendas picto noluit esse manus!

Seruati ore tuo nam quum sint mille clientes,

Nemo ex mille tibi sensit adesse manus.

In Symbolum CL. V. IACOBI MONA-
VII, patricij Vratislaviensis,

DEVS FACIET.

*P*romissi Deus est auctor: quidnã ambigis amens?

*P*romittente opus est sint rata cuncta Deo.

*Q*ui bene cuncta facit, fecit, faciet quoque porro.

*D*issimilis nunquam scilicet ipse sui.

*C*œpit opus, præstabit opus: namque unica quicquid

*I*nchoat ista manus, perficit ista manus.

*E*t facit ipse unus: quanuis quod perficit unus,

*A*lterius faciat sæpius ipse manu.

*S*ic igitur faciet cuncta ut tua vota precésque

*R*es superet tandem tota peracta tuas.

*S*ic (inquam) faciet, tibi si fortè optio detur,

*U*t fieri haud aliter, quàm velit ipse, velis.

*T*u verò interea facito facienda vicissim,

*I*lius & nutu sic tua facta rege:

*U*t rectè quoties tu quicquam feceris olim,

*A*uctorem hunc operis noueris esse tui.

IN CL. V. FELICIS PLATERI,

Basiliensis poliatri, domum, tanto domino

dignissimam.

*H*anc quisquis, hospes, aspicias domum, domum

*S*i te videre fortè credis, falleris.

Nam

*Nam quicquid orbis continet dignum aspici,
 Quæ continet domus, domum cur dixeris?
 Vin' aëris, vin' æquoris, seu fluminum,
 Vin' orbis uniuersa quâ patent sola
 Stans intueri uno in loco miracula?
 Mentem hîc habes, oculos habes quod expleat.*

*Quid amplius? quod iure mireris magis,
 Istius berus & artifex domus, domum
 Et nomine & reapse Felix anteit:
 Homo artium omnium, omnis homo solertia.
 Felicis ut domum & hominem si videris,
 Non iam domum, sed orbis epitomam in domo,
 Hominéque in uno homines bonos, industrios,
 Et eruditos penè cunctos videris.*

I A C O B V S L E C T I V S

Theodoro Bezæ.

*P*Runa manu tibi lecta mea quæ paucula mitto,
 Villa dedit parco Burdiniana sinu:
 Quæ Pomona tuo non displicuisse palato
 Si scierit, plenis deinde dabit calathis:
 Nec tamen inficior, longè, mi Bezæ, probari
 Iudicio malim carmina nostra tuo.
 Spero equidem. Exiguâ qui vix mihi præbet Apollo
 Parcus aquam, plenis deinde daret cyathis.

B j

THEODORVS BEZA, Iacobo Lectio
Iurisconsulto, & patricio Geneuensi.

*Q*ua mihi misisti, Lecti lectissime, pruna,
Pruna tua ipsius qua mihi lecta manu,
Ut placuere suo mihi degustata sapore,
Sic placuere tua quod mihi lecta manu.
Sed placuere magis qua lecta Heliconis in hortis
Docta ferta tua sunt mihi missa manu.
Esto igitur nobis Helicon, monsque ipse bicornis,
Qua tibi villa prius Burdiniana fuit.

E I D E M.

*I*mmeritum quod me dignaris nomine Phæbi
Accipe, mi Lecti, qua ratione probem.
Obstruit interdum ceu Phæbi lumina Phæbe,
Sic Phæbe esto mihi, sim tibi Phæbus ego.

In Classem Hispanicam, omnium quæ vnquam in
Oceano extiterunt, tum nauium numero, tum
rebus omnibus instructissimam, diuinitus ad
Anglicanæ classis conspectum profligatam.

*S*trauerat innumeris Hispanus nauibus æquor,
Regnis iuncturus regna Britanna suis.
Tanti huius rogitas fuerit qua causa duelli?
Impulit Ambitio, vexit Auaritia.

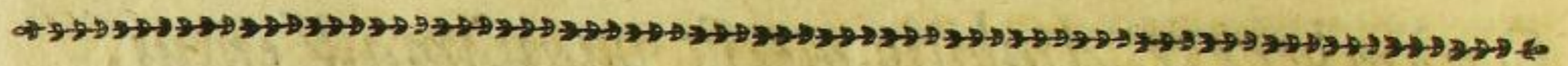
Quàm

*Quàm bene te, Ambitio, merſit vaniſſima, Ventus,
 Et tumidos tumida vos ſuperatiſ aquæ!
 Quàm bene raptoreſ orbis totiuſ Iberoſ
 Hauſit inexhauſti iuſta vorago maris!
 At tu, cui venti, cui totum militat æquor,
 Regina, ô mundi totiuſ una decuſ:
 Sic regnare Deo perge, ambitione remota:
 Prodigæ ſic opibuſ perge iuuare píoſ,
 Vt te Angli longùm, longùm Angliſ ipſa fruariſ,
 Quàm dilecta boniſ, tam metuenda maliſ.*

De Poëmate Clariff. V. IOANNIS PAS-
 SERATI, Regij bonarum literarum in
 Academia Pariſienſi Profeſſoriſ: cuiuſ inſcri-
 ptio eſt NIHIL.

P Ace mihi liceat, ſapienteſ, dicere veſtra,
 Qui factum ex nihilo dicitis eſſe nihil.
 En qui voſ verbis, qui voſ ratione refellat,
 Et quiddam faciat quod fuit antè nihil.
 Quiddã (inquã) ex nihilo faciat, quo credere quidquã
 Grandiuſ, aut etiam fingere velle, nefas.
 Immò, quod mirum magiſ eſt, qui miſceat unã
 Sic alicui nihilum, ſic aliquid nihilo,
 Vt confirmet idem ſimul eſſe, aliquidque nihilque,
 Et neutrũ eſſe probet, quod ſit utrumq; tamen.
 Miruſ homo, Nihil eſſe aliquid ſtatuerſue negãſue,
 Quòdq; negat ſtatuenſ, quod ſtatuitq; negãſ.

B ij

Sequitur illud ingeniosissimum, & in-
scriptum NIHIL,
Poëma CL. V. IOANNIS PASSERATI,
Regij in Academia Parisiensi Professoris.

Ad ornatissimum virum
ERICVM MEMMIVM.

*I*Anus adest, festa poscunt sua dona Kalendæ,
Munus abest festis quod possim offerre Kalendis.
Siccine Castalius nobis exaruit humor?
Usque adeò ingenij nostri est exhausta facultas,
Immunem ut videat redeuntis ianitor anni?
Quod nusquam est, potiùs noua per vestigia quæram.
Ecce autem partes dum sese versat in omnes
Inuenit mea Musa NIHIL, ne despicere munus.
Nã NIHIL est gëmis, NIHIL est pretiosius auro.
Huc animum, huc igitur vultus aduerte benignos:
Res noua narratur quæ nulli audita priorum.
AVsonij & Grayi dixerunt cætera vates,
AVsonia indictum NIHIL est Græcæque Camœnæ.
E cælo quacunque Ceres sua prospicit arua,
Aut genitor liquidis orbem complectitur vlnis
Oceanus, NIHIL interitus & originis expers.
Immortale NIHIL, NIHIL omni parte beatum.
Quòd si hinc maiestas & vis diuina probatur,
Num quid honore deum, num quid dignabimur aris?
Conspectu lucis NIHIL est iucundius alma,

Vere

*Vere NIHIL, NIHIL irriguo formosius horto,
 Floridius pratis, Zephyri clementius aura:
 In bello sanctum NIHIL est, Martisque tumultu:
 Iustum in pace NIHIL, NIHIL est in fœdere tutum.
 Felix cui NIHIL est, (fuerant hæc vota Tibullo)
 Non timet insidias: fures, incendia temnit:
 Sollicitas sequitur nullo sub iudice lites.
 Ille ipse inuictis qui subiicit omnia fati
 Zenonis sapiens, NIHIL admiratur & optat.
 Socraticique gregis fuit ista scientia quondam,
 Scire NIHIL, studio cui nunc incumbitur uni.
 Nec quicquam in ludo mauult didicisse iuuentus,
 Ad magnas quia ducit opes, & culmen honorum.
 Nosce NIHIL, nosces fertur quod Pythagoreæ
 Grano herere fabæ, cui vox adiuncta negantis.
 Multi Mercurio freti duce viscera terra
 Pura liquefaciunt simul & patrimonia miscent,
 Arcano instantes operi, & carbonibus atris,
 Qui tandem exhausti damnis, fractique labore,
 Inueniunt atque inuentum NIHIL usque requirunt.
 Hoc dimetiri non vlla decempeda possit,
 Nec numeret Libycæ numerum qui callet arenæ:
 Et Phæbo ignotum NIHIL est, NIHIL altius astri s.
 Tūque, tibi licet eximium sit mentis acumen,
 Omnem in naturam penetrans, & in abdita rerum,
 Pace tua, Memmi, NIHIL ignorare vidēris.
 Sole tamen NIHIL est & puro clarius igne.
 Tange NIHIL, dicēsque NIHIL sine corpore tægi.*

*Cerne NIHIL, cerni dices NIHIL absque colore.
 Surdū audit loquiturque NIHIL sine voce, volatq;
 Absque ope pennarū, & graditur sine cruribus ullis.
 Absque loco motūque NIHIL per inane vagatur.
 Humano generi utilius NIHIL arte medendi.
 Ne rhombos igitur, neu Thessala murmura tentet
 Idalia vacuum traiectus arundine pectus,
 Neu legat Ideo Dicta in vertice gramen.
 Vulneribus seui NIHIL auxiliatur amoris.
 Vexerit & quanuis trans mæstas portitor undas,
 Ad superos imo NIHIL hunc reuocabit ab orco.
 Inferni NIHIL inflectit præcordia regis,
 Parcarūque colos, & inexorabile pensum.
 Obruta Phlegræis campis Titania pubes
 Fulmineo sensit NIHIL esse potentius ictu:
 Porrigitur magni NIHIL extra mœnia mundi:
 Diique NIHIL metuūt. Quid lōgo carmine plura
 Commemorem? virtute NIHIL præstantius ipsa,
 Splendidius NIHIL est, NIHIL est Ioue denique
 Sed tēpus finem argutis imponere nugis: (maius.
 Ne tibi si multa laudem mea carmina charta,
 De NIHILO NIHILI pariāt fastidia versus.*

IN LVDOVICI MASVRII Poëma
De Babylonis ruina.

*D*um Masuri grande ore tonas Babylona ruētem,
 Cantata est quanta Troia nec ipsa tuba:

Est quod

*Est quod Mæonides, est quod tibi maior & ipso
 Mæonida, inuideat forsitan ipse Maro.
 Error in hoc tamen est, Masuri, quod carmine tanto
 Mansuram eternum quam ruis edificas.*

*In Horrendum parricidium aduersus HENRICUM
 CVM IIII. Gallia & Nauarra Regem, at-
 tentatum, à IOANNE CASTELLO,
 Parisiensi, Iesuitarum discipulo, & iisdem con-
 sciis hoc parricidium aggresso.*

*H*enrici iugulum Regis, quo Gallia rege
 Perstat adhuc, peteret quum scelerata manus:
 Auersans scelus hoc tantum, qui celsus ab alto
 Fata hominum iusta cum ratione regit.
 Henrici à iugulo, gladium conuertit in ora.
 Cæpto impar: sed enim sic quoque grande nefas.
 Quod luit ille sua, mox, latro morte scelestus.
 Et Reges cura quis neget esse Deo?
 Quem si, Henrice, coles, quemnam vereare? scelestis
 En sua perdendis sufficit una manus.

*In illum Parricidam grauisimo quidem, sed iu-
 stissimo supplicio affectum*

*V*ulneribus vulnus puniri pluribus unum,
 Seuitia non est cur videatur opus:

*Vulnere nam quanuis vnus peteret in vno,
 (Diuina auertit quod scelus vna manus)
 Gallia Rege tamen quum salua sit omnis in vno,
 Omnis in hoc caso sic peritura fuit.*

*Adde quòd vnus non hæc sunt artibus acta,
Sed sceleris confors est scelerata cohors,
Iesum, inquam, mentita cohors, qua fretus Iberus,
Affectat reliquas totius orbis opes.*

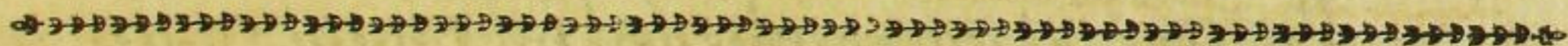
*Ab potius sceleri pœna vt respondeat vltrix,
 Ipse tuum & nostrum, Christe, tuere decus.
 Sic, ô Rex verum verè venerator Iesum,
 Sic Regem agnoscat Gallia salua suum.*

Fœdissimi Sathanæ excrementi, id est, nouæ illius
sesquimonachorum sectæ, auctore I G N A-
TIO MARRANO, sacrosanctum Iesu no-
 men, abdicato Christianorum cognomento, e-
 mentitæ, vera *Æreos.*

*CHRISTUS homo, Iesusque Deus, sunt vnus & idem,
 Vna suum agnoscit quem sacra turba caput.
 Non tamen ex Iesu, sed Christi ex nomine ductum,
 Sanctorum cætus nobile nomen habet:
 Quâ Deus est et enim & solus Seruator Iesus,
 Hoc soli nomen vendicet ipse sibi:
 Sed quâ Christus homo est, tot eo cognomine fratres
 Dignatur toto sunt quot in orbe pij.*

Disce

Disce igitur, Lector, quanam ratione recenter,
 Ista sit ex Iesu nomen adepta cohors,
 Horribiles furias ex imo iusserat Orco,
 In mundum acciri vindicis ira Dei:
 Quas Erebo emittens, procul ab Iesu ite, scelestæ,
 Dixerat inclamans térque quaterque Sathan,
 Quum pater illarum accurrens Ignatius ille,
 Ate cui admixto nomen ab igne dedit,
 Accipio omen ait, procul ab Iesu ite, propago
 Digna patre, ab Iesu vos procul ite mea.
AB IESU ITE dehinc hominũ volitãte per ora,
 Hinc factum ut nomen duxerit ista cohors.
 Et certè falsorum inter tanta agmina fratrum,
Tam procul ab Iesu non igit ulla cohors.

In duplices Apostatas, id est, repetitos Romanos
 Pseudocatholicos.

AD nostros Romã Cahierus venerat olim,
 A nostris Romam nunc, Cahiere, redis.
 Sic vomitum canis, & repetit lutum amica luto sus:
 Cognita diuinis victima neutra sacris.
 At tu, quo fiunt porci que canesque magistro,
 Christi habitæ sancto de grege nuper oves,
 Quum bis Romanus sic fiat Apostata duplex,
 Pœna & par sceleri debeat esse suo,
 Et nova fabrorum tibi turba accesserit, illa
 Perfida sub Iesu nomine tecta cohors,

*Perge, Satan, donec damnato structa labore,
Sint bis Romanis tartara bina tuis:
Scilicet ut, Romam porcis canibusque fugatis,
Mundities mundo sit sua salva gregi.*

In Papæ ZACHARIÆ epistolam, ad BONI-
FACIVM Episcopum, Germaniæ Septen-
trionali destinatum.

*G*ens inculta diu Arctoa Germana sub ora,
Se pauisse feris barbara fertur equis:
Quæ Christum amplecti, posita feritate, parata,
Baptismi sacras quum rogaret aquas:
Baptizentur, ait super illis Papa rogatus:
Parcere, ut immundis, sed iubeantur equis.
Nempe sibi metuens, ne gens hæc effera fortè,
Concessis asinos addere vellet equis.

ESAIÆ SADEELI, Antonij Sadeelis
Magni F. votum à Theodoro Beza
conceptum.

*E*Saia, magni Sadeelis sanguine crete,
Accipito exoptat quæ tibi Beza tuus.
Si quæ sint rogites, dicam omnia maxima paucis,
Opto ut sis tanto digna propago patre.

In Romam.

IN ROMAM.

ROMA AMOR est inuersus, amans quæ odisse
decebat,

Auersans quacunque Deus, vel mandat honestas.
Tu cuicunque Deus, morumque probatur honestas,
Romanam inde fidem & Romanos noscito mores.

In Arcem Pontificiam, quam S. Angeli vocant,
 olim Hadriani Cæsaris sepulchrum.

*C*Æsareos cineres quæ moles clauserat olim,
 Arx est Romano nunc sacra Pontifici.
 Quam bene! qui mortis nunc est mortalibus auctor.
 Morti sacratas obtinet ille domos.

AD CL. V. IACOBVM LECTIVM
 I. C. De Iure, arte æqui & boni.

*I*Vs æqui atque boni quidam quum diceret *Artem,*
Non æquum sed equum barbarus ore sonans.
Nasutus contra de circumstantibus vnus:
Hæc si ars, inquit, equi est, ars sit & ista bonis.
Sed nimis indignum est, hæc ars æquique bonique,
Servire ut bubus vel videatur equis.
Sed magis hoc miserum est, quod sint præsepia multis,
Quæ fuerant legum pulpita, nunc asinis.
Sint tua doctores, Lecti, qui exempla sequantur:
Redditus & fuerit Legibus omnis honos.

C ij

In Clauum & Clauem.

*M*agna inter Clauum & Clauē concordia uocum,
 Sed maior in re affinitas:
 Clausa aperit Clauis, penetrat quaeque obuia Clauus:
 Magno illa, magno hic usui:
 Sic quot transfossus Clauis palmāsque manūsque
 Est Christus olim pensilis:
 Ecce patet et misero totidem ceu Clauibus orbi
 Reserata caeli regia.

In librum Poëmatum Clariss. V. I A C O B I
 L E C T I I I. C. & Senatoris sapientissimi,
 eiusdemque sacri Musarum Sacerdotis.

*L*ex quod amicitia, tua quod lectissima uirtus,
 Quod ipsa poscit ueritas,
 Conabar praestare tibi, quum noster Apollo
 Sic me uocatus, increpans,
 Ecquid, ait, furiose paras? Lucem addere Soli
 Quis mente sanā cogitet?
 Sic ille. At contra, ne me, inquam, Phœbe, putato
 Furoris istius reum.
 Obsecro, qui exorto gratatur lumina Soli,
 Num Solis accendit iubar?
 Hæc ille, hæc & ego: quæ dum uersamus utrinque,
 En carmen hoc aborti.

Hanc

*Hanc tibi quo geminam gratatur Beza coronam,
 Votis tuum communibus
 Quâ cinxere caput, Themis hinc, hinc dius Apollo,
 LECTI, coeterna tibi.*

~~~~~

In Serenissimam Heroïnam, ELIZABETHAM, Dei gratia, Angliæ, Franciæ, & Hiberniæ Reginam virginem.

*SI totum quiddam sunt fœmina virque reuincti,
 Dimidium est quiddam fœmina iuncta viro.
 Atque ut dimidium non sit quæ est coniugis expers,
 Dimidium fieri, sit modò nupta, potest.
 Talis es imperitans populis Regina Britannis,
 Imperij exemplum nobile virginæi.
 At cur sic innupta manens? quia nempe repertum
 Debit esse prius par tibi dimidium.
 Adde quòd es quiddam virgo Reginaque Totum.
 Cui par siue impar iungere Dimidium,
 Non ex dimidiis fuerit componere Totum,
 Sed Totum quod erat reddere Dimidium.
 Ergo quod es, longùm potiùs, Regina, maneto,
 Virginea gestans sceptrâ Britanna manu.
 Tùque illa longùm regnante, Britannia, felix,
 Virginea duci te patiare manu.*

PAVLO MELISSO Franco, Æmyliæ Iordanæ Palatinæ, Carmen
Nuptiale.

*Vixerat Aonidum cælebs contentus amore,
Annis Melissus pluribus.*

*Qui nunc A Æmyliæ correptus amore venusta,
Transiuit eius in sinum.*

*Ne tamen, Aonides, vestrum sic esse Melissum
Vobis ademtum credite:*

A Æmyliam potiùs sic vobis addidit ille:

Adiuncta vestro quæ choro,

Tot pariet vates quot erit paritura Melissos:

Queis nil erit mellitius.

Tot pariet Musas quot erit paritura Melissas:

Queis ἀμιλλώτερον nihil.

Hoc sperare iubet, certo velut omine, nomen

Et ille ἔῖστα quod gerit.

At tu, quæ charo gratus Bezæ optat amico,

Deus benigne perfice.

ÆMYLIO MELISSO, Pauli Melissi
ex lectissima vxore Æmylia F. Car-
men ἄμβλιακόν.

*O Mine quæ fausto A Æmyliã Venus alma Melisso
Iunxerit, en felix exitus ipse probat.*

Hos

Hos etenim sanctè per mutua gaudia iunctos

Annua vix rediens viderat illa dies:

En aliam AEmyliam nobis, aliúmque Melissum,

Mox uno in puero reddidit alma Venus.

Fortunate puer, patrio cui melle lepôres

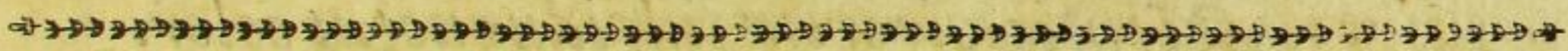
AEmylia adiuncto miscuit ipsa parens:

Et quem materno condita lepôre Melissa

Mella inter genuit, melleus ipse pater:

At tu, Christe, istos isto cum melle lepôres

Melle tuo condi, merge lepôre tuo.

Carmen *Ἐπιγραμμάτων*. Exhortatio ad amicissimum
quendam, tunc pro Christi nomine, captivum,
& paulò post constantissimè mortuum.

Quæ prius immensi quâ quâ patet area cæli,
Libera qua voluit parte volabat avis,

Clausula licet cauea tam stricto carcere, sortis

Nec commutat & signa dat vlla sua,

Nec captiva silet, toto sed gutture læta

Innumcris variat cantica mille sonis.

At tu, pro Christo qui corpore clausus, apertas

Mente vides cæli liberiore fores,

Et vitæ certus longè melioris, Olympi

Penè ipso calcas limina sacra pede,

Num vel corde pavens, vel mæstus voce silebis?

Nec potiùs facies quæ tibi monstrat avis?

~~~~~  
 In Gentilitia Generosi Domini, VENCESLAI
 ZASTRISSELLI insignia.

*Q*uod longis ab auis tibi, Venceslae, relictum,
 Rubente spacio lilium pictum geris,
 Puniceo galeam velo exornante, rubentes
 Micante penna inter gemellas candida,
 Quid moneat, nec me, spero, dixisse pigebit,
 Audisse nec te pœnitebit forsitan.
 Mentis candorem purum color indicat albus,
 Mentis vigorem fulgidus notat color.
 Hæc duo qui verè sapiens moderatur, utrumque
 (Tuo quod ipse polliceris simbolo)
 Laudando impendens Christo, patriæque tuendæ,
 Orbe hunc beabit sparsa toto Gloria.
 Immo suis Pietas hunc duplex euehet alis,
 Longè ipsa supra summa cœli sydera.

~~~~~  
 Carmen ἑπιτάφια μου CL. V. AMANDO PO-
 LANO à Polendorff. S. Theologiæ in Aca-
 demia Basiliensi Doctori, & MARIÆ
 GRYNÆÆ D. IACOBI GRYNÆI,
 primarij Ecclesiæ Basiliensis Pastoris filia.

*A*Mandere ipsa, Amandus ipso ut nomine,
 Polane, rectam qui poli doces viam,
 Nunc sponse, salve: Et ista quod sponsalia
 Concepta sancto pollicentur omine,

Nunc

Nunc ex Amando Amatus esto coniugi.

*Salve & Maria, tui quæ amaritudinem,
Grynæa dicta, tollis omnem nominis,*

Amanda multas nuper inter virgines,

Nunc sponsa, Amando Amata sis mox coniugi.

*Salvete & ille, & ista, & unâ gignite
Seclis Amandos atque Amatos omnibus.*

THEODORVS BEZA, in annum
suum septuagesimum exactum.

Septenos decies transegi, mi Deos, annos,

Quos dum seco in minutias,

Et recti ad normam tam longæ tempora vitæ,

Vt factum oportet, exigo:

Heu, delictorum numerum pondusque meorum

Inire nec ego sum potis.

Quem si fortè ineas, vah, quanto optatius esset

Non esse natum, aut mox mori?

Finitum tamen est deliqui, Maxime, quidquid,

Numerare quanuis nesciam.

Horrenda sed enim pœna, guttaque cruoris,

Quas ille fudit innocens,

Servandis natus miseris, & crimina fassis,

Numero carent & pondere.

Spes igitur miserum fouet hæc me sola, futurum

(Sperare ut ipse me iubes)

Innumera luerint numerosa ut crimina pœna,

Soluta nec, Deus, exigas.

D j

THEODORVS BEZA,

Ioanni Paludio.

Habere meritò quos ames quamplurimos
 Si bella res est, est & illud pulchrius,
 Habere meritò à quibus amère plurimos.
 Ergo Paludi, cui hoc utrumque contigit,
 Te per beatum iure quidni dixerim,
 Bonos amantem omnes, bonis charum omnibus?
 Non ergo nudè, ut antea, Paludius,
 Pulchro sed auctus dicitur cognomine
 Φιλόφιλος, ipsis usque & usque posteris.

Eidem Ioanni Paludio, Philophilo.

Prognatos inter Iessæo sanguine Reges,
 Præ reliquis fuerit quàm deneger ille Manasses,
 Pagina sacra docet, non absque horrore legentum.
 Idem autem, quantum ô quantum mutatus ab illo,
 Captus & adstrictus duris hinc inde catenis,
 In mediam cernens sese Babylona repulsum,
 Antè suis suetus folio sublimis ab alto
 Reddere subiectis populis tot iura per annos,
 Quas lachrymas, gemitus quantos, suspiria quanta
 Fuderit, expressis totidem sacra pagina verbis
 Non docet: at legimus non certo auctore relata,
 Sancta tamen, quæ si non fuderit ipse Manasses,
 At Deus ipse illi possit dictasse videri.

Heroo

*Heroo nuper quæ quum tibi texta, Paludi,
Carminè perlegerem, laudavi, & sic ego mecum
Ipse loquens, utinam Deus, inquã, Maxime, nunquã
Vel talis nostro nascatur in orbe Manasses,
Vel si natus erit, paucos aut regnet in annos,
Aut alter fiat, mutata mente, Manasses.*

Ioannes Paludius Philophilus Theo-
doro Bezæ.

*Is pueros, dixere, senes. oppono senectam,
Bezæ ego Nestoream: bis mihi Bezæ vir est.*

Bezæ Ioanni Paludio Philophilo.

*Is tibi Bezæ vir est, Nũ quòd bis Bezæ maritus,
Nulla probat proles quem tamen esse virum?*

Ioannes Paludius Philophilus pro vale-
tudine Bezæ.

*Qui tibi seruiuit tot, Christe, fideliter annos,
Ipse tua Bezam, quæso, tuere manu:
Serua seruatum toties, maioráque passum:
Non iræ signum Crux, sed amoris habet.
Vivat, qui viuit nulli grauis, omnibus usu:
Vivat, qui viuit, maxime Christe, tibi.*

D ij

Th. Beza Ioanni Paludio Philophilo.

*Q*uos plures annos optas mihi, chare Paludi,
*A*nnis adiungi rectius opto tuis.
*N*am tibi restat adhuc operosa portio vitæ:
*A*t mihi iam tumultum sera Senectæ parat:
*O*pta igitur potius portum mihi, ceu tibi vitæ
*C*urrentis placidum Beza precatur iter.

Io. Paludius Philophilus Th. Bezæ.

*B*Eza tuus toties rediit Natalis, habebis
*P*erpetuæ vitæ non procul ergo diem.
*S*erius hic veniat, redeat sed sæpius alter,
*P*rodesse ut possit sæpius ille piis.

Th. Beza Io. Paludio Philophilo.

*L*ux mihi natalis toties totiesque reuersa
*N*untiat extremum non procul esse diem.
*N*untius ô felix! Nam dignam hoc nomine vitam
*Q*uæ mihi lux istam finiet, incipiet.
*H*anc igitur tardam ne Bezæ optato Paludi,
*N*e te Beza φίλων deneget esse φίλον.

IN AM-

IN AMPHORA M anum ebriosissimam,
casu, quum lacu Lemanno veheretur,
submersam.

*A*Mphora qua meruit parto cognomine dici,
Plena mero semper, nec satiata mero,
Ebria fortè parans tumidum sulcare Lemannum,
In mediis vitam lapsa reliquit aquis.
Atque illam sanè quanuis insuet a bibentem
Pocula, quum mediis immoreretur aquis.
Credibile est hilarem tamen interiisse bibentem,
Cui mage non placuit *Vivere quàm Bibere.*

In N. Agasonem, repentè Abbatem factum.

*S*ordidus ad Domini stabat qui nuper equile
Repentè Monachis factus Abbas nunc præst.
Fallor, an est istud dici quod sœuerat olim,
Ab equis ad asinos quempiam transcendere?

CL. V. IOHANNI POSTHIO,
in Electorali Palatinatu Archiatro.

*E*N, Posthi, tibi pessimus poëta,
Nugas Bez a dat optimo poëta,
Auctoris similes profectò nugas.
Hoc est, nec lepidas, nec elegantes:

D iij

*Sed quales pote scriptitare versus,
 Elumbes puta, flaccidos, vietos,
 Exsucto ingenij vigore vates.
 Quas si fortè tibi tamen vacabit,
 Vel lectas semel expolire nugas,
 Fient carmina quæ fuere nuga.*

 In veros veri Dei cultores.

*O Te beatum, quem Dei regens timor,
 Timere cætera prohibet:
 Cui, seu procellis voluitur furentibus,
 Seu placida radit æquora,
 Pectus nec ulla palpit at formidine,
 Nec sorte turg et prospera:
 Intentus uni qui placere numini,
 Prodesse querit omnibus!
 Sed tanta tam paucos, rogo, cur æmulos
 Sortitur hæc beatitas?*

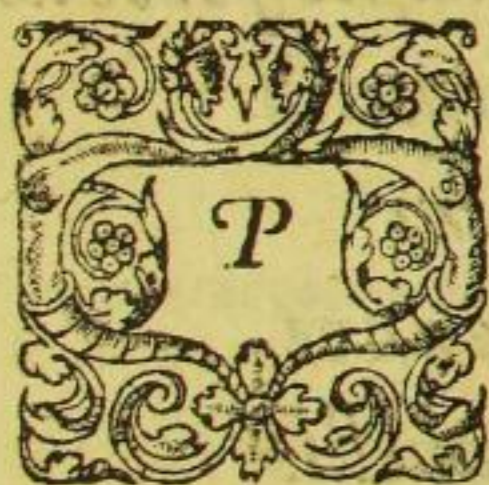
EIVSDEM

EIVSDEM TH. BEZAE
EPIGRAMMATA, QVÆ
peculiari nomine ICONAS
inscripsit.

LVCRETIA.

*OLLVTVM est corpus : mihi mens
verò integra mansit.*

Et non ex isto corpore casta fugis?

In eandem.

*SI fuit ille tibi, Lucretia, gratus adulter,
Immeritò ex merita premia morte petis.
Sin potiùs casto vis est allata pudori,
Quis furor alterius crimine velle mori?
Frustra igitur laudem captas, Lucretia. Nanque
Vel scelerata cadis, vel furiosa ruis.*

~~~~~
ALEXANDER MAGNVS hausto
veneno moribundus.

*POst Persas fusos quasitâsque orbis habenas,
Armis non potuicedere, cedo dolis.*

M. BRVTVS *αὐτοχρ.*

*D*ivitiis uti licuit cum Casare partis:
Ferre necem possum, non potui Dominum.

ARISTOTELES, MICHAELIS
XENII, Galliarum Cancellarij, vultum
penitus referens.

*T*alis Aristoteles vultumque habitumque ferebas,
Sculptoris docta nunc rediisse manu.
Pars autem illa tui melior, melioribus olim
Expressa in tabulis, nec peritura, manet.
Sed quid opus sculptisve fuit scriptisve tabellis?
En vivo in XENIO vivit Aristoteles.

CARDINALIS PETASATVS
& purpuratus.

*S*emiuiros quicumque patres radiante galero
Conspicis, & rubra sormata longa toga:
Crede mihi, nullo saturat as murice vestes,
Diuite nec cocco pallia tincta vides.
Sed quæ rubra vides, sanctorum cæde virorum,
Et mersa in fonti tota cruore madent.
Aut, memor istorum quæ celet crimina, vestis,
Pro dominis iusto tacta pudore rubet.

IULIUS

IULIUS TERTIVS PAPA.

*T*ertius ad mensam quum Iulius ille sederet,
 Impia quem potuit Roma nec ipsa pati,
 Tres visus pelues interdum habuisse paratas,
 Ut triplici triplex vase leuaret onus.
 Vna alui pondus, vomitum altera peluis habebat,
 Tertia vesica concipiebat onus.
 Inunc, Pontifices, Germane insane negato
 Omnia posse suo promere iura sinu.

P Y T H A G O R A S.

*L*udent vitam alij suam loquendo,
 Virtutem ipse meam probo tacendo.

X E N O P H O N, læua calamum, dextra
gladium gestans.

*Q*uid Marti & Musis, Xenophon? Sic vicimus
 olim
Barbariem gladio, barbariem calamo.

E j

VERA RELIGIO.

*Vanam, age, tam lacero vestita incedis amictu?
 Religio, summi filia vera Patris.
 Cur vestis tam vilis? opes contemno caducas.
 Quis liber hic? Patris verba sacra mei.
 Cur nudum pectus? decet hoc candoris amicam.
 Cur innixa cruci? crux mihi grata quies.
 Cur alata? homines doceo super astra volare.
 Cur radians? mentis discutio tenebras.
 Quid docet hoc frænum? mentis cohibere furores.
 Cur tibi mors præmitur? mors quia mortis ego?*

IN ERASMV M, cingulo tenus
 depictum.

*Ἡμῶν τοῦ πάντος πλέον εἶν' Ἄσκραῖος εἶπεν,
 Ἡμῶν δ', ὡς οἶμαι, τὸ λογιασάμενος.*

De eodem.

*Ingens ingentem, quem personat orbis Erasmus,
 Hac tibi dimidium picta tabella refert.
 At cur non totum? mirari desine lector:
 Integra nam totum terra nec ipsa capit.*

In diluuium picta tabula expressum.

*Was hominum intulerant terris cōtagia sordes,
 Vos olim vltrices ablucratis aquæ:*

At quum

*At quum nunc terras, quum totius æquoris undas
Polluerit maius quàm fuit antè nefas:
Quid superest, cælo nisi missus ut ignis ab alto,
Ipsas cum terris deuoret vltor aquas?*

IOHANNES CALVINVS.

*H*Oc vultu, hoc habitu Calvinum sacra docentem,
Geneua felix audiit.

*Cuius scripta pij toto mirantur in orbe,
Ringentibus frustra impiis.*

Vixit laudatiss. annos LIII. menses x. dies xvii.

Mortuus religiosissimus, Anno vltimi temporis
cIo. Io. LXIII. Die Maij xxvii.

SIMON GRYNÆVS.

*T*E quicumque, Simon Grynæ, aspexit, amavit,
Splenduit in vultu gratia tanta tuo:

*Te quicumque, Simon Grynæ, audiuit, amavit,
Facundo fluxit tantus ab ore lepos.*

*Amplius at cur non audire & cernere fas est?
Scilicet hoc fati vis inopina vetat.*

*Immo fallor ego. Nam sint paucissima quanuis
Ingenij nobis scripta relicta tui,*

*Te spectamus adhuc, te nos miramur in illis,
Æternóque manes dignus honore, Simon.*

Obiit Basileæ ex peste, Anno Domini cIo. Io. xlii.

Anno ætatis xlviii. Calendis Augusti.

E ij

DIDO αὐτόχρ.

*D*iscite Didonis casu vidua, atque puella,
 Qua soluat stultis premia stultus amor.
 Et quæ ipsi quondam vates docuere prophani,
 Ex scriptis pudeat non didicisse sacris.

Huius horrendi simul, & singulari exemplo memorandi casus historiam, summo artificio, ab artifice summo depictam, potiùs quàm descriptam, à me verò non infeliciter, fortasse, Gallicis senariis rithmis expressam, subiicere hîc libuit, eo quem in illo tetrasticho notavi fructu, amatoribus legendam atque meditandam.

CÆDES DIDONIS αὐτόχρος à Virgilio descripta, Æneid. lib. iv.

*A*T trepida & coeptis immanibus effera Dido,
 Sanguineam voluens acie, maculisque tremētes
 Interfusa genas, & pallida morte futura,
 Interiora domus perumpit limina, & altos
 Conscendit furibunda rogos: ensemque recludit
 Dardanium, non hos quæsitum munus in usus.
 Hîc postquam Iliacas vestes, notumque cubile
 Conspexit, paulum lacrymis & mente morata,
 Incubuitque thoro, dixitque nouissima verba.

Dulces

*Dulces exuvia, dum fata deusque sinebant,
 Accipite hanc animam, meque his exoluite curis.
 Vixi, & quem dederat cursum fortuna peregi,
 Et nunc magna mei sub terras ibit imago.
 Urbem praeclaram statui, mea moenia vidi:
 Ulta virum poenas inimico à fratre recepi.
 Felix, heu nimium felix, si littora tantum
 Nunquam Dardania tetigissent nostra carina.
 Dixit: & os impressa thoro, Moriemur inulta?
 Sed moriamur, ait, sic sic iuuat ire sub umbras.
 Hauriat hunc oculis ignem crudelis ab alto
 Dardanus, & nostra secum ferat omina mortis.
 Dixerat: atque illam media inter talia ferro
 Collapsam aspiciunt comites, ensémque cruore
 Spumantem, sparsasque manus.*

Translation Françoise de la mort de Dido,
 Par Theodore de Beze.

MAis Didon tremblottant, & d'un afreux visage,
 Fesmoignant le dessein d'un terrible courage,
 D'un teinct entremeslé en ses iouës tremblantes,
 Rouant de ses deux yeux les prunelles sanglantes,
 Et desia de la mort prochaine toute pasle,
 Se iette au plus profond de sa maison royale,
 Et pleine de fureur, d'un grand pas eslancé,
 Monte iusqu'au plus haut de ce bois entassé:
 Prend le glaive Troyen, le desgaine de faict,

E iij

Qui n'estoit point (helas) donné pour cest effect.
 Là, voyant deuant soy les vestemens de Troye,
 Reconnoissant son liect, s'arreste toute coyee
 Larmoyant, & pensant un bien petit espace,
 Puis dit ces derniers mots, deuant qu'elle trespasse.

Agreable des pouille, autant que l'ont permis
 La fatale ordonnance, & les Dieux mes amis,
 Ores reçooy ceste ame: & de tant de souci
 La deslie un bon coup. J'ay vescu iusqu'ici
 J'ay le cours accompli ordonné pour mon aage
 Soubs terre maintenant ira ma grand' image
 J'ay construiet & fondé ceste belle cité:
 J'ay veu mes murs bastis: l'horrible cruauté
 Contre mon feu mari par mon frere exercee,
 Je puis dire auoir veu suffisamment vengée.
 Heureuse & trop heureuse (helas) si de mes ports
 La flotte des Troyens n'eust onc touché les bords.

Acheuant ce propos se iette sur sa couche,
 Et tenant sur le liect imprimée la bouche,
 Cômēt? mourrös-nous d'oc, sans nous vèger? (dit-elle)
 Mais mourons. Car la mort, mort me plaist toute telle.
 Ce feu cest inhumain hume de la mer haute,
 Presage par ma mort des peines de sa faute.

Ainsi elle parla, quand ses Dames l'ont veüe
 En parlant sur le fer desja toute estendue:
 C'à là battant des bras, & du sang escumant,
 Apres le coup mortel, le glaive tout fumant.

EIVSDEM

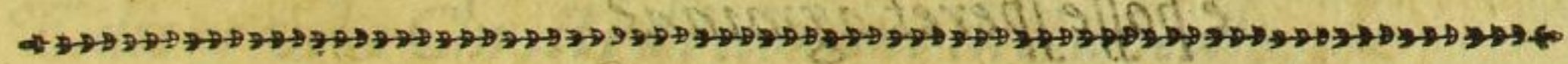
EIVSDEM TH. BEZAE
EPIGRAMMATA, QUÆ VO-
cavit EMBLEMMATA: præfixa cuique
suae figuræ descriptione.

Circulus.

*PRINCIPIUM in tereti quaris qui-
cunque figura,
Principium inuenies hic ubi finis e-
rit.*

*Sic Christum vero quisquis reuereris amore,
Quæ vitam hora tibi finiet, incipiet.*

Circulus cum Centro, & duplici hinc inde
Diametro.

*Cernis ut hæc mediũ cingat teres undiq; punctum
Linea, & hinc spatium distet & inde pari?
Scilicet illa refert quod nos tegit undique cœlum,
Tellurem hoc punctum quod tenet ima notat.
Cur igitur doleas? quorsum dic, quæso, labores,
Tu patriã pepulit quem pietatis amor?
Cœlum si versus tendis, quocunque recedas,
Hinc spatium cœlum cernis & inde pari.*

Cubus intra circulum.

STare cubum in tereti cernis quicumque figura,
 Hinc vitæ verum discito cautus iter,
 Mores illa docet teretes, hic figere iussa
 Te iubet immotos in statione gradus.

Vellus Aureum.

AVrea, mendaci vates non unicus ore,
 Vellera Phryxæ commemoravit onis.
 Aureus es verè, Christe, agnus, divite gestans
 Has verè veras vellere solus opes.

Faber incudem ipsam tundens.

SCilicet incudem insanit qui frangere duri
 Conetur ictu mallei.
 Et non insanit Christo qui perdere sacra
 Se posse speret agmina?

Phoenix intra flammam.

PHœnicem, si vera ferunt, mors ipsa refingit,
 Huic sit ut unus anni vitæque morsque rogas.
 Ite, ô carnifices, Sanctorum sancta cremate
 Corpora, quos vultis perdere flamma parit.
 Spectatores, mensam dapibus & poculis onustam
 taciti spectantes.

Nil spectasse dapes, nil deglutisse iunabit,
 Hæc nisi ventriculi cuncta calore coquas.

Sic

*Sic cœtus spectasse pios, diuinâque verba
 Audisse, attenda nil licet aere iuuat,
 Hæc nisi percipiâtque fides, imôque reposta
 Pectore, diuino freta calore coquat.*

*Ænea machina, iniecto igne dissiliens in iacu-
 latoris perniciem.*

*Cernis ut in cœlum fuerat quæ machina torta,
 Fit iaculatori mors properata suo?
 In sanctos quicumque Dei ruis, impie, seruos,
 Conatus merces hæc manet una tuos.*

*Globus, è nubibus, tenui filo, quod Dei manus te-
 net, suspensus, Ecclesiam designans.*

*Pinge globum tenui quem libratum undique filo
 Sustineat summi Numinis alta manus.
 Talis es vrbs Christi de nomine dicta beato,
 Qua nil firminus est, mobiliusque nihil.*

Equus seffore excusso currens.

*Qualis eques rapido nemorosa per auia cursu
 Corruit, effreni præcipitatus equo:
 Corpore tu, quemcunque Deus, vel mente, beavit,
 Talis es, ipsius te nisi fræna regant.*

F j

Homo ad mensam edens & bibens.

Quicquid edis, quodcūque bibis, moriatur oportet,
 Ut inde vita suppetat:
 Et nos à Christi quod vitam morte petamus,
 Philosophæ rides impie?

Cœlum tonans simul & pluens.

Ceu rutilis idem qui disilit ignibus æther,
 Fœcundas gravido pectore fundit aquas:
 Vita fide sic Christus erit tibi vera receptus,
 Spretus at hic idem mors tibi Christus erit.

Dolium ruptis circulis disiliens.

Soluuntur compacta licet bene dolia, firmis
 Constricta ni sint circulis.
 Sic legum pœnis quæ non firmata tenetur,
 Corruat oportet civitas.

Homines duo aduerso itinere incedentes, vnus
 antecedentem, alter à tergo um-
 bram habens.

Sectantes velut umbra fugit, fugientibus instat,
 Addita corporibus scilicet umbra comes,
 Sic fugit immeritæ captantes præmia laudis,
 Demissis contra Gloria iuncta comes.
 Et tamen haud falso trutinata examine, quidnam
 Laus hæc omnis erit? scilicet umbra leuis.

Hydropicus

Hydropicus potans.

Injustè partis opibus si fortè beatos
 Putas avaros, falleris.
 Epotis auidè lymphis quis posse beari
 Hydropicos existimet?

Auis rupta cauea euadens.

Libera ceu volucris, cauea mox carcere clausa,
 Libera confraçto carcere rursus abit:
 Liber homo natus, mortis dein clausus in antro,
 Rursus abit Christo liber ad astra duce.

Navis in portu impingens.

Tota viden' ventis expandens vela secundis,
 Vt perit optato littore mersa ratis?
 Hæc tu mente notes, cui fors aspirat amica,
 Hæc eadem ne te quæ vehit unda ruat.

Domus vndique arcendis ventis
 clausa.

Obiectis ventos foribus, clausisque fenestris,
 Estque etiam tota mos prohibere domo.
 Ast aures, oculique, hæ sunt utrinque decebat
 Quas Satana clausas opposuisse fores.

Homo, dum per glaciem inambulatur, illa dissi-
liente periens.

*ADstricti glacie niti qui fluminis audet,
Haud rarò glacie dissiliente perit.
Hoc sapite exemplo istius quos commoda vita
Innumeris fallunt lubrica cuncta modis.*

Faber ferrum lima terens, & Rusticus mes-
sem flagellans.

*Q*uod duro lima est ferro, messique flagellum,
Auro quod ignis est rudi:
Hoc tibi, si sapias, crux est, licet aspera: quisquis
Cælum Deo petis duce.

Annulus pretiosa gemma ornatus.

*Q*ualis quæ fulvo circumdata cernitur auro
Gemma nitens, radio splendidiore micat:
Talis formoso splendens in corpore virtus,
Nescio quod prodit conspicienda decus.

Canis Lunam allatrans.

*L*Vna velut toto collustrans lumine terras,
Frustra allatrans despicit alta canes:
Sic quisquis Christum allatras, Christive ministros,
Index stultitiæ spernitur usque sua.

Viator

Viator ventum flantem obiecto pallio
inhibere studens.

*Q*uis sapere hunc credat, sese qui posse vetandis
Ventorum credat flatibus esse parem?
Stultior at quantò est sese qui posse loquentis
Obstruere insanus Numinis ora putet?

Mare ventis agitatum, & Rex hinc Pontificem
Romanum ad dextram, inde Cardinalem
ad sinistram habens.

*T*Ranquilli immotique prius velut æquoris undas
Unica ventorum vis agitata ciet.
Sic mundum meretrix Romana. Hanc tollite, Reges,
Pacatus subitò (credite) mundus erit.

Homo cœlum versus spuens.

*C*ernis ut hic cœlum fædo qui conspuit ore,
Non cœlum, imò suos conspuit ipse sinus?
Et tu cœlorum Domini contemptor, in illum
Non quot verba iacis, tot tibi probra vomis?

Pueruli domunculas ex stipulis & assulis
construentes.

*L*Vdicra ridemus fabricantes tecta puellos,
Ex stipulis structum qui meditantur opus:
Quid melius plerique agitis, vanissima vitæ
Quos huius miseros noxia cura premit?

F iij

Circulus ex connexis serpentibus contextus, &
ense cælitus vibrato sectus.

Hil colubris colubri, cristas tollente Ceraſte,
Conferti pariter, sinuosa volumina quorum
Dextra secat, gladium cæli qua libratur ab arce,
Quos signent rogitas? Satis & re & nomine notos:
Quos Satan (armauit iuſti quem Numinis ira
Terrarum exitio) funeſto exciuit ab Orco.
Aſt hominum tandem ſortem miſeratus acerbam,
Exerto verbi Chriſtus nunc diſsecat enſe.

Ceruus alatus, auribus, cauda, & cornibus carens.

Adde alas: aures, & caudam, & cornua ceruus
Tollito: depictum ſic tibi tempus erit.
Tempore nanque nihil currit velocius uno,
Nec ſemel elapſum quo reuocetur habet.

Homo campanam pulſans.

Aera graui cunctos veluti campana ſonore,
Ipsa licet penitus ſint ſibi ſurda, cient:
Sic es recta docens alios, peruerſa ſequute,
Quique aliis ſapiens, non ſapis ipſe tibi.

Vipera ex vtero matris rupto erumpens.

Viperei exedunt ceu matris viscera fœtus:
Sic quos ipſa ſuo fouit alumna ſinu,

Roditur,

Roditur, heu, nimium sanctorum Ecclesia multis!

At non euentu, nec ratione pari.

Vipera nam salua infelix prole interit, illis

Hæc contra extinctis non peritura manet.

Homo rosas decerpens.

I*N cauto quicumque rosas collegerit ungue,*

Vix unquam illeso legerit ungue rosas:

Hoc sapite exemplo locupletes, plurima namque

Hisce latent vestris spicula mixta rosis.

Porcus stercore, asinus carduis vescens.

S*Tercora quod porcis, Asinis quod carduus, hoc est,*

Barbaries Nostris asinis porcisque Magistris.

Ingens cacabus, Satana ignem vrgente despu-

mans, & cœlitus delapsis aquis sub-

inde repletus.

E*N Satan accensis hinc inde ut torribus vrgens,*

Sic tandē absumi spumantē hunc, stultus, abenum

Posse putat, lapsus complet quem cœlitus humor.

Sic liceat nobis sanctorum effingere sortem,

Quos Satanas, variis hinc inde laboribus instans,

Exercet, frustra seseque suosque fatigans.

Ecquis enim tutus, nisi quos fidusque potensque

Tutatur cœli Christus qui considet arce?

Perge, Satan. Nam quò torres ardentius omnes

Accendes, tantò mage despumaris abenum,

Purior ut tandem fundo esca appareat imo.

Crocodilus vnus fugientem persequens, & alter
hominem persequentem fugiens.

Niliacus qualis serpens fugientibus instat,
Instantes fugiens quamlibet antè ferox.
Sic vetus ille Draco, saeuus mortalibus hostis,
Te reprimente fugit, te fugiente premit.

Plena Luna Soli aduersa.

Fraternis luna vt radiis aduersa refulgens,
Pleno coruscat lumine:
Sic Christi obiectos spectans Ecclesia vultus,
Splendore lucet integro.

Luna Soli opposita, & interiectu ter-
rae deficiens.

Lvnam interueniens ceu terra corpus opacum,
Atra inficit caligine.
Sic interueniens hominum sapientia, purum
Ecclesia infuscat iubar.

Luna Soli subiecta, lumen illius ter-
ris eripiens.

Lvnæ velut fratri propius coniuncta, perisse
Stultis videtur funditus,
Quæ tamen admoti spectans tunc lumina Solis,
Ipsi refulget clarior.
Sic periisse pij vulgo qui morte videntur,

Absit

*Absit perisse dixerim,
Ipso qui potius Christo propiore potiti,
Quod quaesierunt obtinent.*

*Nauclerus naue perfossa sese cum suis & ipsa
naue submergens.*

*IN sanum hunc quicumque vides seseque suosque.
Rate perforata mergere,
Ah, quàm vera vides! nam quod pictũ aspicias, horum
Viva est imago temporum.*

G j

EIVSDEM TH. BEZAE
LIBELLVS IN-

scriptus

CATO CENSORIVS
CHRISTIANVS.

In superbos.

*H*EVS fronte torua, naribus sonantibus,
Sublimibus oculis, repando corpore,
Ipsóque gressu pavo qualis inambulat,
Testans inanem totus arrogantiam:
Quinam Omne se esse somniat qui sit Nihil?
Et deerit huius scilicet superbia
Vindex, ab alto contuens te vertice?
Cunctator iram qui suam si differat,
Quis te híc ferat, ferre impotentem ceteros?

In otiosos.

*A*T tu, otiari cui unicum est negotium,
Spectare sueto, nil agendo, ceteros,
Viden' rotatu supera ferri perpete?
Ventos ruentes aëris per areas?
Aguas perenni defluentes impetu?
Aequor reciprocis aestuare fluctibus?

Ipsúmque

*Ipsūmque stabile permanens licet solum,
Induere formas tam subinde dispares?*

*Hæc cernis, inquam: nec tuam coargui
Sic suprâ & infrâ cogitas ignaviam?*

*Audi ergo, stulte, audire si tibi vacat,
Natus labori quum sit homo, non otio,
Quies labore redimitur, non otio:
Peius nec ullum est otio negotium.*

In eosdem.

*M*ortalium si nemo nascitur otio,
*Urbem ô beatam, curat in qua sedulus
Quod quisque ritè nactus est negotium.*

In ambitiosos.

*O*Bsecro qui, montis conscenso vertice, captas
*Alterius versum culmina montis iter:
Nec cessas montes adiungere montibus unquam,
Quo tibi sic fuerit tempore parta quies?
Scilicet, ut possis ipsos transcendere celos,
Cæli etiam cedit regia tota tibi,
Augebitve tibi terras qui condidit orbem,
Hanc expleturo non tamen orbe sitim.
Immò vel nunquam viuis potiere cupitis,
Vel miser ascendens, Ambitiose, rues:
Exstinctoque tibi, cui viuo haud sufficit orbis,
Seni sufficient, Amtiose, pedes.*

G ij

In mendaces.

Ignota Calo, & ipsi Falsitas Solo,
 Illisque cunctis ille quæ rerum parens
 Adstricta servat veritatis vinculo:
 Sed grata solis (proh scelus) mortalibus,
 Omnis magistra fraudis & versutia,
 Quamplurimorum in corde & ore confidens.
 Impune in ipsos Principum irruens thronos,
 Clamosa Iudicum occupans subsellia,
 In officinis, in tabernis personans,
 Sacris & ipsis impudens ex pulpitis
 Sursum, deorsum, sancta vertens omnia:
 Nunquã mne mundo nisi ruente concides?
 Nam dia cuncta ceu tuetur Veritas,
 Sic cuncta dira Falsitate corruunt.

Regna ergo, regna quamdiu Deus sinet,
 Mundi hoc merente falsitate Falsitas,
 At, pauculi vos, Veritas quibus placet,
 Perstate fortes, Numinis freti manu.
 Nam tempus aderit, Mundus atque Falsitas
 Quum pariter uno corruent sic impetu,
 Ut illa Mundum, & Mundus illam pertrahat.

In garrulos.

Quum fari decuit, tacere velle:
 Velle, quum decuit tacere, fari:

Humanis

*Humanis duo sunt cauenda summè
Privatis mala publicis que rebus.*

*Ex istis sed enim malis duobus,
Malim quæ potuit loqui tacentem,
Quàm quæ non decuit loqui loquentem.
Nam sunt quæ pateant tacendo multa,
Et dici potuere sæpe multa,
Quæ sunt temporibus suis tacenda.
Ergo aut discite, garruli, tacere,
Aut toto semel exulate mundo.*

In nugaces.

*I*Rrequieta suo quum voluant tempora motu
Sydera, & incertum currat mortalibus æuum,
Quo semel exacto, sit numinis ante tribunal
Præterita ratio vitæ reddenda seueri,
Quid vos nugando vitam exegisse iuuabit,
Inuitos cogent quos ad tam seria nugæ?

In adulteros.

*V*is orbem exscindi? subuertito funditus vrbes.
Vis vrbes ipsas tollere? tolle domos.
Vis delere domos? careat fac coniuge coniux,
Vanæque sint sancti fœdera coniugij.
Ergo perire domos, vrbes, orbemque necesse est,
Orbe vel expelli quisquis adulter erit.

F iij

In theologos ultra modum phi-
losophantes.

*Q*ua voce nobis prodidit Deus sua,
Ratione sciri nec queunt humanitus,
Vanis sophorum somnians insomniis
Vel posse nosci, vel doceri certius:
Id est tenebris lucem egere cogitans,
Princeps haberi dignus est amentium.
Mendacium nam veritas coarguit:
Sed veritatem non probat mendacium.

In periuros & blasphemos.

*I*urare Numen, Numen est solio in suo
Locare, partim ut abditorum conscium,
Suaque partim ut veritatis vindicem.
Scienter ergo, falsa vel per Numina,
Falsumve iurans, scis quod admittas scelus?
Certè in Dei throno, Dei hostem collocas,
In Veritatis pulpito Mendacium.
Nec huius in caput supera ruetis omnia?
Nec infera huius concidetis sub pedes?
At te, scelesto quolibet scelestior,
Ipsam ore Numen qui lacesis impio,
Ut sceleris unum inexplicabilis reum,
Exspectat uni pœna nota Numini.

In Epicureos.

In Epicureos.

Hominem ore præferens, sed intus bestia,
 Quavis stolidior bestia:
 Tene intueri posse syderum faces,
 Tanto meantes ordine?
 Calcare terra tene non pudet solum,
 Et tot soli miracula?
 Spectare tene reciproci æstus æquoris,
 Et tot natantes belluas?
 Et, ista Numen Optimum atque Maximum
 Quum cuncta cunctis nuntient,
 Oppedere istis velle te tot testibus,
 Vt nota cunctis nescias?
 At, inquis, ista si Deus sic condidit,
 Nutuque dirigit suo,
 Cur esse miseros tot bonos sinens, malos
 Florere contra cernimus?
 Immò bonis quum cuncta cedant optimè,
 Quum cuncta pessimè malis,
 Malis quod esse bene putas, illis malè est:
 Bonis quod esse malè, benè est.
 Immò fateri sanè oportet Optimum
 Toties pepercit qui tibi.

In assentatores.

Laudare immodicè, laudari si qua merentur,
 Virtutum honesto tegere turpia nomine,

*Vt recto auertit sanas à tramite mentes,
 Ex improbis sic reddit homines pessimos.
 Assentatores fugiat quicumque veretur
 Vltrò perenne accersere sibi dedecus.
 At quanto satius monitorem audire seuerum,
 Laudare parcum, liberalem carpere!*

In ebriosos.

*Vos farciendo deditos abdomini,
 Mortem hauientes unde vitam ceteri,
 Quos mane primum, seraque videt vespera
 Mensæ assidentes, poculisque grandibus,
 Infame donec sitis intuentibus,
 Fœdam vomentes crapulam, spectaculum:
 Homines quis esse credat istis vultibus?
 Liuentibus tot fronte picta pustulis?
 Naso pyropis tot madente marcidis?
 Cingente limbo oculos rubentes coccino?
 Oculis fluore turgidis viraceo?
 Rictu madente? diffluentibus genis?
 Vos immò quisnam compararit bestiis?
 Namque ebriosas nemo vidit bestias.
 Qua sorte dignos vos ergo censebimus?
 Hac scilicet. Viuos ebrietas ut suos
 Afficere pœnis quibus amatores solet,
 Vos usque & usque strenuè distorqueat,
 Tumuloque stratos perpetua premat sitis.*

In scorta-

In scortatores.

*V*Os ô voluptas quos in hircos & canes
 Impura mutat, & meretricum iugo
 Turpi subactos, mutuis in sordibus
 Obire quæuis adigit impurissima:
 Et, coniugalis iura contra fœderis,
 Non serere, sed perdere hominum genus docet:
 Abite pestes, ira iusta Numinis,
 Naturaque ipsa quò fremens vos aduocat.

In auaros.

*A*More quânam tangeretur Numinis?
 Amare quânam mutuo quemquam velit?
 Amare quânam velle sese dixerim,
 Cui sola Numen unicum est Pecunia?
 Qui captat ex re turpe lucrum qualibet?
 Qui viuit ipse carnifex seuis sibi?
 Exosus ergo est iure Auarus omnibus,
 Vt qui sit hostis Numini, cunctis, sibi.

In inuidos.

*V*Os inferorum lurido infimo ex specu
 Haustus venenis omne turgidi,
 Nec vestra ferre qui potestis commoda,
 Rebus fauere nec bonorum prosperis:
 Abire quonam iussero vos, Inuidi,
 Quos nec pati mundus queat superstites,

*Nec ipsa forsitan tartara ferant mortuos!
Nempe esse vobis inferorum ut omnium
Instar soletis, semper esse pergite.
Et mutuò vos perditte, Invidi, Inuidos,
Quum miserius nil esse possit Inuidis.*

In foeneratores.

*Qui mutuando de Suo nunquam Tuum,
Sed usque & usque de Tuo, Suum facit:
Cui, sterile quod Natura condidit, parit:
Qui dando spoliat, erogando colligit:
Nunquam serens qui metere nunquam desinit:
Qui cocta, cruda, deuorat, nunquam satur:
Cui, siue sterile, siue fertile sit solum,
Fert Luna census menstruos, Sol annuos:
Vis iste quis sit nosse? Fœnerator est,
Quo nulla mundo pestis est nocentior,
Quo nulla mundo pestis est frequentior.
At tu seuerus pauperum vindex Deus,
Exedit iste quos suis centesimis,
Fac sapiat, aut raptus tribunal ad tuum,
Centesimo pœnas luat cum fœnore.*

In pseudomonachos.

*Vis Christum simulãs, Epicuri est de grege porcus?
Cui scelus est Pietas, Relligiõque iocus?*

Nomine

H

Nomine quis caelebs implet genitricibus urbes:
 Quis specie pauper, re sua cuncta facit?
 Hi sunt infernis quos postquam fouit in antris,
 Nequitia instructos qualibet arte sua,
 Paulatim, iusta poscente hoc Numinis ira,
 Eductos toto sparsit in orbe Satan,
 Quos olim monachos, certo nimis omine, dixit
 Græcia, cunctorum sunt quia $\mu\omicron\upsilon\nu\omicron\nu\ \delta\prime\chi\omicron\varsigma$.

In senectam.

Sperata cunctis, grata sed paucissimis
 Senectæ præsens, qui fit ut te abhorreant
 Quibus beatæ patefacis vitæ fores,
 Huius miserias auitatis finiens?
 Terrena præter nempe quòd nil cogitent
 Plerique rerum nescij cælestium.

Hinc tot querelæ, hinc eiulatus irriti,
 Dum tristis iste mortuus uiuens senex,
 Cervice tremula, lippientibus oculis,
 Rugis arata fronte, terram contuens,
 Fallente gressu vix inambulat tripes:
 At ille clamat sapere iam nihil sibi:
 Noctes diésque tussiens hic peruigil,
 Perustus alius febrium caloribus,
 Sæuis podagræ vincetus hic angoribus,
 Carnifice tortus alius calculo miser,
 Inanibus cælum fatigant questibus:
 Alia malorum ut multa omittam millia,

H ij

*Sed illa quid si non Senectæ, sed sibi
 Suoque accepta ferre debent luxui,
 Hæc iusta cuius pœna, sic persolvitur?
 Immò ut Senectæ mille adhæreant cruces,
 Cruces quis illas iure dixerit malas,
 Nosse unde Numen, nos & ipsos, discimus?
 Sanè ergo, quicquid hic vel ille dicitur,
 Magnum Senectæ est optimi donum Dei:
 Siue illa mitis sit, ut mihi, siue aspera,
 Bono bene uti nempe si quibus datur:
 Quod Beza gratus hoc fatetur carmine,
 Tantùm eadem ut esse porro pergat obsecrans.*

In eos qui ex malo lucrum sperant.

*SI (quod fateri cogit impios licet
 Addicta cuius conscientia crimini)
 Pendent ab uno cuncta commoda numine,
 Uno ecquis usquam vivit illo stultior,
 Qui se boni ullius futurum compotem,
 Boni omnis ipsa auctore spreto, somniat?*

*In Philosophos ultra modum Theolo-
 gizantes.*

*PRinceps Sophorum qui videtur maximus,
 A fine Græcè idem vocatus optimo,
 Mundum extitisse semper istum somnians,
 Nunquam proinde desitutum credidit.*

Res mira,

*Res mira, tanto errore lapsum hunc turpiter
Longè sophorum creditum doctissimum.
Immò fieri sic hos probat stultissimos,
Iustum sapere qui nesciant intra modum.*

Rotundissimum Dn. Bezæ in adulteros hexastichum ita Græcè vertebat Isaacus
Cafaubonus.

Εἰς μοιχοῖς.

Κόσμον ὅλον βούλει ὀλέσαι; παρὸς ὄλυ πόλης.
Βούλει δ' αὖ πόλιος; τοῖς καθ' ἑν' αἶρε δόμοις.
Ἄλλὰ δόμοις ἐθέλεις; μή τω μέλοι ἔργα γάμοιο.
Μήτε τὰ τῆς δυνῆς πιστὰ γυνοῖτο βροτοῖς.
Τοίνω σωζομένων οἷς μοιχικὰ λέκτρα μέμηλε,
Γὰς δόμος, ἠδὲ πόλις, κόσμος ὀλοῖτο δ' ὅλος.

F I N I S.

Emendanda nonnulla.

Pagina 21, linea 20, lege *Ionium*: pag. 57. post lineam 17. adde *Sylva X.* pag. 67. lin. 17. dele alterum *non*: pag. 77. lin. 17. lege *Alta*: p. 113. lin. 21. lege *aëra*: p. 132. lin. 20. lege *αἰαζωθήσεται*: p. 157. lin. 20. lege *alternάque*: p. 200. lin. 23. lege *vendicat*.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a title or header.

Second block of faint, illegible text.

Third block of faint, illegible text, appearing to be the main body of the document.

Fourth block of faint, illegible text.

Fifth block of faint, illegible text, possibly a concluding section.

Dieser Band wurde 2002 durch Bestrahlung sterilisiert. Verfärbungen stellen keine Gefahr dar.

Leihung bitte hier einstempeln!

17. Sep. 1993

Digitalisiert:

Misc. 1

3084 47034

Misc. 2

3084 47778

Misc. 3

3084 48200

SLUB DRESDEN

3 2396724

III/9/280 JG 162/6/85

Lit. Lat. rec. A 91.

